

SEMPOZYUM

BİRİNCİ OTURUM

ORTADOĞU, DİRENİŞ VE DEVRİM

- * Ortadoğu'da Ulusal Kurtuluş Hareketleri-**Faik Bulut** (Araştırmacı-Yazar)
- * Ortadoğu Kısacasında Kürtler-**Adil Kurt** (BDP Hakkari Milletvekili)

- * Halk Hareketleri ve Nitelik Sorunu-**Kenan Kalyon** (Araştırmacı-Yazar)
- * Devrim Mi, Değil Mi?-**Eren Korkmaz** (Deri İş Sendikası Eğitim Uzmanı)

İKİNCİ OTURUM

Dünün Referansından Bugünün Ay-nasına: TÜRKİYE'DE DEVRİM

- * Ziya Ulusoy-ESP

- * Erdener Ulaş-DHF
- * Gülten Kışanak-BDP
- * Arzu Özdemir-Partizan

Düzenleyen: PARTİZAN

Tarih: 22 Nisan Pazar

Saat: 10.00 - 18.00

Yer: Su Gösteri Sanatları Sahnesi Aksaray/İSTANBUL

Özgür gelecek

Ayende Azadî

Sayı: 31 Yaygın süresi

18 Nisan-1 Mayıs 2012

* Fiyatı: 1.50 TL

* ISSN: 1307-878X

www.ozgurgelecek.net

"Büyüyoruz" ... Durmadan "büyüyoruz" ...

Egemenler, burjuva-feodal medya eliyle, ekonomideki "büyüme"yi adeta gözümüze sokuyor ve bir avuç kan emicinin işçilerin, emekçilerin kan ve canı pahasına sağladıkları servetlerine servet ekleme sevincine ortak olmamızı bekliyorlar.

Onlar "büyüme"ye sevinirken, işçiler her gün 5'er 5'er iş cina-yetine kurban gidiyor.

"Büyüyoruz" ... Durmadan... (S-4)

"Cinayetlerin nedeni aşın kâr..." (S-5)

Süreklileşen ölümler: Cinayetler (S-25)

Suriye için; Sınıfsal bir analiz ışığında doğru tavır

Suriye'de yaşananlara karşı öncelikli sorumluluğumuz orada özgürlük, onurlu yaşam, güvenceli iş talebiyle isyan edenleri sahiplenmek, desteklemek olmalıdır. Onları Esad etrafında kenetlenmeye çalışmak, devrimciler açısından (en hafif deyimle) gaflet olur!

Arap isyanları ve Esad... (S-16/17)

Haluk Genger ile röportaj (S-24)

Egemenler, "12 Eylül yargılaması"na herkesi dahil etmeye çalışıyor!

Bu oyunda YOKUZ!

AKP hükümetinin "ileri demokrasi" icraatları hız kesmeden sürüyor. AKP şimdi 12 Eylül'ün ölmek üzere olan generallerini ve 28 Şubat sürecinin aktörlerini "yargılıyor"! Darbecilerin ve darbecilerin "peşini bırakmayan" AKP, 12 Eylül'ün hedefindeki tüm kesimler adına hesaplaştığına inanmamızı istiyor. Ancak 12 Eylül zihniyetli bir iddianame ve iki generalle bizi kandırabileceğini zannediyor. Generalleri "yargılı-

yor" ama baskı, gözaltı ve tutuklamalarla; TCK, TMY ve Özel Yetkili Mahkemelerle 12 Eylül rejimini güncellemeyi ihmal etmiyor. Örneğin 12 Eylül ürünü YÖK'e, MGK'ya dokunmuyor. AKP'nin "hesaplaşma" denklemi basit: Generalleri yargılıyormuş gibi yap! Rejimi sonuna kadar savun! Ne var ki 12 Eylül'le de AKP'yle de gerçek anlamda işçi ve emekçiler, Kürt ulusu, yani ezilenler hesaplaşacak!

SÖYLEŞİ - RÖPORTAJ - ÖZEL HABER

Bir "Kentsel Dönüşüm şiarı..."

Kurfalı Pir Sultan ile söyleşi

Alevi inancından halkın Kartal Kurfalı'da işfal ederek kurduğu Pir Sultan Abdal Kültür Derneği yıkım tehdidi altında. Ama halk, derneği yıktırmamakta kararlı!

➤ Sayfa 28

"Dünyada translar için cennet yok"

Şeval Kılıç ile röportaj

"Bence devlet kayıtları dışı seks işçiliği yapan bu insanlardan 'para cezaları' adı altında gizli vergi topluyor. O kadar büyük paralar dönüyor ki size anlatsam inanamazsınız..."

➤ Sayfa 14

"Biz Aleviler artık yeter demeliyiz!"

Yeşilkent Cemevi ile röportaj

Yeşilköy'de bulunan cemevine CHP'li belediye defalarca saldırmış ve her seferinde halkın örgütlü gücü sayesinde geri adım atmak zorunda kalmıştır.

➤ Sayfa 18

Devlet aczinin iddianame hali

KCK iddianamesi

Çoğunluğu tutuklu 193 sanıklı İstanbul KCK iddianamesi, geçtiğimiz günlerde ilgili mahkemeye sunuldu. İddianame iki bin dört yüz bir sayfadan oluşuyor.

➤ Sayfa 11

Özgür Gelecek'ten

✓ Sayfa 2

Emekçinin Gündemi

✓ Sayfa 5

Göğün Yarısı

✓ Sayfa 12

Evrensel Bakış

✓ Sayfa 22

Pusulâ

✓ Sayfa 26

Psikolojik harekât

Post-modern darbe olarak anılan **28 Şubat** sürecinin öne çıkan aktörlerine yönelik gözaltı operasyonu gündemin ilk sıralarını meşgul ediyor. **Abdullah Gül** ve **Tayyip Erdoğan**'ın tam destek verdiği, AKP'li bakanların çeşitli açıklamalarla süslediği bu operasyonda, AKP'nin temel argümanlarından biri, 28 Şubat sürecinde hükümeti devirmek adına bir **Psikolojik Harekât** yapıldığı. AKP, **Batı Çalışma Grubu** olarak adlandırılan oluşumun, siyasetten medyaya, ekonomiden kültür-sanata kadar birçok alana müdahale ederek, on binlerce insanı fişleyerek **darbenin koşullarının oluşturulması** adına bir Psikolojik Harekât yürütüldüğünden dem vuruyor.

Her ne kadar kendisi bu sürecin bir **ürünü** olarak çıkmışsa da **AKP**, yine de mağdur edebiyatına sarılmış durumda. Kuşkusuz süreç bu kadar basit değil. **Ergenekon**'la başlayan **Balyoz**'la ileri taşınan, AKP eliyle devletin yeniden **organizasyonu**-yapılandırılması süreci adım adım işletiliyor. AKP, söz konusu operasyonlarla devletin çetelerden temizlendiği, askeri vesayetin gerilediği savı üzerinden hareket ediyor. Böylelikle **devlet** '90'lı yıllar boyunca işlediği tüm suçlardan, faili meçhullerden, katliamlardan **aklanmış olacak**. Bunun sonucunda yeniden yapılandırma ekseninde eski, ıskartaya

çıkılmış, ihtiyacı karşılamayan kadrolar tasfiye edilerek, yenileri ile yola devam edilecek/ediliyor. 12 Eylül ve akabinde 28 Şubat'a yönelik, girişim ve operasyonları da bu kapsamda değerlendirmek mümkün. Oldukça hacimli, hem ulusal ve hem de uluslararası alanda birçok bileşeni bulunan bu tartışmada şimdilik biz AKP'nin "**rahatsızlık**" duyduğu, **Psikolojik Harekât** serzenişi üzerinde duralım. Objektifimizi, dikkatimizi buraya çevirelim!

AKP, toplumun dizayn ve seçilmiş bir hükümete müdahale edilmesi bağlamında yürütülen bir Psikolojik Harekâtın yanlışlığından, bunun demokrasiyle bağdaşamayacağına vurgu yapıyor. Kendi içinde elbette kimi doğru yanlar taşısa da bunu söyleyenin AKP olması sorunu biraz daha farklı bir boyutta tartışmamızı gerekli kılıyor. Zira böyle bir harekâttan "**demokrasi adına utanç**" duyan AKP'nin pratiği tam da faşizmin bugünkü sözcüsüne yakışır cinsten. Tutarlılık, AKP'nin belkide en fazla içtiği kavramlardan. Neden öyle düşündüğümüzü örnekleyelim...

Referandumda AKP, 12 Eylül'le, **darbeyle hesaplaşacağı** iddiasıyla yoğun bir propaganda yürüttü. AKP için, referandumda **boykot** tavrı alanlar, **12 Eylül darbesini** ve onun yarattığı anayasayı **sahiplenmiş** sayılacaklardı! Liberallerin ve AKP solunun

dâhil olduğu bu kampanya çeşitli argümanlarla desteklendi, zenginleştirildi. Gerçekte ise ne 12 Eylül Anayasası değişiyordu ne de buna ruhunu veren herhangi bir madde.

AKP'nin demokrasi serüveni devam ediyordu... Seçilmiş milletvekillerini, belediye başkanlarını, Kürt siyasetçileri, avukatları, akademisyenleri ve gazetecileri zindanlara doldurarak **siyasi soykırım** operasyonlarını yürüten AKP, Dersim katliamında "**gerekirse**" ve de "literatürde varsa" özür diliyordu.

31 Aralık 2011 günü Şirnex **Roboski**'de Türk savaş uçakları 34 Kürt gencinin üstüne bomba yağdırdı. Olayı önce saklayan ardından **operasyon hatası** açıklaması yapan AKP, bu yeterli gelmeyince askeri vesayete yeniden savaş açtı: **Genelkurmay eski başkanı İlker Başbuğ tutuklandı**. Gündem bir anda değişmiş, Kürt halkını açıkça infaz eden AKP işlediği bu cinayet düzleminde değil, bunun yerine demokrasi mücadelesi veren, askerden hesap soran bir parti bağlamında gündeme getirildi. Oysa Erdoğan askere açıkça teşekkür etmişti.

AKP demokrasi şovunda bir başka sahnenin perdelerini açacaktı...

AKP'li birkaç milletvekili eğitim sisteminin yeniden düzenlenmesi talebiyle 4+4+4 olarak formüle edilen bir

yasa tasarısını gündeme getirdi. Hükümet CHP'nin sözde muhalefeti bile kameraların gözü önünde susturarak, tasarıya karşı çıkan **egitim emekçilerine** azgınca saldırarak tasarıyı yasalaştırdı. Bunu izleyen günlerde AKP, 12 Eylül'le hesaplaşmak adına Kenan Evren ve Tahsin Şahinkaya'yı mahkemeye bile getirmeden "**yargılamaya başladı**". Giderek otoriterleşen, tahammülsüzleşen AKP, toplumun yaşadığı derin "**travmalara**" dokunan, darbenin ve darbecilerin peşini bırakmayan bir parti olarak bir kez daha takdim edildi. Ve elbette 28 Şubat'ın popüler isimlerinin gözaltına alınmasıyla bu süreç ileri taşındı, derinleştirildi.

Öyle görünüyor ki sınıf mücadelesini ileri taşıyan **çelişkiler** maskesini düşürdüğüce AKP, "**sola**" kayıyor, geçmişle- darbecilerle "**hesaplaşıyor**". Tüm bu adımlar elbette güçlü bir medya desteğiyle, etkili bir **Psikolojik Harekât** eşliğinde yürütülüyor. Gerçeklerin tersyüz edilmesi, **toplumun manipüle** edilmesi ve ikna edilmesi harekâtın değişmeyen hedefi. Ancak her uygulama ile AKP'nin buna olan ihtiyacı da artıyor. Zira tüm dezenformaya karşın yaşamın gerçekliği, **işçi ve emekçilerin**, ezilen **Kürt ulusunun** sistemle olan çelişmesini her gün biraz daha keskinleştiriyor, öfkeyi yüzeye vuruyor. **Newroz**'da ve 4+4+4 değişikliğinde ortaya çıkan fotoğraf bunun bir kanıtıydı.

Şimdi sıra 1 Mayıs'ta!

İsa değilim Musa değilim gönüllere taht kurmuş bir sevdayım kıyıları saran mavi sularım kanatlarımı yok sayma her mazlumun yarısıyım adaların adasıyım gönüllerin yarısıyım Mezopotamya'da doğan Güneş'in Kawa'sıyım Cudi'nin Gabar'ın yangınıyım Newroz'da yanan ateşin alazıyım

(Tekirdağ 2 Nolu'dan Tutsak Partizanlar)

Hasan Yoldaşımızı Ölümsüzler Kervanına Uğurluyoruz

Ölümsüzlüğe uğurlanan ATİK üyesi Remzi Sanioğlu'yu saygıyla anıyor ve ATİK tarafından yapılan açıklamayı paylaşıyoruz:

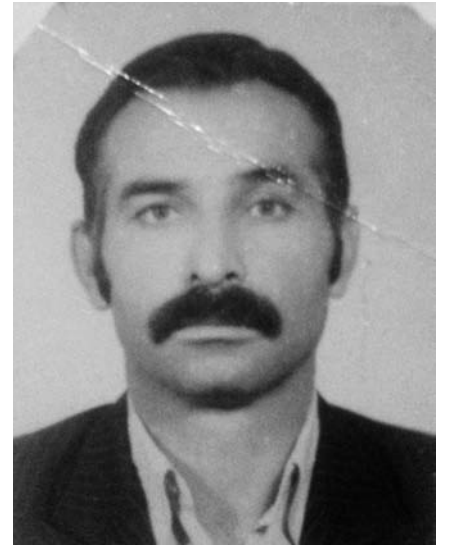
Hasan yoldaş 1963'te Amed'de mazlum emekçi bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. Dünyaya geldiği coğrafya ve Kürt ulusuna mensup olması başta olmak üzere, ekonomik ve sosyal nedenler, henüz çok genç yaşlarda iken TC faşizminin baskı ve zulmü ile karşı karşıya kalmasına neden olmuştu. Henüz lise yıllarında tanıştığı sosyalist düşünceler, onu TKP/ML saflarında sınıf mücadelesinin aktif bir üyesi haline getirir.

Mart 1980'de henüz 16 yaşında iken, Amed zindanlarına tutsak düşer. Fakat onun kitabında yılğnlığa, yenilgiye yer yoktur. O; genç yaşından beklenemeyecek şekilde, 12 Eylül faşizminin işkence tezgâhlarında, Kaypakkaya geleneğini sürdürüp düşmana en ufak bir sır dahi vermediği gibi, mahkeme salonundaki savunmasıyla yargılanan değil yargılayan olmuştur. Dışarıya çıktığında, tekrar mücadelenin engin denizinde kulaç atmak, en büyük hayali, idi. Nitekim 1985'te özgürlüğüne kavuştu-

ğunda da, bu hayalini gerçekleştirmek için bir an bile tereddüt etmedi.

O, sevecen, paylaşımcı, mütevazı, atılgan ve gözü pek bir yoldaştı. Kibirliklik, umutsuzluk onun kitabında yeri olmayan konulardı. Emeğin disiplini yaşamında önemli bir yer tutmaktaydı. Neşe dolu esprili konuşmaları ile bulunduğu ortamı her daim neşeye boğan, fedakârlıktan kaçınmayan, en umutsuz ve zor anlarda dahi umut yayan, yaptığı işi inanarak yapan bir kişilikti o. Nitekim 1985 sonlarında Avrupa'ya çıktığında, ağırlıklı olarak Fransa olmakla birlikte, birçok ülkede DKÖ faaliyetlerinin örgütleyicisi olmuş, ATİK konseyinde de iki dönem konsey üyeliği yapmıştır. Aynı zamanda UPOTUDAK Uluslararası Politik Tutsaklarla Dayanışma Örgütü'nün kurucu üyesidir. O; halkına ve yoldaşlarına karşı her daim sorumluluğunun bilincinde olan devrimci bir kişilikti.

Seni mücadelemize kattıklarınla, yaratığın değerlerle, neşeli -güleç yüzün ve esprilerinle hatırlayacağız Hasan yoldaş. ATİK ailesi olarak mücadele bayrağını daha yükseklere taşıyabilmek için var gücümüzle çalışacağız!

Partizan dostu, yoldaşımız Sami İnal'ın babası Hazret İnal'ı, 04.03.2012 tarihinde İzmir'de sonsuzluğa uğurladık. Ailesi, dostları ve yoldaşlarına başsağlığı dileklerini iletiriz.

Avrupa Özgür Gelecek ve Sami İnal

BÜROLAR

Kartal: İstasyon Cd. Dörtler Ap. No: 4/2 Tel: (0216) 306 16 02 **Ankara:** Tuna Cd. Çanakçı İşhanı No: 51 Çankaya **İzmir:** 1362 Sk. No: 18 Altan İşh. Kat: 5/509 Çankaya/Konak, Tel: (0232) 445 16 15 **Malatya:** Dabakhane Mh. Turgut Temelli Cd. Barış İşhanı Kat: 3 No: 95 **Erzincan:** Ordu Cd. Ordu İşhanı Kat: 3 Tel: (0446) 223 67 18 **Bursa:** Selçuk Hatun Mh. Ünlü Cd. Sönmez İşsarayı Kat: 2 No: 185 Heykel, Tel: (0224) 224 09 98 **Mersin:** Çankaya Mh. 4716 Sk. Güneş Çarşısı No: 30 Kat: 2 Akdeniz **Dersim:** Moğultay Mh. Sanat Sk. Arkanlar İşhanı Kat: 3 No: 203 Tel: (0428) 212 27 50 **Avrupa Büro:** Weseler Str 93 47169 Duisburg-Almanya Tel: 0049 203 40 60 958 Faks: 0049 203 40 60 959

Yaygın süreli **Umut Yayıncılık ve Basım Sn. Ltd. Şti.**
Yönetim yeri: Gureba Hüseyin Ağa Mh.
İmam Murat Sk. No: 8/1 Aksaray-Fatih/İstanbul Tel: (0212) 521 34 30
Faks: (0212) 621 61 33 Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: Çilem İLASLAN
Baskı: Yön Matbaacılık Davutpaşa Cd. Güven San. Sit. B Blok,
No: 366 Topkapı/İstanbul Tel: (0212) 544 66 34
e-posta: umutyayimcilik@ttmail.com

12 Eylül devam ediyor

Kamuoyuna 12 Eylül davası olarak yansıyan ama gerçekte AKP hükümetinin “ileri demokrasi” söylemleri eşliğinde, bir yandan rakip kliğe karşı mevzilerini sağlamlaştırma diğer yandan da halkın desteğini sağlama adına, “imaj” çalışmasının ürünü olan Kenan Evren-Tahsin Şahinkaya davası “nihayet” görülmeye başlandı. Zaten bütün ülke bir olup, bu günü sabırsızlıkla bekliyorduk! İşte, nihayet gerçekleşti, artık huzurlu bir şekilde kafamızı yastığa koyabileceğiz! Ülkemizin karanlık günleri bitti, ufukta yeni güneş kendisini gösteriyor! Mutlu, müreffeh günler bizi bekliyor! Ne kadar teşekkür etssek azdır Erdoğan’a ve AKP’ye!

Bu davaya 12 Eylül davası denilebilir mi?

İleride çok büyük ihtimalle 2012’nin en önemli olayları arasında Evren-Şahinkaya yargılaması gösterilecek. Kafamıza sürekli kakılan, çok önemli olduğu söylenen bu yargılamanın önemi nedir? Burjuva-feodal kalemşorlar arasında bile bu yargılamanın niteliği konusunda bir hemfikirlik olmadığı koşullarda bu yargılamanın önemi ne? Bir kere yargılanan ne ki? Gerçekten insanın kafasına soruların üşüşmesine neden olan bir yargılamadan bahsettiğimiz unutulmasın.

Dediğimiz gibi burjuva-feodal yazarlar bile bu konuda ortaklaşamadı. Kimisine göre, yargılanan şey darbenin yargılanması, kimisine göre ise Evren-Şahinkaya’nın yargılanması ama hepsi-ne göre de darbecilerin yargılanması.

Bu davaya hiçbir şekilde 12 Eylül davası denilemez. Bir kere hadi 12 Eylül sürecinin getirdiği bir düzenin yargılanmasından vazgeçtik diyelim –zaten böylesi bir beklentimizin olmadığı da not düşelim-, biçimsel olarak bile 12 Eylül anayasasının yürürlükte olduğu bir dönemde buna 12 Eylül yargılanması denebilir mi? Açıktır ki emir-komuta zincirindeki en üst düzeydeki-lerin sadece ikisinin hakkında açılan bir davadır gerçekte var olan. Burada bir parantez daha açarak belirtelim ki sadece ordu içerisindeki hiyerarşik yapıdaki en üstte olanlar hakkında açılmıştır dava. Yoksa bilindiği gibi devlet, egemen sınıfın devleti olarak, piramidin en üstünde yer alan egemen sınıfın kendisidir diyerek parantezi kapatalım. Bu anlamda bu oyun, Evren-Şahinkaya davası olarak adlandırılabilir. Ancak hiçbir şekilde yine de darbecilerin yar-

gılandığından bahsedemeyiz.

Kimdir darbeci olan? Sadece TSK’nın üst düzey komuta kademesi mi? Ya da TSK’nın bütünü mü? Darbeyi açıktan isteyen, gülme sırasının kendilerine geldiğini söyleyen TÜSİAD darbeci değil midir? Darbeye gereken desteği vermemiş midir? Egemen sınıfın bütün örgütlerini darbeci olarak adlandırabiliriz. Peki, bu yargılamada sanık sandalyesinde bütün egemenleri görebiliyor muyuz?

12 Eylül neden yapıldı?

Kimlerin gerek şahıs olarak gerekse de kurumsal yapı olarak yargılanacağını anlayabilmek için yukarıdaki soruya cevap verebilmeliyiz. Toplumsal hafızamızı o günlere götürülim. 1970’lerin başında kapitalizm büyük bir krizin içine girmişti. Petrol krizi olarak da adlandırılan bu süreç, emperyalistlerde halkları yönetememe sorunu olarak da kendisini gösterirken, dünyanın birçok yerinde halkların isyanı kendisini gösteriyordu. Emperyalistler kriz içerisinde debelenirken, krize “çare” olacak formüllerin peşinde koştu. Bilindiği gibi neo-liberalizm olarak ifade edilen politikalarla bu süreçten çıkmaya çalıştılar. Ancak bu politikaların uygulanabilmesi için dikensiz gül bahçesine ihtiyaçları vardı. Çünkü bu politikalar halkların kan-can bedeli mücadeleleriyle kazandıkları birçok hakkın gasp edilmesini, “sosyal-devlet” uygulamalarından vazgeçilmesini beraberinde getiriyordu. Neo-liberal politikalara hiçbir ülkede sorunsuz geçilmedi elbette ama bir kısım ülkede kitlelerin eylemliliğine rağmen, özellikle burjuva sınıfının ekonomik, politik olarak güçlü olduğu ülkelerde sistem kendi işleyişi içerisinde bu meseleyi halletti. Bizim gibi ülkelerin bir kısmında bu süreç askeri darbeler yapılarak halledildi. Arjantin, Şili bunun en çarpıcı örneklerini oluşturuyor.

Türkiye halkı açısından o dönemin önemli bir özelliği de devrimci mücadelenin bir gelişim içerisinde olmasıydı. Bilindiği gibi Türkiye halkı Mustafa Suphi’lerin katledilmesiyle birlikte derin bir sessizliğe bürünmüş, 50 yıl süren bu sessizliği ’71 devrimci atılımıyla paramparça etmişti. ’71 devrimci atılımını gerçekleştiren önder kadroların önemli bir kısmı katledilse de hareket kısa süren bir gerilemenin ardından ’70’lerin ortalarında toparlanmaya baş-

lamıştı. Petrol krizinin getirdiği baskılanma karşısında Türkiye halkı da ayağa kalkmış, işçi sınıfı ve köylülerin yoğun eylemliliği bu sürece damgasını vurmuştu. Türkiye halkının bu ayağa kalkışı sonucu egemenlerin yönetim krizi derinleşmiş, bunun bir göstergesi olarak da egemen sınıf klikleri arasında en ufak bir ortaklaşma sağlanamamıştır. Emperyalistlerin benimsediği politikaların uygulanabilmesinin yolunun tek şansı askeri bir darbenin yapılarak, toplumsal muhalefetin ortadan kaldırılmasıyla gerçekleştirilebileceği hedeflenmiştir. Bunun içinde TÜSİAD’dan tutun da birçok egemen sınıf örgütü hem askeri darbeyi istemiş hem de darbe gerçekleşince olanca gücüyle desteklemiştir. Böylelikle Türk egemen sınıfları, “ithal ikameci modelden”, “neyin varsa sat” modeline geçmenin alt yapısını oluşturmuşlardır. Şimdi tekrardan soralım darbecilerin yargılandığından bahsedebilir miyiz?

12 Eylül öncesi dönem için ülkemizde demokrasinin olduğu iddia edilebilir mi?

Burjuva-feodal yazarların beynimide kazımaya çalıştıkları bir başka nokta da 12 Eylül öncesi düzenin demokratik olduğudur, doğallığında darbe de demokratik düzeni alaşağı etmiştir. Bir kere baş başına bir aldatmaca vardır bu işin içinde. Ne 12 Eylül öncesi, ne cumhuriyetin kurulduğu dönem, ne daha öncesi ne de daha sonrası bu ülke topraklarına demokrasinin burjuva biçimi bile gelmemiştir. Belli dönemlerde (İ. Kaypakaya 3 “ara dönemden” bahseder) kitle hareketinin güçlülüğünden kaynaklı “demokratik kırıntılar” söz konusu olmuştur. Egemen sınıfın zayıf ve güçsüz olması, emperyalistlere göbekten bağlı olması sonucu bu ülkeye damgasını vuran her zaman faşizm olmuştur. Elbette egemenler faşizmi sürekli güncelleyerek, sürece sürekli kendilerini adapte etmişlerdir. Dünya genelinde emperyalistler arası çelişkilerin keskinleştiği dönem, dünyada faşizmin egemen olduğu dönem ikinci bir parti-

ye bile tahammül edemeyen egemenler, “2. Dünya Savaşı” sonrası sosyalizmin zaferle ayrılması sonucu mecbur kaldıkları demokratik hakların genişletilmesine, ülkemiz ancak sınırlı bir şekilde uyum sağladı. Faşist diktatörlüğünü biraz maskeleyen ihtiyacı hissetti. Ancak 12 Eylül süreci artık demokrasi oyununun bile tehlikeli hale geldiği bir andı ve maske bırakılarak, gerçek yüzü olan faşist diktatörlüğü açıktan uygulamak zorunda kaldı.

Bunun için de bu ülke, bu tür 3. sınıf piyesleri andıran yargı oyunlarıyla ne darbecilerden kurtulabilir ne de darbeden arınabilir. İşte en basit örneği, Kürt hareketinin geliştiği 1990’lar, “demokratik Türkiye’de” olağanüstü hallerin ilan edildiği bir ülke oldu. AKP belki OHAL’i kaldırdı ama uygulamalar olduğu gibi devam ediyor. AKP’nin OHAL’i kaldırmasında Kürt Hareketi’nin silahlı güçlerini sınır dışına çekmesinin büyük bir etkisi vardı (buna konjonktürel şartları da eklemek gerekiyor). Ancak Kürt Hareketinin mücadeleyi tekrar ivmelendirmesinin karşılığı OHAL ilanı olmadı belki ama yerine “Güvenlik Bölgesi” ilanı konuldu. Bugün binlerce insan tutuklanmış bulunuyor. En son bir yıl içinde binlerce insanın tutuklanmasının tarihine baktığımızda demokratikleşiyoruz, darbecileri yargılıyoruz denen şeyin nasıl bir kandırmaca olduğu kendiliğinden ortaya çıkar.

Egemenler 12 Eylül düzeniyle hayat bulan neo-liberal politikalarla günlerini geçirirken, 12 Eylül’ün getirdiği MGK, YÖK gibi bütün uygulamalar devam ederken, halihazırda bu ülke 12 Eylül Anayasası ile yönetilirken, 12 Eylül’ün ruhu bütün her yerde kendisini gösterirken (kaldı ki o ruh özünü 12 Eylül’den değil, Kemalizm’den, egemenlerin kendisinden almıştır) birileri bizimle dalga geçiyor olmasın! En doğru sözü, bu süreçte, darbeciler söyledi: “Ben kurucu iradeyim, beni yargılayamazsın!”

Nisan ayında yaşanan işçi cinayetleri

2 Nisan: Eskişehir'in Mihalıççık ilçesi Koyunağlı köyünde, Karadeniz Madencilik'e ait bir maden ocağında meydana gelen göçükte **4 işçi** yaşamını yitirdi.

4 Nisan: Tekirdağ'ın Çerkezköy ilçesinde HEMA fabrikasında çalışan 26 yaşındaki **Gökhan Genç** adlı işçi, pres makinesini temizlemek isterken başını kapıtırarak yaralandı. Bir hafta boyunca İstanbul'da tedavi gören Genç, hayatını kaybetti.

4 Nisan: Erzurum'un Aşkale ilçesindeki "Karasu 2" baraj göletindeki elektrik direği tamiri için 5 TEDAS işçisi, deniz bisikletiyle gölete açıldı. Gölete açıldıktan bir süre sonra işçilerin bulunduğu deniz bisikletinin buza çarparak alabora olması sonucu 5 işçi suda kayboldu. İş güvenlikleri alınmayan ve mesai saatleri dışında da çalışmak zorunda bırakılan **5 işçi**, 3 saat boyunca gelmeyen yardım yüzünden yaşamlarından oldular.

4 Nisan: Sakarya'nın Karasu ilçesinde bir ilköğretim okulunun istinat duvarı yapımında çalışan **Mehmet Soytekinoglu** adlı işçi inşaat demirlerinin üzerine düşerek hayatını kaybetti.

5 Nisan: Konya'nın Ereğli İlçesi'nde 2 Nisan günü Meram Elektrik Dağıtım AŞ'ye ait trafoya bakım yapan iki elektrik işçisi akıma kapıldı. İşçilerden **Mevlüt Yeşil** hayatını kaybetti.

5 Nisan: Tuzla tersaneler bölgesinde Ada Tersanesi'nde meydana gelen patlamada **3 işçi** öldü, en az 5 işçi de yaralandı.

5 Nisan: Amasya Suluova ilçesinde bir elektrik firmasında çalışan **Lütfi Güler**, elektrik akımına kapılarak ağır yaralandı. Hastaneye kaldırılan Güler, yapılan müdahalelere rağmen kurtarılamayarak hayatını kaybetti.

5 Nisan: Adana'da demirci çirağı 17 yaşındaki **Abidin Altay** demir pencere korkuluğu taşıdığı asansör ile duvar arasında sıkışıp, boynu kırılarak hayatını kaybetti.

9 Nisan: Sêrt (Siirt) Misirc (Kurtalan) ilçesinde bir inşaat, asansör montaj işçisi 34 yaşındaki **Orhan Demir**, dokuz katlı binanın ikinci katında montaj yaparken dengesini kaybederek düştüğü asansör boşluğunda yaşamını yitirdi.

9 Nisan: Xarpêt'in (Elazığ) Maden ilçesinde meydana gelen hortumda 6 işçi yaşamını yitirdi. Hortum sırasında 12 işçinin konteynırda yemek yedikleri ve konteynırın plastik olduğu belirtildi. İşçilerin taşeron firmaya bağlı olarak çalıştıkları bilgisi ve-

"Büyüyoruz" ... Durmadan "büyüyoruz" ...

Egemenler, Nisan ayının başından beri burjuva-feodal medya eliyle, ekonomideki bu "büyüme"yi adeta gözümüze sokuyor ve bizden bu "büyüme"ye sevinmemizi istiyorlar. Bir avuç kan emicinin işçilerin, emekçilerin kanı ve canı pahasına sağladıkları servetlerine servet ekleme sevincine ortak olmamızı bekliyorlar.

Patronların sözcüsü, TC başbakanı R. T. Erdoğan, 5 Nisan'da yaptığı açıklamada "Ekonomi son derece güvenli ve istikrarlı bir yapı sergiliyor" dedi. Ardından patronların, ağzının suyu akararak "Türk sanayicisinin ihtiyaç duyduğu teknolojik dönüşüm için ateşleyici bir etki yapacak. İl bazlı bölgesel teşvik sayesinde hem ihraç edeceğiz, hem büyüyeceğiz, hem kalkınacağız" (Türkiye İhracatçılar Meclisi Başkanı Mehmet Büyükekşi) diye tabir edeceği "yeni teşvik sistemini" açıkladı.

Erdoğan tam bu açıklamayı yaparken, "teşvik edilmekten ne yapacağımı, daha ne kadar büyümesi gerektiğini şaşırmış" Tuzla fabrikalarından birinde güvencesiz çalıştırılan işçiler, meydana gelen patlamada yaşamını yitirdi. Ardından Aşkale'de 5 işçi, gelmeyen yardımdan dolayı 3 saat boyunca çırpındıkları baraj suyunda donarak öldüler. Elazığ'da çıkan bir hortum, işçilerin yaşamını idame ettirdiği plastik çadırı yuttu, 6 işçi öldü. Yine Maraş'ta "teşvik edilmiş" bir fabrikanın buhar kazanında yaşanan patlama 4 işçinin yaşamına mal oldu.

Kısacası, açıklanan "büyüme" ve

"yeni teşvik sistemi" iş cinayetlerinde rekor düzeye ulaştırdı Türkiye'yi...

Suçlu bulduk: Ölen işçiler!

Erzurum'un Aşkale ilçesinde Karasu 2 barajında yaşanan iş cinayeti, egemen sistemde işçi-emekçilerin yaşamlarının ne kadar değersiz görüldüğünü gösteriyor aslında. Mesai saatinin bitimine 15 dakika kala, deniz bisikleti ile barajın orta yerine gönderilen 5 işçiden yalnızca 1'inin kadrolu, diğerlerinin taşeron işçi olması; güvencesiz çalıştırmanın geldiği boyutu gösteriyor.

Tuzla'da Ada Fabrikası'nda meydana gelen patlamada ölen 3 işçinin arkadaşlarından Turan Güler, "Kaza meydana geldikten sonra iş paydos oldu. Zaten çalışacak durumda değildik. Arkadaşlarımızın cesetleri parçalanıp etrafa saçılmıştı" diyerek anlatıyor yaşanan işçi cinayetini...

Kesinlikle bir ihmalin olmadığına yemin-billah eden Erzurum Valisi ve Aşkale Kaymakamı ile Tuzla'daki olay için "...uzun süredir de aslında bu tür kaza oluşmamıştı. Ama çalışan personellerin bu konuda eğitimlerine çok dikkat etmeleri lazım. Neyi, ne zaman, nasıl yapacakları özellikle riskli yerlerde, çok daha büyük önem arz ediyor. Ama mesleki eğitimlerin özellikle Tuzla'da çok daha dikkatli yapıldığını biliyoruz..." diye açıklama yapan İstanbul valisi iş cinayetlerinin "suçluları" tespit etmiş buluyorlar!

Suçlular, "ihmal olmadığı halde ölmeyi becerebilen" ve "kaza olmaması için almaları gereken eğitime dikkat etmeyen" işçilermiş meğerse!

1 Mayıs'a, hesap sormaya!

* Türkiye'de her 6 dakikada bir iş "kazası", 6 saatte bir işçi cinayeti yaşanıyor.

* 2009 yılında **1.171**, 2010 yılında ise **1.434**, 2011 yılında **1.543 işçi** iş cinayetine kurban gitti.

* 2012'nin yalnızca ilk 3 ayında **163 işçi** yaşamını yitirdi. Nisan ayının ilk 2 haftasında ise **35 işçi** iş cinayetine kurban gitti.

AKP hükümeti eliyle, işçi cinayetlerinde rekor artışlar yaşanıyor. AKP de yaşanan bu artışın farkında ve işçilerin daha güvenceli bir işe sahip olmaları için değil, var olan tepkiyi azaltmak için yeni düzenlemeler yapıyor. Oysa sorun mevzuat değil. Hükümet bu konuda bilinçli bir çarpıtma yapıyor. Yeni düzenlemelerde açık olan şey **işçi sağlığının da özelleştirilmesidir**. Yani AKP hükümeti, iş cinayetlerini engelleme adı altında yeni bir piyasa açmakla meşgul!

Torba yasa, sendika yasası, Ulusal İstihdam Stratejisi derken; işçi sağlığı ve iş güvencesi yok ediliyor ve bu durum işçi cinayetlerinde artışa neden oluyor. 5 işçinin 3 saat boyunca yardım beklemesi; paşalara, bakanlara, patronlara dakikasında tahsis edilen helikopterlerin 3 saat boyunca gelmemesi bir ihmalkarlıktır. Bu durum işçi-emekçilerin yaşamlarının egemen sistem tarafından nasıl hor ve değersiz görüldüğünün açık bir örneğidir.

3 saat boyunca işçilerin "yardım edin" çığlıklarına kulak tıkayan ve işçiler sulara gömüldükten çok sonra alana gelen Valiye tepki gösteren, işçi yakınlarına gaz bombaları ile saldıran bir sistemden hesap sormak için, 1 Mayıs alanında işçi sınıfının taleplerini yükseltelim. Bu 1 Mayıs, sömürü düzeni uğruna katledilen işçilerin 1 Mayıs'ı olsun!

rildi. İşçilerden 4'ü, hortumun olduğu gün işe başlamıştı.

9 Nisan: Kayseri'de inşaat işçisi **Ali Şafak** yapımı devam eden bir inşaatın 10. katından asansör boşluğuna düşerek hayatını kaybetti.

9 Nisan: İstanbul Sultanbeyli'de, yağış nedeniyle kayganlaşan yolda kontrolden çıkan kamyon, tekstil işçilerini taşıyan servis minibüsüne çarptı. Kazada **Behice Demir** adlı işçi hayatını kaybederken, biri ağır olmak üzere 8 işçi de yaralandı.

9 Nisan: Şırnak'ta yapımı

süren havaalanı inşaatında bir kalasın başına düşmesi sonucu **Hasan Aray** adlı işçi hayatını kaybetti.

11 Nisan: Erzurum'un İspir İlçesi'ndeki EnerjiSA'nın Arkun HES Barajı'nın yapımını üstlenen Limak'ın şantiyesinde meydana gelen kazada **1 işçi** öldü.

13 Nisan: Gumgum'da (Maraş) Şirikçiler Mensucat'a ait tekstil ve boya ünitelerinin bulunduğu ek binadaki buhar kazanında bakım onarım yapılırken meydana gelen patlamada **4 işçi** yaşamını yitirdi.

Emekçinin gündemi

1 Mayıs'ta "güvencesiz" işçilerle alanlara!

Ülkemizde işçi sınıfına yönelik saldırıların yoğunluğuna paralel bir karşı koyuşun sergilenmediği açıktır. İşçi sınıfının örgütlenme özgürlüğünün fiili olarak gasp edildiği, işçilerin haklarına yönelik kısmi yasal düzenlemelere dahi uyulmadığı bir ülke gerçekliğinde yaşıyoruz. Bu ise işçilerin yoğun bir sömürü altında ve kölelik şartlarında çalışmasına, sefalet ve yoksulluk içinde yaşamasına neden olmaktadır.

Hali hazırda uzun çalışma saatleri, düşük ücretler normal kabul edilmektedir. İş sağlığı ve güvenliği ilkelerine uyulmaması sonucunda son günlerde onlarca işçinin iş cinayetlerinde yaşamını yitirdiğine tanıklık etmekteyiz. Bununla da yetinilmekte, kıdem tazminatının gaspı, bölgesel asgari ücret, esnek ve taşeron çalışmanın yaygınlaşması, kuralsızlığın kural haline getirilmesi için de sistem yoğun bir mesai harcamaktadır.

Bu gerçeklik içinde sınıf bilinçli devrimcilerin en temel görevi örgütsüz milyonlarca işçi ve emekçiyi örgütlemek için seferber olmaktır. Genel olarak "güvencesizlik" olarak tanımlanan taşeron, esnek, örgütsüz, kuralsız çalışma biçimlerinin, düşük ücret ve yoğun çalışma sürelerinin milyonlarca işçi ailesini kuşattığı bir ortamda ekonomik, demokratik ve gündelik talepler doğrultusunda bir araya gelmek için yoğun ve planlı bir çalışmaya ihtiyaç vardır.

İşçi sınıfında yaşamını değiştirmeye dönük isteğin ve sisteme duyduğu öfkenin giderek arttığı bir dönemdeyiz. Gerece deri işçilerinin, Adana Sıya işçilerinin iş bırakma eylemleri gibi örnekler en geri sayılabilecek yerlerde dahi kazanın nasıl kaynadığını göstermektedir. Ancak sınıf içinde çalışan devrimci ve demokrat işçilerin sayıca azlığı ve sınıfın siyasal ve ekonomik örgütlenmelerinin zayıflığı; yüksek işsizlik, kredi borçları ve ağır yaşam koşulları sebebiyle mevcudu da yitirmeme derdi; kitlelerde birbirlerine ve örgütlü güçlere duyulan güvensizlik gibi çok çeşitli faktörler mevcut potansiyelin ortaya çıkmasına engel olmaktadır.

Zaten bu engelleri aşmak biz sınıf bilinçli devrimcilerin görevidir. Kendimizi "sınıf bilinçli devrimciler" olarak tanımlamamızın nedeni de yalnızca mevcut engelleri saymak ve tespit yapmak değildir; bu tespitleri örgütlemeye çalıştığımız tüm işçiler zaten sayıp dökmektedir. Bizim misyonumuz bu şartları değiştirmek ve işçi sınıfının sahip olduğu gücü açığa çıkarabilmektir. İşçilere reva görülen yaşamın değişebilir olduğunu, işçi sınıfının ancak örgütlüyse her şey olduğunu gösterebilmek bizim görevimizdir.

Sınıf içinde devrimci ve demokrat güçlerin çalışmaları yetersiz olsa da bu sorun aşılamaz değildir. Doğru bir siyasal hat üzerinde yüründüğünde güçsüzlük güce, zayıflık kuvvete evrilir. Ancak tartışmak istediğimiz esas yön, devrimci faaliyet içinde yer alan, devrimci ve demokratik bir duruşu olan binlerce işçinin günlerinin önemli bir kısmını geçirdikleri ve sınıf mücadelesinin gündelik yansımalarını yaşadıkları işyerlerinde, fabrikalarında örgütlü bir çalışma yapmaktan kaçınmalarıdır.

Biraz incelediğimizde göreceğiz ki, devrimci eylemlere ve etkinliklere katılan binlerce kişinin büyük çoğunluğu işçidir. İşçilerin büyük çoğunluğu sendikasızdır ve fabrikalarda, taşeronlarda güvencesiz şekilde çalışmaktadır.

Şehirlerde işçi sınıfı içinde çalışmak esassa, sistemin işçi sınıfına yönelik yoğun saldırıları varsa ve bizler işçi sınıfının devrimcileriyssek, sömürü-baskı ve zulüm altında yaşam mücadelesi veren işçilere bilinci doğrudan taşıyacak olan esas olarak üretimde yer alan devrimci ve demokrat işçilerdir.

Bu nedenle "güvencesiz" işçilerin örgütlenmesi için somut ve kapsamlı adımlar atmaya ihtiyacımız vardır. Taşeron işçiler başta olmak üzere geniş kesimlerle bir araya gelmek ve örgütlü mücadeleyi başarmak için koordineli ve etkin bir çalışma yapmaya ihtiyaç vardır. Devrimci demokrat işçilerin, yoldaşlarımızın olduğu her fabrikada, her taşeronda ortak bir çalışma hattı oluşturabilirsek bir yandan geniş kitlelerin örgütlenmesinin önünü açabiliriz diğer yandan ise sınıf içinde devrimci odak oluşturmaya katkı sunabiliriz.

Bu hedeflerimize ulaşmada en yakın görevimiz yüz binlerin alanları doldurduğu 1 Mayıs alanlarına güvencesiz şartlarda çalışan işçileri, özellikle de taşeron işçileri kendi talepleri doğrultusunda taşımak olmalıdır.

İş cinayetlerinin asıl nedeni aşırı kâr hırsıdır

Kartal: Hemen her gün işçi cinayetlerine bir yenisi daha ekleniyor. İş sağlığı ve güvenliği yasalarına uyulmaması nedeniyle işçi ölümleri giderek artmakta. Devlet erkânı tarafından kader kapsamına alınan ölümlerin dini motifli sözlerle süslenerek, timsah gözyaşları dökülerek üzerinden geçiliyor. Son dönemlerde artan işçi cinayetleri nedeniyle ülke gündeminde istemediğimiz ama bir o kadar da gerçek olan haberler karşımıza çıkmaya başladı. Özgür Gelecek Gazetesi olarak artan iş cinayetlerini ve bunların nedenlerini Deri-İş Genel Teşkilat Sekreteri Hasan Uluşan'a sorduk.

- Öncelikle bize zaman ayırdığınız için teşekkürler. Son dönemlerde tersanelerden inşaatlara madenlerden fabrikalara kadar birçok iş sahasında iş cinayetleri yaşandı. Siz bu cinayetleri nasıl yorumluyorsunuz?

- Evet, tüm bu ölümlerin sıradan bir şey olduğunu düşünmüyoruz. Özellikle son dönemlerde işçi ölümlerinde

büyük bir artış söz konusu. Bu açıdan iş cinayetlerinin tekrardan gündeme getirilmesi ve bu konuda araştırma yapılması gerekiyor. Bu iş cinayetlerinin en temel faktörünü aşırı kâr hırsı olarak görmek lazım. Çünkü işveren elinden geldiğince kâr etmeye çalışıyor ve bu yüzden iş güvenliğini sağlayacak olanakları yaratmıyor. Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı tarafından yapılan denetimler de nafile. Kapatılan, mühürlenmiş fabrikalar gizli bir şekilde faaliyetlerine devam ediyor. Bakanlığın da bunlardan haberi var.

Mesela Tuzla tersanelerinde bugün bir denetim yapılsa inanıyorum ki bir tane açık tersane kalmaz. Çünkü hepsi kasap gibi çalışıyor. İş cinayetleri de bu gibi yerlerde işçi öldükten sonra gündeme geliyor. Daha ayrıntılı incelenirse hemen her gün kaza oluyor. Bunlar pek gündeme gelmiyor.

- İş kazalarının nedeni nedir?

- İş kazalarının birçok nedeni bulunuyor. Zaten iş kazalarını kökten çözecek bir reçete bulmak mümkün değil. Mesela bu gün deri fabrikalarında işveren fabrikayı faaliyete geçirmeden önce iş güvenliğini sağlayacak birçok önlem almaya başlıyor. İşverenleri bu yönlü bir çözüme götüren konu örgütlü mücadeledir. Ancak iş kazaları yine de devam etmektedir. İş güvenliği için önlem alınırken bir şey unutuluyor. İşçinin psikolojik ve fiziki yorgunluğu hesaba katılmadan aşırı üretime sokulmasıdır. Yani iş güvenliğini sağladım demekle iş kazalarını önlemek mümkün değil. İş kazalarının nedenleri oldukça geniştir.

Bunun içine ekonomik problemleri de koyabiliriz.

- Son dönemlerde inşaat ve tersanelerde iş cinayetleri oldukça arttı. Bu konuda ne düşünüyorsunuz?

- Zaten iş cinayetlerinin en çok olduğu alanların başında tersaneler ve inşaatlar geliyor. Birçok iş sahasına nazaran bu alanlar kasap gibi. Burada bir işçinin kaza geçirmesine bile gerek yok. Hiç kaza geçirmese bile tersanede kullanılan kimyasal maddelerden kaynaklı ölümcül hastalığa yakalanıyorlar. Mesela Ada Tersanesi'ndeki iki işçi geminin kazan dairesinde kaynak yaparken öldü. Bu alanda nefes dahi alınmıyor. Basınç çok fazla. Bu kazan dairesindeki pas ise kumlama yöntemi ile temizleniyor. O yüzden tersanede ki çoğu ölüm kazan dairesinde yaşanıyor. Sonuç olarak tersanelerde iş kazası geçirmesinden de bir şekilde ölümcül hastalıklara yakalanma riskin var. Aslında bu da iş cinayetidir.

Aynı şekilde deri sektöründe de kimyasal maddeler kullanılıyor. Deri üstü ve deri altı tüm alanlarda kimyasal oranı çok fazla; bu yüzden cilt kanseri, akciğer kanseri gibi hastalıklara yakalanan işçiler var. Örneğin bir işçi deride 20 yıl üzerinde naylon kıyafetlerle çalışıyor. Kimyasal maddeler içinde yemeklerini yiyor. İlerleyen süreçlerde bu insan emekli oldu ve daha sonra hastalıktan öldüğünde bunun ölüm sebebi de iş cinayeti kapsamında olmalıdır.

İÜ'de işçi cinayetlerini protesto etmek yasak!

9 Nisan günü İstanbul Üniversitesi'nde işçi ölümlerine yönelik tepkiyi dile getirmek için üniversite öğrencileri bir araya geldi. Edebiyat Fakültesi Hergele Meydanı'na "Üniversite Öğrencileri" imzalı "İşçi ölümleri kader değil cinayettir. Kapitalizm öldürür" yazılı Türkçe ve Kürtçe pankart astılar.

Fakat pankartın asılmasından bir süre sonra ÖGB, çevik kuvvet eşliğinde fakülteye girdi.

En ufak bir demokratik talebe tahammülü olmayan polis, pankartı indirmek için kalkanlarıyla alana geldi ve cop ve sopalarla saldırdı. Bizler de soda şişeleri ve kasalarla karşılık verdik. Çıkan çatışmada 2 ÖGB ve bir arkadaşımız yaralandı. Çatışma sırasında polis pankartlarımızı yırttı.

Bizlerin direnişi karşısında geri çekilmek zorunda kalan polis, öğrencilerin sloganlarıyla adeta okuldan dışarı atıldı. Ça-

tışmanın ardından bir saatlik bir bekleyişin ardından toplu şekilde okuldan çıktık.

Üniversitedeki gerginlik **10 Nisan** günü de devam etti. Pankartların asılmasından kısa bir süre sonra ÖGB yine, çevik kuvvet eşliğinde üniversiteye girdi. Kısa süreli yaşanan arbedede bir ÖGB yüzünden ve bacağından yaralandı. Polisin okulu terk etmesi üzerine, slogan ve zılgıtlar eşliğinde pankartı tekrar alana astık. Daha sonra halaylar çekildi ve türküler söylendi. Üniversitede gerginlik devam ediyor.

(İÜ'den bir YDG'li)

Yeni Teşvik Sistemi kimi, neye teşvik ediyor?

Cari açığın 77 milyar dolara ulaşması ve GSYH'nın yüzde 10 oranını aşması ile beraber devlet, yükselen ateşi düşürmek için kimi panzehirlerle krizine çare arıyor. Ancak bu panzehirler emekçilerin ölümünü hazırlayan bir zehir görevini görüyor. Krizin yarattığı dalgalanma cari açığın büyümesine neden olurken bu açığı büyüten politikalarla süreç içinden çıkılmayacak bir hal almaya başladı.

Bu bağlamda krizin faturasını emekçilere kesmek isteyen devlet 5 Nisan günü bir saldırı paketini daha kamuoyuna sundu. 2012 Yeni Teşvik Sistemi'ni basın toplantısı ile açıklayan Erdoğan'ın yaptığı açıklamalara bakılacak olursa, sanılır ki bütün sıkıntıların sonuna gelindi. Peki, gerçekten de yeni teşvik paketinin 2003 yılından beridir çıkarılan teşvik paketlerinden ne farkı var?

Paket cari açığı azaltıyor mu?

Pakette KDV istisnası, gümrük vergisi muafiyeti, vergi indirimi, sigorta primi işveren hissesi desteği, faiz desteği, yatırım yeri tahsisi, gelir vergisi stopajı desteği, KDV iadesi desteği gibi her pakette yer alan ifadeler bulunuyor. Bunların içerisine yeni icat ettikleri "stratejik yatırımlar" ifadesi de eklendi. Peki, bu ifade neye tekabül ediyor? Bu ifade otomotivden kimyaya, makineden uzay endüstrisine kadar yüksek katma değer üreten alanları kapsıyor ve bu projelerin yatırım portresi oldukça büyüktür. Bu anlamıyla devlet, patronları böylesi iş sahaları kurmak için teşvik ediyor. Ancak bu teşviklerin ve projelerin cari açığı azaltacak bir yanı bulunmamaktadır. Halihazırda da var olan bu projeler umulduğu gibi, cari açığı azaltacak etkiler yerine, cari açığı büyüten sonuçlar getirmektedir. Kimya tesisi kurulunca, ithal edilen hammadde ve ara mallar ile dışa döviz akıtan bir sanayi ortaya çıkıyor. Yani kısacası dışa bağımlılık güçlendiriliyor. 2009 yılından bu yana teşvik ile yapılan yatırımlarda bir artış söz konusudur.

2009 yılında GSYH'nın yüzde 21'ine kadar gerileyen yatırımlar, 2010'da artış göstererek yüzde 28'e, 2011'de de yüzde 33 gibi bir orana sahip oldu. Ancak bu yatırımlar emperyalist tekelin bütçesini güçlendiren bir rol oynadı. Sonuç itibari ile 77 milyar dolarlık cari açık söz konusu.

Devlet talana teşvik ediyor

Neoliberal politikaların önemli bir ayağı olan özelleştirmeler tüm üretim alanlarını talana açmış durumdadır. Devlet özellikle neoliberal politikalarla beraber yatırımcı olmaktan çıkararak yatırımda birinciliği özel şirketlere devretmiş durumdadır. Devlet çoğunlukta hava alanları, GAP sulama alanları ve TOKİ gibi alanlara yatırım yapıyor. Geri kalan yatırımları özel sektör yapıyor. Özel şirketlerin yatırım ko-

nusundaki esash yöneliminin başında **inşaat sektörü** gelmektedir. İstanbul başta olmak üzere birçok şehirdeki kentsel dönüşüm projeleri özel sektör tarafından yürütülüyor. Bu anlamıyla yeni teşvik paketi ile beraber şirketlere sağlanan olanaklar -KDV istisnası, gümrük vergisi muafiyeti, vergi indirimi, sigorta primi işveren hissesi desteği, faiz desteği, yatırım yeri tahsisi, gelir vergisi stopajı desteği, KDV iadesi- talana davetiye çıkarıyor. Bu olanaklar çerçevesinde ise inşaatlar yükseldikçe, özel sektörün imalat sanayii de inşaat malzemeleri -çimento, tuğla, cam vb.- üretmeye devam ediyor. Bu anlamıyla özel sektörün ana yoğunlaşma alanlarını inşaat ve inşaatla dönük imalat sanayii oluşturuyor. Bu alandaki sektörün büyümesine paralel hammaddede dışa bağımlılık artmaktadır.

Teşvikte daha fazla sömürü var

"Yeni Teşvikler, Yeni Fırsatlar" başlığı ile açıklanan teşvik paketinde asgari ücretli aile ve bireyler Türkiye'nin en zenginleri arasında yer alıyor! Pakete göre asgari ücret alan işçinin değil patronların ödediği vergi ve primler ortadan kaldırılacak. Zaten patronların pakete alkış tutması boşuna değildir. Bugün gazetesine açıklama yapan Wan Sanayi ve Ticaret Odası Başkanı Mirza Nadiroğlu; "teşviklerin il bazlı olması güzel. Destekler oldukça yüksek. Yatırımcıya bir tek besmele çekmek kaldı. Depremle ekonomimiz çok ciddi zarar gördü. Bu teşviklerle Vanlı yatırımcılar Van'a dönecekler ve yaralarımızı saracağız" diyor. Peki, teşvik ile emekçiye, Wan'daki depremzedelere verilen nedir? Koca bir hiç...

Sonuç olarak son teşvik yasası da sömürü kazanında pişirilmiş "bölgesel kalkınma adıyla" servis edilen bir özelliğe sahip. Özünde patronlara kaynak aktarmayı hedef alan bir noktada duruyor. Yıllardır asgari ücretten vergi kesilmemesi talebini dile getiren emekçileri ise teşvik paketi ile beraber yeni saldırılar bekliyor.

İşçiler 1 Mayıs'a hazırlanıyor

İzmir: Direnişi 103. günü geride bırakan Billur Tuz işçileri ve 270. günleri geride bırakan Savranoglu işçilerinin direnişi sürüyor. Sendikalı oldukları için işten çıkarılan işçiler 1 Mayıs'a hazırlanıyor.

Nisan'ın 20'sinde direniş alanından Çiğli Organize Sanayi Müdürlüğü'ne kitlesel bir yürüyüş yapacak olan Billur Tuz işçileri "1 Mayıs'a kitlesel olarak katılacağız" dedi. 1 Mayıs programlarıyla ilgili bilgi veren işçiler "1 Mayıs günü saat 11.00'e kadar buradayız direniş alanında kutlayacağız. 1 Mayıs'ı daha sonra ise

buradan kitlesel bir şekilde 1 Mayıs alanına geçeceğiz" dediler. Önümüzdeki süreçte direnişi Menemen Belediyesi ve Büyükşehir Belediyesi önüne taşımayı hedefleyen Savranoglu işçileri ise "işçilerin mücadele ve dayanışma günü 1 Mayıs'ta alanlarda olacağız" dedi.

"Haklarımızı almadan buradan ayrılmayacağız!"

İstanbul: Fazlası için değil sadece emeklerinin karşılığını almak için direniyorlar. 64 gündür; hava şartlarına, polis baskısına ve patronun saldırılarına karşı ısrarla "biz haklarımızı almadan buradan ayrılmayacağız" diyorlar. Hey Tekstil işçileri kapı önünde mücadelelerinde kararlı ve ısrarcılar. Özgür Gelecek gazetesi olarak işçilerle bir röportaj gerçekleştirdik.

- Son zamanlarda direnişe Yenibosna'daki Li&Fung'un önünde devam ediyorsunuz. Neden Li&Fung?

Melek Sönmez;
Li&Fung'la bağlantıları var. Li&Fung kışın Hey Tekstil'in bir şirketini almıştı. O şirketin ödemeleri var Aynur ve Süreyya Bektaş'a. İşte Süreyya Bektaş da diyor ki, o parayı bana 2 yılda ödemeyin, işçime ödeyin, ben ödeyemiyorum. Ama Li&Fung bunu kabul etmiyor. Biz büyük markalara, Espiri gibi markalara çalışıyorduk, Li&Fung da Hon Kong'a pazarlıyordu. Ama aynı şekilde oraya bastırmamızın nedeni Espiri'nin büyük bir marka olması, Espiri'yi bizim yapmamız ve onların işçi sözleşmesi var. Espiri'nin kuralları; iş başında lavaboya gitmeleri yasaklanamaz, işçilerin ücretleri zamanında ödenmeli, kaliteli işçi alınmalı ve işçi çıkarılmamalı gibi. Espiri buna uymadığı için ve Li&Fung da buna aracı olduğu için biz de Li&Fung'a bastırıyoruz ve diyoruz ki, size iş yaptık, Espiri'ye iş yaptık siz bu kuralları astınız ama asla bize sahip çıkmadınız. Biz 15 yıl size ürettik, tüm büyük markalara çalıştık ve sizden gönderdik. İşçi haklarımızı duvarlarınıza astınız ama bizi hiçbir şekilde korumadınız. Birincisi Süreyya Bektaş'a olan borcunuzu bize ödemelisiniz. Artık bize sahip çıkmadığınız için (Espiri çıkmadığı için) bu durumdan Li&Fung da, Espiri de sorumludur. Bu yüzden Hem Li&Fung'un hem de Hey Tekstil'in önündeyiz 64 gündür.

- İki fabrika önünde direniş nasıl devam ediyor?

- Sabahları önce buraya geliyoruz. Burada sloganlarımızı atıyoruz ardından Li&Fung'a geçiyoruz. Akşam saat 18.00'e kadar orada kalıyoruz. Ardından tekrar buraya dönüyoruz.

- Bugün erken gelmenizin

sebebi ne peki?

- Erken geldik, çünkü dün burada bir olay oldu. Sabah 5 arkadaş buraya geldik. Burada daha slogan atmaya başlamadan, kazmalarla üzerimize yürümeye başladılar. Ve kapının demirlerine çıkıp saldırmaya çalıştılar. Biz geri çekilmek durumunda kaldık ama direndik de. Üzerimize demirler atıldı. Attıkları sivri uçlu demirlerden biri polise de geliyor. Ve bir arkadaşımıza da geliyor. Arkadaşımıza yere düşüyor. Demirlerden birini polis delil olarak götürdü ama kazmayı ortadan kaldırdılar. Bize saldırı, içeride Süreyya Bektaş'a yakın olan kişiler. Güvenlik amirleri falan. Ama biz direnişimize devam ediyoruz. Hiçbir şekilde korkup veya yılıp gitmeyeceğiz.

Nasıl bir devlettir, hükümettir ki bu baltayla 20 kişiye saldıran adam elini kolunu sallaya sallaya geziyor ve polis de buna bir şey yapmıyor?

Ben polisin gözünün önünde tehdit aldım ve hakarete uğradım, küfürler edildi. Adamı şikayet ediyoruz ama polis alıp onu götürmüyor.

- Direnişe başladığınız günden itibaren sendikayla ve patronla hiç görüşmeniz oldu mu?

- Tektif Sendikası bakıyor bize. Ama bugüne kadar hiç gelmedi. Sendikaların desteği yetersiz. Bazı sendikalar geldi, Türk-İş, Belediye-İş, Hava-İş gibi. Biz direnişe sendikaların sahip çıkmasını istiyoruz. Sendikalar bize zamanında gelmediniz gibi şeyler söylüyorlar. Sendikaya ben gitmeyeceğim, sendika bana gelecek, gelip beni bulacak. Sendika bana yardım etmezse ben ileride yine gitmem. Sendika benim arkamda olduğunu hissettirecek ki, ben o sendikaya güveneyim. Ama yardım eden çok sendikalarımız da oldu. Destek için geldiler. Ama yeterli değil. Patronla da ilk haftalarda görüşme oldu ama daha sonra olmadı.

- Son olarak eklemek istediğiniz bir şeyler var mı?

- 21 Nisan'da dayanışma şenliğimiz var Halkalı'da. Bizlerin 5 aylık ücretlerimiz içeride. Maddi anlamda destek almak için etkinliği yapıyoruz. Direnişi ayakta tutmak için yapıyoruz etkinliği, herkesi bu yüzden davet ediyoruz

“Devletten olmaz evliya çok haindir sakın sokma avluya”

Hemen her yıl olduğu gibi 21012 yılı başında da devlet tarıma dönük politikalarını açıklamıştı. Bu politikalar içinde tarımsal üretimin teşvikini artıracak destekleme gibi konular da bulunuyordu. Elbette tüm bunlar birer vaat olarak devam ederken tarımda hayata geçirilen ise tarımsal alanların talanı ve üreticilerin yoksullaştırılması oldu. Buna verilecek en somut örnek ise **zeytin üretimi** oldu.

Zeytinciliğin destekleneceği ve zeytincilik için yeni tarım arazilerinin açılacağını açıklayan Tarım ve Hayvancılık Bakanı M. Mehdi Eker'in her fırsatta dile getirildiği o hedeflere ulaşıldığında, Türkiye, zeytincilikte İspanya'dan sonra dünyanın ikinci büyük ülkesi olacaktır! 2009-2014 yıllarını kapsayacak 5 yıllık planın yarısından fazlası tamamlandı. Bu zaman dilimi içinde zeytinciliğin geldiği durumu incelemek elbette önemlidir. Ama öncesinde 5 yıllık plana göre bakanlığın hedefi neydi ona bakalım:

Bakanlığın zeytinciliğin kalkındırılmasına yönelik planı şu şekilde;

1- Zeytinlik alanı 1 milyon hektara, zeytin ağacı sayısını 180 milyon adede ulaştırmak.

2- Sofralık zeytin üretimini 650 bin tona, yağlık zeytin üretimini 3 milyon tona, zeytinyağı üretimini 750 bin tona çıkarmak.

3- Kişi başına zeytinyağı tüketimini 1 kilodan 5 kiloya yükseltmek.

Bu hedeflerin kısa bir süre içinde gerçekleşmeyeceği ortadadır. Bunun için iki neden sıralayabiliriz. Birincisi bir zeytin ağacının hedeflere uygun rekolteyi 5 yılda veremeyeceği gerçeğidir. İkincisi ise devletin tarım politikalarıdır.

Zira bu hedef üreticiyi umutlandırdı ve zeytin ekimlerinde artış yaşandı. Bakanlığın zeytin fidanları dağıtması da buna uygun bir teşvik kaynağı oldu. Üreticileri, girişimcileri umutlandıran ve yeni yatırıma

yönlendiren bu hedeflerin yarattığı olumlu hava ile zeytincilik sektörü büyüdü. Son dönemde ağaç varlığı 90 milyondan 170 milyona çıktı. Böyle bir dönemde yukarıda aktardığımız iddialı hedefleri koyan Gıda, Tarım ve Hayvancılık Bakanlığı zeytinciliğin sonunu getirecek yasal bir düzenleme yaptı. Bu düzenleme ile hedeflere ulaşmak bir yana zeytin alanları talan edilecek, yatırım yapanlar pişman olacak. Resmi Gazete'nin 3 Nisan 2012 tarihli sayısında yayımlanan “Zeytinciliğin Islahı, Yabanilerinin Aşılattırılmasına Dair Yönetmelikte Değişiklik Yapılmasına Dair Yönetmelik” zeytin alanlarını madenciliğe, enerji yatırımlarına açıyor.

Yönetmelik değişikliği ile “**Küçük Ölçekli Tarımsal İşletme**” ve “**Zeytinlik Saha**” tanımı yeniden yapılıyor. Yönetmeliğin 23. maddesi ise şu şekilde değiştirildi:

“Zeytinlik sahaları içinde ve bu sahalarla en az üç kilometre mesafede zeytin ağaçlarının bitkisel gelişimini ve çoğalmalarını engelleyecek kimyevi atık, toz ve duman çıkaran tesis yapılamaz ve işletilemez. Bu alanlarda yapılacak zeytinyağı fabrikaları ile küçük ölçekli tarımsal işletmelerin yapımı ve işletilmesi Gıda, Tarım ve Hayvancılık Bakanlığı'nın iznine bağlıdır. Ancak; alternatif alan bulunmaması ve Çevresel Etki Değerlendirme Raporu (ÇED)'na uygun olması, bitkilerin vegetatif ve generatif gelişimine

zarar vermeyeceği Bakanlık araştırma enstitüleri veya üniversiteler tarafından belirlenmesi durumunda;

a) Jeotermal kaynaklı teknolojik sera yatırımları,

b) Bakanlıklarca kamu kararı alınmış plan ve yatırımlar,

c) Yenilenebilir enerji kaynaklarına dayalı elektrik üretim tesisleri,

ç) İlgili Bakanlıkça kamu kararı alınmış madencilik faaliyetleri petrol ve doğal gaz arama ve işletme faaliyetleri,

d) Savunmaya yönelik stratejik ihtiyaçlar için, yukarıda belirtilen faaliyetlerde bulunmak isteyenler, ilgili Bakanlıkların onaylı belgeleri ile mahallin en büyük mülki amirine başvurur.

Müracaat sahibi, çevrede oluşabilecek ÇED raporu ile belirlenmiş zararları önleyecek tedbirleri almak koşulu ve dikim normlarına uygun, eşdeğer büyüklükte il/ilçe müdürlüğünce uygun görülecek alanda zeytin bahçesi tesis eder.

Olumsuz cevap başvuru sahibine yazı ile tebliğ edilir. İzin alınmaksızın yapılan faaliyetlerin yürütülmesi yetkililerce men edilerek, umumi hükümlere göre kanuni takibat yapılır.

Bu madde kapsamında valiliklerce verilen kararlara yapılan itirazlar, Bakanlık tarafından değerlendirilerek karara bağlanır. (3 Nisan Salı/ Resmi Gazete/ sayı: 28253)

Yönetmelik ile birlikte zeytinlikler madencilere ve özel şirketlerin insafına bırakılacak. Bakanlığın bu darbesi ile zeytinciliğin köküne kibrit suyu dökmüştür. Yine 2012 tarımsal destekleme bütçesine göre sofralık zeytin üretimine dair bir destekleme bulunmuyor. Zeytinyağı üretimine dair desteğin ise geriye çekilmesi planlanıyor.

Denizli'de tarım tehlikede

Orman ve Su İşleri Bakanı **Veysel Eroğlu**, devletin talimatını Denizli'de açıkladı. “Devletin Eroğlu” Erdoğan'ın “köylerin de şehirler gibi olması” talimatını verdiğini, bunu yerine getirmek için çalıştıklarını söyledi. Bu talimatla birlikte Denizli'ye bağlı birçok köyde kentsel dönüşüm çalışmalarının yapılması bekleniyor. İl Özel İdaresi tarafından çalışmaların başlatıldığını söyleyen Eroğlu, bun uygun tarım arazilerinin tekrardan düzenleneceğini belirtti.

Eşme köyü yağmalanmak isteniyor

H. Merkezi: Kocaeli Büyükşehir Belediyesi ve Kartepe Belediyesi'nin uygulamayı planladığı “1/1000'lik uygulama imar planı”na karşı Eşmeli köylülerinin mücadelesi sürüyor. Belediyelerin uygulamayı düşündüğü plana göre köylülerin evlerinin bulunduğu alan imara açık gözükmediği için evlerin var olan tapuları geçersiz sayılıyor. Öte yandan ayva, erik, kiraz ve ceviz yetiştiriciliği yapılan bölgedeki tarım alanları da rekreasyon alanı olarak gösteriliyor. Tarım alanlarının rekreasyon alanı olarak gösterilmesi bu bölgede tarım yapılamayacağı anlamına da geliyor. Kartepe Belediye Başkanı planla ilgili olarak tarım ve hayvancılığın zarar görmeyeceğini söylese de köylüler buna inanmıyor.

Konuya ilişkin 1 Nisan günü Eşme'de halka açık bir toplantı gerçekleştirildi. Toplantıya Şehir plancısı **Zekai Akay** ve Çiftçi-Sen Genel Başkanı **Abdullah Aysu** konuşmacı olarak katıldı. Eşmeliler de söz aldı ve planın “Eşme'yi yok etme planı” olduğunu ifade ettiler.

Atanamayan iki öğretmen intihar etti

Gaziantep'te Türk Eğitim-Sen'e üye iki öğretmen birer gün arayla intihar etti. Şehitkamil Hacı Sani Konukoğlu Endüstri Meslek Lisesi'nde tekstil öğretmenliği yapan Mehmet Murat Kutsal ve Şehitkamil İsmetpaşa Lisesi'nde görev yapan Ali Doğan'ın ölümleri, gözleri bir kez daha öğretmenlerin durumuna çevirdi. Maddi sıkıntıyla boğuşan iki öğretmenin inti-

harı ile ilgili araştırmalar sürerken Türk Eğitim-Sen Gaziantep Şubesi de, sendikaya üye iki öğretmenin intihar etmesiyle ilgili açıklama yaptı. Türk Eğitim-Sen'e üye iki öğretmenin ölümünün araştırıldığını söyleyen Gaziantep Şube Başkanı **Bekir Avan**, konunun diğer yetkililer tarafından da araştırılmasını istedi.

Gaziantep'te intiharın eşğinde olan

birçok eğitimcinin bulunduğunu söyleyen Avan, “intihar eden iki arkadaşımızın da ekonomik sıkıntılar nedeniyle böyle bir yola başvurduğunu biliyoruz. Bu olayın arkasında başka sebepler de var ve bunu ortaya çıkarmak için araştırmalarımız devam ediyor. Biz eğitimciler olarak konunun diğer yetkililer tarafından da araştırılmasını istiyoruz.

Psikolojik ve sosyolojik araştırma yapmak üzere ilgili kişiler görevlendirilmeli. Konu her yönüyle araştırılmalı” dedi.

Eğitimcilerin çalışma ortamı ve ekonomik sıkıntılarını kamuoyuyla paylaştıklarını belirten Avan, eğitimcilerin içinde bulunduğu şartların zor olduğunu ve bu zorluklardan kurtulma önerilerinin dikkate alınmadığını ifade etti.

12 Eylül ve Medya: “Hayırcılar ve Boykotçular mahkemede ne geziyordu?”

12 Eylül’le, yani binlerce kişinin tuklandığı, katledildiği, tüm demokratik kitle örgütlerinin kapatıldığı vs. bir AFC ile hesaplaşılmasına kimsenin itirazı olamaz. 12 Eylül’ün sonuçları olarak addedilen, özünde faşizmin içkin doğasının bir ürünü olan baskı politikalarının ortadan kalkmasını da elbette reddetmek mümkün değildir.

Ancak gerçeklerin üstünü örtmek için oynanan, manipülasyon amaçlı tiyatro oyunlarına inanmayı reddetmek bizim açımızdan zorunluluktur. Aynı şekilde bu oyunları teşhir edip, tiyatro sahnesinin arkasında sürüp giden gerçekliği meydana çıkarmaya çalışmak da es geçilmeyecek bir sorumluluktur.

12 Eylül davasında da karşımıza farklı bir durum çıkmamaktadır. Faşizmin almaya çalıştığı her virajda bir hamle yaptığı, bu hamlelerin yeni gibi görünse de 90 yıllık politikaların eşi ve benzeri olduğu artık açıktır. Göz boyama çabaları da faşizmin tarihi kadar eskidir ve neredeyse hiç rafa kaldırılmadan her daim kullanılabilir. TC devleti Ortadoğu’daki gelişmeler açısından öne çıktığı bir süreçte, bir yandan saldırılarını artırırken, bir yandan da demokrasi söylemi ile dikkatleri başka yöne çekmeye çabalamaktadır. AKP öncülüğünde dikkatlerin yönlendirildiği tarafın tersine bakınca gördüklerimiz meseleyi ortaya sermektedir. 12 Eylül davasından kısa bir süre önce Sivas Davası zamanışımı gerekçesiyle düşürülmüştür. 12 AFC’siyle hesaplaşmak için “yanıp tutuşan” devletin Sivas katliamı ile hesaplaşmak için aynı isteği göstermemiş olması bizi şaşırtmamıştır. Yine aynı “tezat” tabloyu KCK iddianamesi açısından da görmek mümkündür. “İleri demokrasi” sembolü olarak lanse edilen 12 Eylül davasından bir gün önce KCK iddianamesi yayımlanmıştır. Bu iddianamede asıl amaç sırtıtmaktadır. Mevcut durum, K. Marks’ın bir başka

vesileyle de olsa ifade ettiği; “*bugünün rezilliğini dünün rezilliği ile meşrulaştırın...*” sözlerine benzemektedir.

Bu hesaplaşma amacının yarattığı tepkiyi yok etme çabasının bir ayağı da halkı kandırma çalışmalarıdır. Bu noktada “12 Eylül” gibi herkesin tepkisini çeken, en geniş toplumsal kesimlerin lanetlediği bir dönemle hesaplaşma üzerinden gidilmesi boşuna değildir. Ülkemizde bu türlü yalanları alkışlamaya hazır bir grup da her zaman hazır beklemektedir.

Bu tablo ayan beyan şunu göstermektedir; 12 Eylül davasının arkasındaki gerçekleri görme ve gösterme sorumluluğunun farkına varmamak, “12 Eylül’le hesaplaşma” iddialarına kendini kaptırmak, tarihsel bir hataya vücut verilmesinden başka bir sonuç yaratmayacaktır. Bu tarihsel hataya vücut verenler elbette eksik olmamıştır. Bu eksik olmayanlar arasında demokrat çevreler de kısmen yerini almıştır. Bu durumda davaya müdahil olma ya da olmama tercihini biraz da olsa tartışmak gerekmektedir.

Geçtiğimiz günlerde gerçekleştirilen 12 Eylül Davası’na müdahil olarak katılma meselesi değişik kesimler tarafından bir hayli önemsenmiştir. Bu önemseme ve nihayetinde davaya müdahil olma durumu eleştirilmesi gereken bir noktada durmaktadır. Davaya müdahil olmak davanın mağduru olan ya da davanın sonucundan menfaati olan kişilerin dava sürecine dâhil edilebilmesi için oluşturulmuş bir kurumdur. 12 Eylül davası bakımından davanın açılma sebebi, misyonu vs. düşünüldüğünde müdahil olma farklı anlamlara da gelecektir/gelmiştir.

Söz konusu dava nez-

12 Eylül davasına katılmak, 12 Eylül’le gerçek anlamda hesaplaşma girişiminin değil, en azından bu dava süreci bakımından, devletin manipülasyon faaliyetinin bir parçası olmak anlamına gelecektir.

dinde bir şeyler söylemek, 12 Eylül AFC’sini bu AFC’nin temelinde oturan zihniyeti dava üzerinden protesto etmek elbette gereklidir. Ve bu yönlü çabalar önemlidir. Ancak bu noktada hukuki bir hak olan davaya müdahil olmak kullanma yoluyla da olsa “12 Eylül’le hesaplaşma” denilen kandırmanın tamamen ya da kısmen bir parçası olmak doğru değildir.

Bu güne kadar Cuntayla, Cuntanın sonuçlarıyla ve bu zihniyetle hesaplaşma meselesinin gerçek anlamda öznelere olanlar ezilenlerin mücadelesini veren devrimci-demokrat kesimler olmuştur ve öyle de olacaktır. Faşist devletin 12 Eylül’le hesaplaşması demek kendisiyle, kendi zihniyetiyle hesaplaşması demektir. Bu çerçevede 12 Eylül Davası açısından, gerçek hesaplaşmadan, gerçek bir yargılamadan bahsetmek mümkün değildir. O halde davaya katılan ve gerçekten 12 Eylül AFC’sine tepki duyan, Cunta ile hesaplaşmak isteyen kesimler bu davaya katılarak ne kazanacaktır? 12 Eylül davasına katılmak, 12 Eylül’le gerçek anlamda hesaplaşma girişiminin değil, en azından bu dava süreci bakımından, devletin manipülasyon faaliyetinin bir parçası olmak anlamına gelecektir.

Davaya katılma meselesi davanın özgünlüğünden doğru hukuki bir hakkı kullanmanın ötesinde bir manaya gelmektedir. Sembolik de olsa bir politik tutumun göstergesidir. Ancak bu tercihin tek başına, bir birey ya da kurumun bir bütün siyasal yaklaşımını ve 12 Eylül’le ilgili tepkisini göstermesi kuşkusuz mümkün değildir. Bu noktada söz konusu davaya müdahil olma hakkını kullanma tavrı ile anayasa referandumundaki yaklaşımları kıyaslamak doğru olmayacaktır.

Bu kıyaslamayı yapanlar genel olarak referandum sürecinde utangaç(!) olarak ya da değil “evet” diyenlerdir. Bu kimseler 12 Eylül davasını da elbette olumlamakta, hatta yer yer yü-

celtmektedir. Bu trajikomik dava sürecini bir dönüm noktası olarak nitelenebilirler bile vardır. Aynı zihniyet Türkiye’nin geleceği açısından çok önemli (!) olan bu davayı Anayasa’daki değişikliklerin bir ürünü olması üzerinden olumlayarak, anayasa değişikliği ile ilgili referandumda boykot tavrı gösterenlere laf atmaktadır. Boykot tavrı gösteren devrimci, demokrat ve yurtsever güçlerin 12 Eylül’le gerçek bir hesaplaşma istediği de, bugün AKP öncülüğünde yürütülen ikiyüzlü politikalarla karşı çıktığı, oyuna gelmediği de ortadadır. Bu kesimlerin davaya müdahil olması yanlış olmakla birlikte bu durumu değiştirmemektedir.

Referandum sürecinde de belirttiğimiz gibi AKP hükümetinin gerçekleştirdiği Anayasa değişiklikleri AKP’nin iddia ettiği gibi olumlu, demokratik vs. değildir. Bununla birlikte bu değişiklikleri bazı liberal çevrelerin iddia ettiği gibi tek başına yetersiz olarak addetmek de mümkün değildir. Anayasa değişikliği yetersiz değildir, aksine daha da önemlisi kapsamlı bir oyunun parçasıdır, ikiyüzlü bir politikadır. Bir kandırmacadan başka bir şey değildir. Bu anayasa değişikliği paketinin bir ürünü olarak gösterilen 12 Eylül davasını da aynı şekilde değerlendirmek kaçınılmazdır.

“Generalleri yargılayan”, “katliamcı geçmişle hesaplaşan”, “12 Eylül’ü yargılayan”, “ileri demokrasi” rüzgârları estiren, Kürt ulusuna “haklarını veren”, açıldıkça açılan(!) devlet ile her gün yeni bir operasyona imza atan, “terörist zannettik” diye Kürtleri katleden, Sivas katliamını bir kez daha onaylayan, Newroz kutlamalarında terör estiren devlet ayıdır. Bizi yıllardır kandırmaya, aldatmaya çalışan, o arada da zulüm üstüne zulüm yapan bu devletin yıkılması vaciptir. Faşizm günceldir, onu yıkma eylemi de (devrim) günceldir.

“Kurallarına uygun ve milli” bir katliam

28 Aralık 2011’de bir katliam yaşandı bu topraklarda. Yıllardır baskı ve zulmün OHAL’ini görmüş; şimdi ise tüm seçilmişleri “KCK operasyonları” adı altında tutuklanmış Şirnex, bu tarihte bir kez daha kana bulandı.

34 Kürt genci ve çocuğu **Roboski**’de İnsansız (ve de insafsız) Hava Uçakları (İHA) aracılığıyla bombalandı. Yan yana dizilen cenazelerin görüntüsü, o tarif edilmez acı, faşist TC devletinin kökünden dinamitlenmesine bir dayanak daha oluşturacak cinstendi. Roboski Katliamı; Koçgiri’den Agirî’ye, Zilan’a kanla bastırılan isyanların, Dersim’de soykırım boyutlarına tırmanan “Tedip ve Tenkil” çizgisinin güncel ve vahşi bir uygulamasıdır!

Kimliği için mücadele veren Kürt ulusunu katliamlarla susturma, korkutma ve “terbiye” etme çabası; faşist TC tarafından T. Kürdistanı’nı “yönetmenin” temel tarzı ve politikası olarak karışımıza çıkmıştır tarih boyunca! Hükü-

metler değişir, dönemler birbirini takip eder, ama bu faşizan politika değişmez ve bir devlet politikası/gerçekliği olarak karşımızda durur!

Aradan **100’ü aşkın gün** geçti. Faşist TC’nin Kürt politikasının özü, Kürt halkına bakışının sahici aynası olan Roboski Katliamı ile ilgili devlet cephesinde, katledilenlerin yakınlarını tazminatla susturmak dışında bir “hareketlilik” gelişmedi.

Aksine Roboski’de halk bombalanmamış, 34 insan katledilmemiş gibi; faşist TC Suriye’de halkını katleden ve bombalayan Esad’a “insanlık” çağırısı yapmaya ve “Suriye mücahidi” pozlarında gerekirse bir savaşa girmeye hazır olduğunu söylemeye devam etmiştir. (Sanki savaş olduğunda ait olduğu egemenler cephesindeki tek canlı bu savaşın kanlı atmosferinde savaşıyor gibisi!)

“Harekatımız, kurallarına uygundur!”

Egemenler cephesinde Roboski Katliamı’na dair bir gelişme olmadı dedik, değil mi? Kusura bakmayın, Genelkurmay’ın, **TBMM İnsan Hakları Uludere Alt Komisyonu**’na gönderdiği 7 sayfalık “bilgi notu”nu unutmamışız! Ancak bu “unutkanlığımız”, “bilgi notu”nda yer verilenlerin faşist TC’nin karakterini ele veren bilgiler olmasının dışında operasyona dair kayda değer hiçbir bilginin olmamasından kaynaklı olabilir!

7 sayfasının neredeyse tamamının “PKK ile mücadele” ile ilgili konularla doldurulmuş olan “bilgi notu”na dair BDP Mersin Milletvekili (aynı zamanda TBMM İnsan Hakları Uludere Alt Komisyonu üyesi) **Ertuğrul Kürkçü** söy-

le söylüyor: “*Rapora, 2007’den bugüne PKK’nin büyük kayba yol açan eylemleriyle ilgili bilgiler yer alıyor. Önemli raporlar ise genel ifadelerle geçiştirilmiş.*”

Genelkurmay’ın buradaki çabası; katliam dışında, alakasız konulara değinerek raporu doldurma ve katliamın üzerini örtme çabası olarak okunabilir. Ancak “*PKK’nin büyük kayba yol açan eylemleriyle ilgili bilgiler*”in bu kadar yoğun bir şekilde raporda yer almasının en önemli sebebinin “katliamı meşrulaştırma” olduğunu gözden kaçırmamak gerekiyor. Keza katliamın hemen ardından devlet cephesinden “**kişilerin terörist olabileceği ihtimalinin yüksek olduğu**”, “**PKK tarafından daha önce kaçakçı kılığında sınırardan geçilerek katırlarla ağır silah taşıdığı**” yönü açıklamalarda da katliamı meşrulaştırma çabasını görmek mümkün.

Ancak “bilgi notu”nda bunun dışında bir açıklama daha var: Genelkurmay diyor ki: “*Olay insani boyutuyla üzücüdür. Ancak askeri açıdan Türk Silahlı Kuvvetleri’ne verilen sınır ötesi yetkiler ve konulan kurallar içerisinde sınır ötesi harekât karar mekanizması dahilinde icra edilmiştir.*”

Katliamın hemen ardından başbakan R.T. Erdoğan’ın “teşekkür ve aferin”ine mazhar olan Genelkurmay, bu açıklamasıyla bizden de mi “aferin” bekliyor?!

34 canın bombalanması ve katledilmesi karşısında “olay, askeri açıdan bakıldığında pek de fena gözüküyor” gibi bir yorum yapmanın tek bir açıklaması olabilir: Devle-

tin bekası karşısında insan hayatı “**değersizdir**”, “**değersizdir**”, “**değersizdir**”! Ve de söz konusu Kürt halkı olduğunda her zaman olduğu gibi bugün de “**en iyi Kürt ölü Kürttür**”!

Acı... Hala taze ve dayanılmaz!

Katliamın acısının hala ne kadar taze olduğu; Roboski kadınların gözyaşlarından ve çığlıklarından, sıra sıra dizili mezarlara bakınca nefes alamayacak/konuşamayacak hale gelmesinden belli. Ama illa ki bir şey söylemek gerekiyorsa, bırakalım onu da katledilenlerin yakınları söylesin:

(10 Nisan’da Meclis’e giderek BDP Grup Toplantısı’na katıldı Roboski aileleri!) 13 yaşındaki oğlu **Erkan Encü**’yü kaybeden annesi **Felek Encü**: “*Siz Suriye, Filistin için insanlık istiyorsunuz. Biz Kürtlerin ne suçu var. Kürtlerin hayatı bu kadar ucuz mu? Değil. Bizi hiçbir zaman parayla satın alamayacaksınız. Bu Türkiye Cumhuriyeti kimliğini veren kim? Kimliği verdiniz adaleti de vereceksiniz. Bunların katili nerde, siz de biliyorsunuz, herkes de biliyor. Bu emri kimin verdiğini herkes iyi biliyor.*”

Adem Ant’ın ablası **Narin Ant** “*AKP’li vekil Suriye’deki katliamları kınadı. Siz önce kendi halkınızı bombalamayın. Ondan sonra başkalarının hakkını savunun. Kürtlerin hayatı bu kadar ucuz mu? Değildir. Biz para istemiyoruz. Ambulans gönderilseydi kardeşimin hiçbir yarası yoktu. En azından kardeşim yaşayacaktı.*”

“Katliamlarla yüzleşme ve hesaplaşma zorunludur”

İstanbul: Katliamların ülke gündeminde giderek daha fazla tartışıldığı günümüzde konu tartışıldıkça ve belgeler paylaşıldıkça vahşetin boyutları daha net görülüyor. Dersim’den Roboski’ye kadar süren katliamlar, katliamların bir devlet politikası olduğunu göstermeye yetmektedir.

Munzur Çevre Derneği, Dersim Gazetesi ve **Seyit Rıza İnisyatifi** tarafından her Perşembe karanlıkların aydınlığa çıkarılması talebiyle ‘37-38’de Dersim katliamında yitirilenler için mum yakıp ağıtlar söyledikleri eylemler devam ediyor. Katliam kararının Bakanlar Kurulunda alındığı tarih olan 4 Mayıs’a kadar sürecek olan eylemlerde her hafta yaşananlardan somut örnekler paylaşılıyor. 12 Mayıs Perşembe günü saat 20.00’de Galatasaray Lisesi önünde yapılan oturma eyleminde katliamda ailesini kaybeden ve 74 yıl sonra bununla ilgili suç duyurusunda bulunan Ali Do-

ğan’ın hikayesi anlatıldı. **Ali Doğan**’ın cumhurbaşkanlığı makamı aleyhinde açtığı davaya verilen yanıtta “yaşanan kalkışmadır, gereği yapılmıştır” cevabının oldukça manidar olduğunun belirtildiği açıklamanın ardından Dersim kurumları ve Dersimliler olarak talepler sıralandı. Son olarak “Dersim’de yaşanan vahşetin acısı şimdi de tazminat oyunuyla örtülmeye çalışılıyor. Hiçbir maddi değer, Dersimlinin yaşadığı acının ve vahşetin karşılığı olamaz. Katliamın bütün yönleriyle aydınlatılması ve hesabının verilmesi için taleplerimiz yerine getirilmediği sürece, tazminat teklif edilmesini de, böyle bir talepte bulunulmasını da doğru bulmuyoruz. Bu durumun parçası olan herkes tarihsel bir utancın da ortağı olacaktır.

Türkiye’nin demokratikleşmesi ve gerçek anlamda bir hukuk devleti olması

isteniyorsa başta Dersim olmak üzere yaşanan tüm katliamlar ile ilgili olarak bir yüzleşme ve hesaplaşma zorunludur.

4 Mayıs’ta bu katliam fermanını imzalayan zihniyet, halkımıza hesap veremlidir. Katliam kararını verenler sorumluluklarının gereğini yerine getiremediler” denilen açıklamanın ardından, Türkçe ve Zazaca “**Toprağa düşen kefenlerimiz karanlığı aydınlatan ışığımızdır**” yazılı pankart ve Seyit Rıza’nın resminin olduğu pankartın etrafına mumlar yakılarak ağıtlar söylendi. Eylem 4 Mayıs gündemli yapılacak eylemlere katılım çağırısı yapılmasının ardından sona erdi.

Tutuklu belediye başkan sayısı “31” oldu

Amed: 2009 yılı yerel seçimlerinden BDP’nin tarihi başarısının ardından başlatılan, KCK operasyonları seçilmişleri hapisanelere doldurmakta. 6 Nisan 2012 tarihinde son olarak Karlıova Belediye Başkanı **Ferit Çelik** “örgüte yardım” suçlamasıyla tutuklandı. 2013 yerel seçimleri yaklaşırken tutuklamaların neden gerçekleştirildiği herkesçe aşikardır. KCK adı altında belediye başkanlarının tutuklanmasından en çok Şirnex nasibini almış görünüyor. Şirnex’te mevcut durumda 5 belediye başkanı, iki eski belediye başkanı ve 2 vekil hapisanede tutuluyor. Dışarıda Hasip Kaplan dışında bu kentte seçilmiş kalmadı.

Madem ki kan sıçratıyorlar sabahlarımıza...

“Direnmek bir anlamda insan topluluklarının kendini sürekli yeniden yaratması demektir. İnsanoğlu tarihin akışını değiştirmeye kadirdir... Direnişin nedeni öfkedir; Öfkelenin!”

(Hessel)

Egemenler, bir tiyatro oynuyorlar. Öyle ki, her şey, gerçeğin izdüşümünü dahi zorlar bir mahiyette seyir eyliyor. Esasında hiç de şaşırtıcı olmayan bir piyesin sonlarına tanıklık ediyoruz. Çaresizlik içinde kıvranan “başrol” oyuncular, emperyalist efendilerinin suflerine kulak kabartmış bir halde oyunun idamesini sağlamak için çırpınıyorlar. Senaryoya özünü veren anlayışta zırnık değişim olmasa bile, reytingi artırıp, “gına getirmiş olma” durumunu bertaraf etmek için her türlü soytarıhı muhah gören egemenler, bilmem kaçınıcı perdede “ileri demokrasi” alt başlığıyla karşımıza çıktılar.

Bu “ileri demokrasi” meselesinin, söylenişinde barındırdığı “olumluluk” hali, faşist devletin mayasıyla birleşince ne tip bir pespayeliğe kapı aralanacağı konusunda rengini veriyordu. Havada uçuşan milli güvenlik belgeleri, aniden toplanıveren devletin “zirveleri”, ardı ardına yapılan “kulisler” ve dillerde pelesenk edilen “yeni konsept” mavalı. Aslında tüm gelişmeler bilindik ezberlere –aslında hiç unutulmamış ezberlere- aleniyetle “geri dönüleceğini” gösteriyordu.

“Netekim”, öyle de oldu. Riyakarlığı, damarlarındaki “asil kandan” pompalayan faşizm, “inatla buradayım” demekte bir an olsun tereddüt etmeden, oradan buradan her yerden zihni bulanmış herkese kendini hatırlatarak “balans ayarını” çekiverdi. Siyasi ve as-

keri operasyonlara tam gaz devam edilerek kimyasal silahlarla katliam ve siyasi soykırımın hudutlarında raks eden TC, en dimağ tırmalayan pratiğini Roboski’de 34 Kürt köylüyü katlederek ortaya koydu. Liberal cenahın dahi “tepkisini gizlemeyerek” ortalıkta salınma “cesaretini” göstermelerine vesile olan bu katliam, devletin “yeni konseptinin” hudutlarının yani malumun dostlarına, düşmanlarına, ezilen halk yığınlarına ilanı oldu.

Bu koşullar altında devleti hukukun sınırlarına davet etmek, bahsi geçen hukuksuzlukların “sorumlularını” aramak, açılan davalardan medet umup, bu davaları “demokrasimiz” açısından birer milat saymak, tabloyu parça parça edip bütünlüğünden koparmak, kapkara alt zemini görmeden göz yanılmasına kendini kaptırıp beyaz noktıklardan “aydınlık” ummak abesle iştiğal olacaktır. Karşımızda “arsızca” dövüşen, kaçak güreşen, haksız savaşan, Roboski’den sonra “operasyon zayıtı” açıklaması yapma aymazlığını göstererek bu durumu gözümüze yeniden sokan bir güç varken, düşmanı savaş alanı dışında davet edebileceğimiz bir platform yok demektir.

Buradan doğru, burjuva-feodal hukuk kurallarının zaten hiç olmayan mahiyetlerinin gelinen süreçte iyiden iyiye alaşağı edildiğini görmek gerekmektedir. Özellikle Türkiye Kürdistanı’nda terör estirilmek noktasında bir beis görülmediği ezeldendir açıktır. Son Newroz kutlamalarında zirve yapan bu “terör” hali ise “yeni konseptin” “sırrına mazhar olmamızı” sağlar niteliktedir. “Bayram, gününde kutlanır” önermesiyle açığa çıkan tahammülsüzlük hali yalnızca

bir engelleme olmaktan öte çok derin bir anlam taşımaktadır. Tümünden toplumsal muhalefetin hareket alanını kendi çemberine sığdırmak isteyen egemenler, çektikleri restle amaçlarını göstermektedirler. Bu anlayış kan dökmek noktasında herhangi bir sıkıntı yaşamaz ki biz ona hukuk düzeninin sınırlarını hatırlatalım! Hacı Zengin’i katletmekte onlar cephesinden zerre kadar sıkıntı yoktur ki, “yaşam hakkının” kutsallığından bahisle bir tartışma yürütelim.

Anayasal “güvence” altına alınmış haklar vardır. En basitinden seyahat özgürlüğü de bu haklardan biridir. Birey, istediği yere gitmek noktasında serbesttir. Yine, istediği konuda fikir beyan etmek, bu fikrini bazen “toplantı ve gösteri yürüyüşleri kanununda” ifade edildiği gibi topluca beyan etmek, istediği yerde beyan etmek gibi hakları vardır! Ancak mevzu bahis Kürt ulusal hareketinin önderinin doğum gününü kutlamak, hele ki doğduğu yerde kutlamak olunca işler değişir. Ne hak kalır ortada ne de hukuk! Bir anda valiliklerden yollanan tebligatlarla, İç İşleri Bakanlığı’nın ağızında çevrilen fermanlarla tümünden “haklarımız” yerle yeksan edilebilir. Otobüslerimiz durdurulur, keyfi kimlik

kontrollerine tabi tutuluruz, bir yerden bir yere gitmemiz ve hatta üç kişi bir araya gelmemiz suç sayılır, milletvekili de olsak tartaklanı- rız, gaza copa, tazyikli suya maruz bırakılırız. Amara’ya gidip, “teslimiyetin değil direnişin safında olduğumuzu” ilan edecekmişiz, tecrit içinde tecrit koşullarını protesto edip, devlete “masaya onun istediği biçimde oturulmayacağını” gösterecekmişiz. Gerçek “muhafazaları” işaret edecekmişiz, mevcut tasfiye saldırısını buradan göğüslemeye çalışacakmışız!

Faşizm, kendi bekasını sağlamak için her türlü uygulamayı “haklı” görür. Öfkelerinin mahiyeti buradan doğru anlaşılmalıdır. Bu sebeple yaşananlar şaşırtıcı değildir ve ötesi bu uygulamaların şiddetlenerek devam edeceği de açıktır. “Zor” bir baharın bizi beklediği ortadadır. Bu öfkeye karşı daha fazla öfkelenmek, direnişin motorunu bu öfkemizle harlamak, bunu yaparken egemenlere karşı her gedikten taarruzda olmak boynumuzun borcudur. Savaş, içkin doğası gereği zordur. Tarihsel haklılığımız bu zorluğa göğüs germek noktasında bizi yetenekli kılacak olandır. Onlarınsa korkularından başka hiçbir şeyleri yoktur. Madem “kan sıçratıyorlar sabahlarımıza”, o zaman illa ki; “boğulacaklar, boğulacaklar!”

Newroz saldırganlığı sürüyor

H. Merkezi: 10 Nisan sabahından başlayarak gün boyu, İstanbul’un çeşitli bölgelerinde evlere baskın düzenleyen kolluk kuvvetleri; uzun namlulu silahlarla bastıkları evlerde bulunan devrimci, demokrat ve yurtsever 20 kişiyi gözaltına aldı. Gözaltına alınanlar arasında Partizan okurları **Songül Araç** ve **Pınar Kalaycı** da bulunuyordu.

Gözaltıların hemen ardından özelde ETHA muhabiri Çağdaş Küçükbattal’ın gözaltına alınmasını protesto etmek ve tüm gözaltıların serbest bırakılması için 10 Nisan günü, “Özgür basın susturalamaz” dedik. **ETHA**, Atılım, **Mücadele Birliği**, Kızıl Bayrak, **Halkın Günlüğü**, Barikat ve **Özgür Gelecek** olarak düzenlediğimiz eylemi Vatan Emniyet Müdürlüğü önünde gerçekleştirdik.

Gözaltı gerekçesi ise; 18 Mart günü “Bayram gününde kutlanır” safsatası ile Newroz mitinginin yasaklanmasının ardından bu yasaklamayı protesto etmek ve Newroz bayramını kutlamak için Kazlıçesme’ye gitmeye çalışmak... Oysa gözaltına alınanlar arasında 18 Mart’a haber takip etmek için giden gazeteci Küçükbattal’ın bulunması ve tüm devrimci,

ilerici kurumlardan adeta seçme yapılarak 1-2 kişinin alınması; tek gerekçenin “yasaklı Newroz’a katılmak” olmadığını açıkça gösteriyor.

Devlet bu operasyonla hem Kürt ulusal mücadelesi ile eylem birlikteliği içinde olan tüm devrimcilere, ilericilere gözdağı vermek istemiş hem de 1 Mayıs’ın hemen öncesi saldırganlığını sürdüreceğini göstererek “Ayağınızı denk alın” demeye getirmiştir.

Kurumlar, bu tehditlere ve gözaltı terörü karşısında, gözaltıların Savcılığa ve mahkemeye çıkarıldığı 2 gün (11 ve 12 Nisan) boyunca Beşiktaş Adliyesi önünde eylem düzenlediler. Gözaltına alınan 20 kişiden aralarında okurlarımızın da bulunduğu 13 kişi serbest bırakılırken, 7 kişi tutuklandı.

Ragıp Zarakolu serbest bırakıldı

PKK’nin şehir yapılanması KCK soruşturması adı altında tutuklanan yayımcı-yazar Ragıp Zarakolu 10 Nisan’da saat 21.00’de 14 kişi ile tutuksuz yargılanmak üzere serbest bıraktı. Zarakolu 1 Kasım 2011’den beri tutuklu bulunuyordu. “Suç vasfının değişme ihtimali ve delil durumu” gibi nedenlere dayandıran mahkeme Zarakolu’nu tahliye etme kararı verdi. İstanbul Cumhuriyet Başsavcılığı tarafından hazırlanan 2400 sayfalık KCK iddianamesini geçtiğimiz hafta kabul eden İstanbul 15. Ağır Ceza Mahkemesi tensip kararını açıkladı.

Duruşmanın 2 Temmuz’da SilivriHapishane Kompleksi’nde yer alan salonda yapılmasına karar verdi. Dava kapsamında 147’si tutuklu 193 kişi yargılanıyordu. KCK iddianamesinde, Ragıp Zarakolu’nun PKK hiyerarşisi

içerisinde yer almamakla birlikte, “bilerek ve isteyerek ‘terör örgütüne’ yardım ettiği, prestijini ona kullandığı” ileri sürülmüş ve Zarakolu’nun “PKK örgütünün dağ kadrosuna silahlı militan ve şehir merkezlerindeki hücrelerine eleman yetiştirilmesine dolaylı katkıda bulunduğu” savunulmuştu. Mahkemenin verdiği karara şaşkınlığını “Alınmam da bırakılmam da sürpriz oldu. Anlamadım ben bu işi yani ne alınırken ne bırakılırken iradem soruldu. Zati şahaneler gereksiz görüyorlar bırakıyorlar. Gerekli görüyorlar alıyorlar” sözleriyle dile getirdi.

Mahkeme Prof. Büşra Ersanlı için ise “kuvvetli suç şüphesi gösteren olguların bulunması, delil durumu, suçun vasfı ve mahiyeti” gerekçe gösterilerek tutukluk halinin devamına karar verdi.

Devlet aczinin iddianame hali: KCK iddianamesi

Çoğunluğu tutuklu 193 sanıklı İstanbul KCK iddianamesi, geçtiğimiz günlerde ilgili mahkemeye sunuldu. İki bin dört yüz bir sayfalık iddianamenin başlangıç kısmında soruşturmaya konu kişilerin “*ana gagesinin, toplumda kaos ve kargaşa oluşturmak suretiyle Devleti aciz duruma düşürmek ve oluşturulması hayal edilen kürdistan isimli özerk yapılanma konusunda masaya oturmaya zorlamak olduğu*” tespit edilmiştir.

Bu iddiaya dayanak oluşturan deliller birçok yerde özellikle soruşturmanın Zarakolu ve Ersanlı’yı da kapsamı nedeniyle de eleştirildi. Üstelik Zarakolu’nun yakın bir zamanda tahliye edilmesi de ellerindeki delillerin ne menem deliller olduğunu ortaya koyuyor. Diğerlerinin halen tutuklu olması ise onlara ilişkin delillerin kuvvetini göstermiyor. Zira devlet tutuklamıyor. Rehin alıyor sadece. Devletleri zaten acizdir.

Tek başına hükümet olmak, organizasyon açısından elbette avantajlı olmuştur. Ama güçlü olmak esasta ideolojik bir meseledir. Ve onlar, güçsüzdür. Her alanı tornadan geçirme heves ve eylemleri bu bakımdan belirleyici değildir. Bunun adı güç değildir. Pervasızlıktır. Amaç, gelişmesi kaçınılmaz sosyal ve ulusal muhalefete karşı önlem almaktır. Bu muhalefetin ulusal yanının anda gösterdiği dinamik, faşist saldırının odağını belirlemiştir. Ama KCK davaları ve ona eklenen Devrimci Karargâh davaları, saldırının kapsamının genişleme eğilimini ortaya koymuştur.

KCK iddianamesi ezilen Kürtlerin legal siyasi faaliyet hakkına vurulan tırpanın bir göstergesidir. Tutuklananların legal parti yöneticiliği, üyeliği, mesleki kimlikleri legal alanın nasıl bir kriminalize edilme saldırısıyla karşı karşıya olduğunu göstermektedir. Şüphesiz bu alan, herhangi bir legal alan değildir. Resmî ideolojiyi ve onun türevlerini karşısına alan bir pozisyonu mevcuttur. İşte faşist devletin reaksiyon göstergesi olan iddianamenin mantığı, tamamen bunun üzerinde şekillen-

miştir. Mesela BDP siyaset akademilerinin de görülen derslerin içeriği tape dökümleriyle verilmişse de bunun esasta hiçbir kıymeti harbiyesi yoktur. Keza iddianame, bu akademilerin, PKK güdümünde olduğunu, bunu bilmemenin mümkün olmadığını savlamaktadır. Çünkü devletlü ağzardan ve en son Tayyip’ten gelen belagat, BDP’nin PKK uzantısı olduğunu açıklar

niteliktedir. Dolayısıyla iddianame hazırlamanın gereksizliği sabittir. Ne var ki, söz konusu iddianame de hukuk tartışması yürütmeyerek resmi tamamlamıştır.

İddianamenin düzmeceliği kendine has değildir. Benzerlerinin kopyası olmakla beraber daha bir vurdumduymazdır. Polis felekleriyle iddianameler arasındaki mesafenin yokluk derecesinde kısalmasına örnektir. Terör örgütü yöneticiliği veya üyeliği gibi ithamları ispata çalışmak gerekmemiştir. Söz konusu devlet, kuruluşundan itibaren iç düşmanlarını belirlemiştir ve yok edilmelerini daimi ve planlı bir sürece havale etmiştir. Süreç işlemeye devam etmektedir. İktidar adına konuşanın farkı dönemsel niteliktedir. Keza psikolojik, bilimsel ve hatta sanatsal terör hezeyanları yeni değildir. İstedığınız kadar demokratik özerklik deyin Bağımsız Kürdistan hayaliyle psikolojik teröristsiniz! İstedığınız kadar siyasal kuramlar tartışın, demokratik özerkliği de tartıştığınıza göre bilimsel teröristsiniz.

Bu iddianame göstermiştir ki, devletin

Kürt sorununda yeni stratejisi yoktur. Sadece yeni söylemleri vardır. Hakkını teslim etmek gerekir; söylem ve pratik arasındaki fark çoğu kez Kürtler aleyhine kapanmaktadır. Son dönemin popüler ifadeyle güvenlikçi politika olarak adlandırılan politikanın Kemalist faşist diktatörlüğün kodlarından değil kopuk olması aksine bütünlük gösterdiğini ne 28 Şubat ne de 12 Eylül tiyatroları gölgeleyebilmektedir.

Devletin güvenlikçi ve özgürlükçü olmak üzere iki ayrı politikasının olması onun özüne aykırıdır. İstanbul KCK iddianamesi, malumun ilanını bold ve büyük harflerle bir kez daha çizmiştir. Faşizmin içinde, ifade özgürlüğü ve örgütlenme özgürlüğü Avrupalının uydurmalarıdır, ya da ülkeyi bölme-ye teşebbüs etmekle lanetlenen iç mihrakların

demagojisidir. Avrupalı bu kavramları, zaten halkı aldatmak üzere icat etmişti. Sınıf karakteri gereği Türk hâkim sınıflarının ağızında oldukça eğreti duran bu kavramların yasalardaki varlığı aldatıcı olmaya yetmiyordu. O nedenle ifade özgürlüğünün, faşizmin kulaklarını “birileri terör örgütü propagandası ya da amacının propagandasını yapıyor” olarak çınlatması kaçınılmazdır. Örgütlenme özgürlüğü ise diğer bütün ihtimallerden uzak, bölücülük ve yıkıcılıktır.

İddianame, Kürt hareketiyle ilişkilenmenin devlette yarattığı korkuyu ifşa etmiştir. Kürt halkının ezilmesine tepkisiz kalmayan, Kürt hareketini dost bilenlerin geliştirdiği birlik arzusu ve deneyimleri faşizmin kaygılarını dışa vurmuştur. Üzerinde yükseldikleri ayrımcı ve tekçi temeli sarsmaya aday bu arzunun daha çok deneyimle buluşması, her ulus ve milliyetten Türkiye halkının göstereceği birlik ve mücadelesinin zafere gebe olması, onlar için sonun başlangıcıdır ki, korkmakta haklıdır.

Bulanık katilleri serbest

H. Merkezi: 4 Nisan, kimilerine göre “tarihi” bir gündü, kimilerine “evet ama yetersiz”... 12 Eylül sanıkları Kenan Evren ve Tahsin Şahinkaya’nın, “darbe fiili”nden haklarında açılan davanın ilk duruşması görüldü. Bu dava sürerken, aynı “adalet sarayı”nda bir dava daha vardı...

2009 yılında DTP’nin Anayasa Mahkemesi kararıyla kapatılmasının ardından Kürt halkı sokaklara dökülmüş ve bu kararı protesto etmişti. İşte o protesto eylemlerinden biri de Mûş Kop’ta gerçekleşmiş, halk sokağa çıkmış, esnaf kepenk kapatmıştı. Eylem sırasında “otomobilinin ve işyerinin tahrip edildiği”ni iddia eden korucu **Turan** ve **Metin Bilen**, devletin kendilerine bahsettiği Kalaşnikof silahlarıyla kitleye rastgele ateş açmış; 7 kişiyi yaralayan korucular **Kemal Kayacan** ile **Necmi Oral**’ı katletmişlerdi.

Ankara 9. Ağır Ceza Mahkemesi’nde 12 Eylül davası ile aynı gün görülen davada karar çıktı! Mahkeme Bilen kardeşlerin, yani katillerin “kasten öldürme ve yaralama suçlarını meşru müdafaa koşulları altında işlediğinin anlaşıldığını” ve “beraatlerine karar verildiğini” açıkladı.

Buna karar demek mümkün değil! Çünkü baştan beri mahkemeyi Samsun vs. gibi illere taşıyarak gözlerden irak tutmak isteyen devlet, başından beri kendisi için “ateş açan kahramanlarını korumanın” derdindeydi. Tek başına aynı gün görülen bu davada verilen karar, 12 Eylül zihniyetinin bu devletin damarlarında nasıl gezdiğini göstermiyor mu sizce de?

“Ama polisim zarar görmedi...”

H. Merkezi: AİHM, İstanbul’da 2004’te düzenlenen NATO Zirvesi karşıtı bir gösteriye katılan öğretmen Ali Güneş’e, çok yakın mesafeden göz yaşartıcı gaz sıkılması nedeniyle Türkiye’nin 11 bin 500 Euro ödemesine hükmetti. Bu kararı her ne hikmetse “üzzerine alınan” Emniyet Genel Müdürlüğü açıklama yapma gereği duydu! Hem de ne açıklama!

TİHV, Emniyet Genel Müdürlüğü’nün “**personelimize bir zararı olmadı**” şeklindeki açıklamasına yanıt verdi: “*Failin mağdur olduğu çarpıtmasını anla-*

mak mümkün değil, son beş yılda 11 kişi kimyasal gazlar veya vücutlarına isabet eden gaz bombaları nedeniyle hayatını kaybetti.”

Emniyet: “Bu gazlar, kullanan personelimiz üzerinde de bugüne kadar hiçbir şekilde kalıcı bir zarar meydana getirmedir.”

TİHV: “Gaz atılması sırasında, güvenlik personeli yeterince uzak bir bölgede durur ve koruyucu maskeyle önlem alır. Kendilerine direkt olarak gaz uygulanmaz, failin ahlında mağdur olduğunu söylemek gerçeği çarpıtmak olur.”

Emniyet: “Göz yaşartıcı gaz-

ların, insan sağlığına kalıcı zarar verdiği şeklindeki iddiaların gerçek dışı olduğu klinik raporlarda da tespit edildi.”

TİHV: “PVS 14 Haziran 2007’de yapılan değişiklikten bu yana, 2008’de 1, 2009’da 4, 2011’de 5, 2012’nin ilk üç ayında 3 olmak üzere yaklaşık beş yılda 11 kişi yoğun göz yaşartıcı kimyasal gaz kullanımı veya gaz kapsüllerinin vücutlarına isabet etmesi nedeniyle yaşamını yitirdi. TİHV’e başvurularında da bu gazların sağlığa zararları bilimsel olarak tespit edildi.”

Göğün yarısı

1 Mayıs "en çok" da emekçi kadınların günüdür

Yeni Demokrat Kadın olarak, daha emeklemeye başladığımız dönemlerde yaptığımız vurguyu hatırlamakta fayda var. Emekçi kadın mücadelesini belli günlerle (8 Mart) sınırlamayan; yılın her gününü, günün her saatini, yaşamın her alanını örgütlenme ve mücadele ile dolduran bir çalışma yürütmeliydik. Bu çalışmaları, politik hedefin belirlenmesinden, kitle çalışmasına ve düzenlenecek eylem-etkinliklere kadar ortak aklın ve iradenin ürünleri olarak örgütleyecek, adım adım ilerleyecektik. Nitekim, tüm hatalarımıza, kavrayış eksikliklerimize, atılıklarımıza ve edilgenliklerimize karşın süreci hep bu "düstür" ile karşılamaya çalıştık; ve bugün ilk günlerimizi düşündüğümüzde hayli yol kat ettiğimizi, bilincimizde ve pratiğimizde sıçramalar yaptığımız, önemli başarılar elde ettiğimizi görmemek mümkün değil.

Elbette mücadelemizi belli gün ve haftalarla sınırlamayacak ama bu özel ve tarihi günlerin üzerinden atlayacak, "Her gün 8 Mart" diyecek ama aynı zamanda 8 Mart'ı tarihsel ve sınıfsal özüne uygun bir şekilde önemseyecek, sıradanlaştırmayacak da...

İşte bugün de, böyle "özel" günlerden birinin, 8 Mart öncesindeki kitle faaliyetlerimizde ve yaptığımız eylemlerde topladığımız enerjiyi aktacağımız yeni bir çalışmanın, işçi sınıfının Birlik-Mücadele-Dayanışma günü olan **1 Mayıs**'ın ön günlerindedir.

25 Kasım; Kadına Yönelik Şiddete Karşı Mücadele Günü, **8 Mart;** Dünya Emekçi Kadınlar Günü olarak nasıl ki emekçi kadın mücadelesinin önemli nirengi noktaları ise **1 Mayıs** da emekçi kadınlar için bir parçası olduğu işçi sınıfının ve ezilen halkın mücadeleyi yükseltme, daha fazla örgütlenme, taleplerini haykırma, egemenlerden hesap sorma günü olarak aynı öneme sahiptir bizler açısından.

Yani, 1 Mayıs'ı emekçi kadınlar olarak karşılamalı, "eşit iş eşit ücret"ten "kreş hakkına", işyerlerinde yaşadığımız cinsel taciz olaylarından güvencesiz çalışmaya kadar yaşadığımız katmerli sömürünün, iki katına çıkmış baskının, cinsiyetçi işbölümünün hesabını sormalıyız.

Bugün, 1 Mayıs'ta işçi sınıfının gündemlerine baktığımızda gördüğümüz manzarada ilk dikkati çekenler, düşük ücretler, zaten yetersiz olan sosyal hakların ortadan kaldırılması, güvencesiz çalışma, işçi sağlığı sorunları, taşeronlaşma, işsizlik, işten atmalar, sendikasılaştırma vb.dir.

Bu öne çıkan, dikkati çeken konu başlıklarının her birini bir de emekçi kadınlar açısından incelediğimizde (sıkça kullandığımız şekliyle "kadın yüzüne" baktığımızda) bunların üzerine daha bir dizi başlık ekleyerek 1 Mayıs'ın en çok da kadın emekçilerin günü olduğunu söyleyebiliriz.

Aynı işi yaptığı halde "düşük de olsa" aynı ücreti alamayanlar kadınlardır. Güvencesiz, enformel işlerde en çok kadınlar çalışmaktadır. Kadınlar içinde işsizlik oranı erkeklerinkinden çok daha fazladır. Kadınların bugün kadınların işgücüne katılım oranı yüzde 25 iken, aynı veri kırda yüzde 33'e çıkmakta, kentte ise yüzde 20'ye düşmektedir. Bu tarımda en çok kullanılan ücretsiz emeğin sahibinin kadınlar olduğunu göstermektedir. Kadınlar, erkeklerin 6 katı süreyi ev ve bakım (çocuk, yaşlı, hasta) işlerine harcamakta. Yani ev içi emeğin neredeyse tamamı kadınlar tarafından karşılanırken, bu emek-hizmet tamamen görünmez ve ücretsiz bir şekilde yerine getirilmektedir. Sisteme bu ve daha onlarca araçla köle haline getirilen kadın, ezilenin de ezileni olarak bir de bu "yaka"dan baskı altına alınmakta, cinsiyeti de sömürünün bir bileşeni olarak kullanılmakta.

Niyetimiz, burada emekçi kadınların tek tek zincirlerinden bahsetmek değil; ancak işçi sınıfı açısından büyük bedeller ödenen, mücadelenin köşe taşlarından biri olan 1 Mayıs'ın, **daha çok da işçi sınıfının içinde en ezileni** ve aynı zamanda **ezilenin ezileni** olarak biz emekçi kadınların günü olması gerektiği açık değil mi? Dolayısıyla da işçi sınıfının taleplerini gündemleştirirken, meselenin "diğer", yani kadın yüzünü ortaya çıkarmak, kadın kitlelerine bu gündemlerle ulaşmak tüm Yeni Demokrat Kadınların çalışmasının bugünkü karşılığı olmalı.

8 Mart ve 25 Kasımlarda olduğu gibi 1 Mayıs'da da mücadelenin en önünde "**Vardık, Varız, Var olacağız!**"

1 Mayıs'ın kadın yüzü görünür olmalı

Kadın çalışmasının sihirli sözcüğü **İSTİKRAR**dır. İstikrarlı bir kadın çalışması da kadın gündemine dahil olma ve kadın gündemli politikalar üretmekle mümkündür. Bir de bunların dışında çeşitli gündemlerin arasında "görünmeyen" hale gelmiş kadın yüzünü açığa çıkarmaktır, kadın çalışması yürütmenin esas hedefi... İşte bu hedefi yaşama geçirmek için bizler de Yeni Demokrat Kadınlar olarak 1 Mayıs'ı, emekçi kadınların günü haline getirmeli ve 1 Mayıs'a hazırlanırken kadın çalışmalarımıza bu ekseninde yoğunlaşmalıyız. Çünkü **1 Mayıs kadın emeğini görünür kılma günüdür.**

Çünkü ücretli çalışsalar da çalışsalar da bütün kadınlar "ev kadınlığı" yapıyor, ev işleri esas olarak kadınların görevi olarak görülüyor. Çünkü istihdam ve sosyal güvenlik politikaları, kadının ev içi emeğini yok sayıyor. Kadınları eşe, babaya, ev işlerine mahkûm ediyor. Çünkü devlet kadının aile içindeki "anne", "iyi eş" konularını güçlendirici politikalar üretiyor. İşte bu yüzden 1 Mayıs tüm bu ayrımcılığa, eşitsizliğe ve yok sayılmaya karşı söz söyleme günümüzdür. **Ve en çok bizim günümüzdür.**

Sığınma evleri açmayan, yasalarda kadına yönelik pozitif ayrımcılığı kabul etmeyen, okullardaki cinsiyetçi müfredatı derinleştiren, kadına yönelik şiddetten her türlü cinsiyetçiliğe karşı, kadınların sesini duymayan, kadınlara bütçe ayırmayan, üstüne üstlük tecavüzler, cinayetler karşısında tahrik indiriminde bulunan, kadınların ihtiyacı olan düzenlemeleri yapmayan bir devlet gerçekliği var karşımızda. Başlı başına bu devlet gerçekliği bile, emekçi kadınların sokağa sahip çıkmasının gerekçesidir. İşte bu yüzden 1 Mayıs kadının sokağı, hakları için sahiplenmesinin günüdür. **Ve en çok bizim günümüzdür.**

1 Mayıs kadın tarihi

1 Mayıs'ın tarihi, kuşkusuz ki işçi sınıfının, devrimci ve ilericilerin ödediği sayısız bedellerle, kanla yazılmış kutsal bir tarihtir. Ancak bu tarihin de en büyük eksikliği -ve de yanlış- kadın yüzünün "görünmez" olmasıdır.

Oysa Osmanlı döneminde ilk kutlanan 1 Mayıs'ta ve ardından 1909'da, 1910-1911'de Bulgar, Sırp, Yahudi, Türk işçilerin katılımıyla çıktıkları alanlarda, dağıtılan bildirilerde,

kürsüden dört ayrı dilden yapılan konuşmalarda mücadelede kadınlar da vardı. Ama yazılan tarih içinde bir zamanlar dört dilde yapılan açıklamalardan da eser yok, kadınların adından da.

Peki ya Türkiye'deki 1 Mayıs'ın kanlı yılı '77 katliamında yaşamlarını yitiren kadınlar yok muydu? Daha sonrasında Taksim'i kazanmak için verilen mücadelede kadınlar neredeydi? Kadınlar '77'de öldüler. (Bu katliamda ölenlerden 10'u kadındı), örneğin '90'da İTÜ öğrencisi **Gülây Beceren** 1 Mayıs çatışmaları sırasında vurularak felç oldu. Yani kadınlar hep vardı. Tarih yazmasa da, adını anmasa da...

YDK'nın 1 Mayıs politikası ne olmalı?

1 Mayıs'a **Yeni Demokrat Kadınlar** olarak hazırlanırken önümüze çeşitli politik yönelimler koyarak bu konuda *derinleşmeyi* ve bu konular paralelinde kitle çalışması yürütmeyi hedef almalıyız. Alanlarımızda var olan çalışmalarımızı, kadın çalışmamızın politik yönelimlerimizle yoğurabilmeli ve kadın çalışmamızın kurumsallaşması için, 1 Mayıs'ı bir adım olarak değerlendirmeliyiz.

8 Mart'a hazırlanırken 3 ana gündem belirlemiştik. İstanbul YDK'nın, Özgür Gelecek gazetesinin 30. sayısında yazdığı 8 Mart değerlendirmesinde, "*politik yönelim belirleyerek çalışmaya başlamanın*" olumluluğundan söz edilmiş, bu konudaki en büyük eksikliğin belirlenen konularda derinleşmeme olduğu belirlenmişti. Bu deneyimden yola çıkarak, 1 Mayıs özgülünde konumuzu **sadeleştirmek** ilk atacağımız adım olmalı... Son süreçte özellikle emeğe dönük saldırıların da yoğunlaşmasıyla hedefimize **kadın emeğini** koymalıyız. Ancak kadın emeği konusunun tek başına oldukça geniş bir konu olduğu göz önüne alınır, bu konuda alan özgüllüklerine göre yönelimimizi daha da sadeleştirebilmeliyiz. "**Görünmeyen emek**" ve "**işçi kadın**" konuları alandaki çalışmaya göre tercih edilecek konular olabilir. Örneğin çalışma yürüttüğümüz alanda ev emekçisi kadınlarla iletişim halindeyse gündemimize atacağımız konunun "görünmeyen emek" olması gerekir.

Kadın çalışmasının filizlendiği tüm alanlarımızda 1 Mayıs

öncesi, **YDK toplantıları örgütlemeli**; bu toplantılarda bir araya geldiğimiz kadınlarla politik yönelimimizi tartışmalıyız. Alanlardaki 1 Mayıs çalışmalarımızla kadın politikamızı bütünleştirmek ve kadın kitleleri ile ilişkiye geçmek için çeşitli planlamalar hazırlamalıyız. 1 Mayıs'ta alana çağırarak için her çaldığımız kapının bir kadın tarafından açılmasını, kadın gündemlerimizi bu evlere taşımanın aracı olarak kullanmalıyız.

Diğer yandan yaptığımız her çalışmanın (*semtlerde kitle çalışması, stand, ev ziyaretleri, eğitim çalışmaları vs.*) propagandasını iyi yapabilmeli, bunun için de

www.yenidemokratkadın.net sitemizi daha canlı kullanmalıyız.

Yeni Demokrat Kadınlar olarak 1 Mayıs'ı, emekçi kadınların günü haline getirmeli ve 1 Mayıs'a hazırlanırken kadın çalışmalarımıza bu ekseninde yoğunlaşmalıyız. Çünkü **1 Mayıs kadın emeğini görünür kılma günüdür.**

Ancak bu çalışmalarımız sürdürürken önemli bir konuyu göz ardı etmeyelim. Pratik çalışmalar örerken politik yönelimimiz üzerine ciddi araştırmalar, çalışmalar yapmalıyız. Bunu gerçekleştirmenin en etkili yolu, kadın emeği üzerine yayınlar okumak ve **eğitim çalışmaları** düzenlemektir. Bu 1 Mayıs, geçtiğimiz yıl 10 Nisan'da gerçekleştirdiğimiz Kurultay Örgütlenme Konferansımızda (KÖK) önümüze koyduğumuz kurultayımızın politik alt yapısının oluşmasını da sağlayacaktır.

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nü geride bıraktık. Tüm artıları ve tüm eksileriyle... Artık önümüze bakma zamanı... Eksilerimizi artıya çevirmenin ve artılarımızı büyütmenin zamanı...

(Yeni Demokrat Kadın)

DOSYA

“Aile çıkmazı”nda kadın (2)

AKP hükümetinin seçim öncesi kadın örgütleri ile bir araya gelerek oluşturma sözü verdiği “**Kadın ve Aile Bireylerinin Şiddetten Korunmasına Dair Kanun Tasarısı**”, tam da 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü’nde “**Ailenin Korunması ve Kadına Karşı Şiddetin Önlenmesine Dair Kanun**” şeklinde tahrif edilerek, Meclis’te kabul edildi.

Biz de bu kanunu maddelerine ayrı ayrı incelemeye karar verdik. Geçtiğimiz sayıda, kanunun “**Amaç, Kapsam, Temel İlkeler ve Tanımlar**” adlı 1. bölümünün 1. maddesini incelemiştik. Bu sayımızda da yine aynı bölümde kanunda geçen tanımların açıklamasının yapıldığı 2. maddeye değineceğiz.

Daha önce de vurgulamıştık. Dil sınıfsaldır. Kelimeler önemlidir. Kavramlar için yapılan tanımlama, hayata hangi pencereden baktığımızı gösterir. Mesela, “**demokrasi**” bizim açımızdan ciddi bedeller ödenerek kazanılabilecek bir kavramken; AKP hükümeti açısından “demokrasi”nin anlamı; gazetecileri, insan hakları savunucularını, öğrencileri, bilim insanlarını, devrimcileri, demokratları, yurtseverleri mümkün merteye tutuklayıp; muhalefetten arınmış bir toplum yaratmaktır. İnceleyeceğimiz maddeler açısından da aynı durum geçerli. Söz konusu maddede, kadın kurumlarıyla birlikte oluşturulan taslakta yer alan birçok tanımlama çıkarılarak daraltılmış ve muğlak kavramlara yer verilmiştir.

Devletin kaygısı kadına şiddeti önlemek değil!

İlk olarak çıkarılan birkaç bölüme bir göz atalım: 2. Maddede yer alan “**b) Bakanlık il ve ilçe müdürlükleri: Şiddet Önleme ve İzleme Merkezleri kuruluncaya kadar bu Kanun kapsamındaki destek ve izleme hizmetlerinin verileceği ve gerekli bildirimlerin yapılacağı mercii**” ve “**g) Şiddet Önleme ve İzleme Merkezleri: Şiddetin önlen-**

mesi ile koruyucu ve önleyici tedbirlerin etkin olarak uygulanmasına yönelik destek ve izleme hizmetlerinin verildiği, çalışmalarını yedi gün yirmidört saat esası ile yürüten merkezleri” tanımlamaları çıkarılmıştır.

Şiddete maruz kalan kadının korunabilmesi için; **koruyucu ve önleyici tedbirlerin alınması ile destek ve izleme hizmetinin verilmesi** önemli ve ilk adımlardandır. Söz konusu tanımların kanun taslağından çıkarılarak, yolunmuş bu şekliyle Meclis’te kabul edilmesinin, kanunda yer alan sözcük sayısının azalmasını dışında daha önemli bir anlamı vardır: **Devlet, kadını şiddetten korumak istemiyor!** Bu çok açık! Çünkü madde içerisinden bu tanımları çıkarmak; bu kurumların olmayacağı anlamına geliyor. Dolayısıyla kadına şiddeti önleyecek ve kadınların başvuru yapabileceği kurumların oluşturulmaması ve oluşturulmaması için özel olarak kanundan bu bölümlerin çıkarılması; devletin bilinçli bir şekilde kadını korumak istemediğini gösteriyor.

Devletin, kadına şiddeti önleme gibi bir derdinin olmadığını aslında “Aile” ve Sosyal Politikalar Bakanlığı tarafından kadın örgütleriyle birlikte hazırlanan taslağın değiştirilen isminden de görebiliriz. Kanunun ismini “*Kadının*

şiddetten korunması” yerine “*Ailenin korunması*” olarak değiştirilmesi, devletin esas kaygısının “aile”yi korumak olduğunu bir kez daha göstermiştir. Dolayısıyla kadına şiddeti önlemek yerine, kadının “aile” içinde kalmasını sağlayacak derecede şiddetin azaltılması amaçlanmıştır. Eee, bunun için de “*Şiddetin önlenmesi ile koruyucu ve önleyici tedbirlerin etkin olarak uygulanmasına yönelik destek ve izleme hizmetlerinin verildiği, çalışmalarını yedi gün yirmidört saat esası ile yürüten merkezler*”e ihtiyaç yoktur!

Tedbir kararı kadının “istemine” kalmış!

Ayrıca yine maddede yer alan “**h) Tedbir kararı: Bu Kanun kapsamında, şiddet mağdurları ve şiddet uygulayanlar hakkında aile mahkemesi hâkimi, kolluk görevlileri ve mülki amirler tarafından, istem üzerine veya resen verilecek tedbir kararları**” tanımının çıkarılması kadın örgütleri tarafından kabul edildiği takdirde “önemli kazanım” olarak değerlendirilebilecek bir tanımdır.

Çünkü şiddet ile ilgili alınacak tedbir kararının “*istem üzerine veya resen verilecek tedbir kararları*” olarak tanımlanması; şiddete uğrayan kadının “rızası” olmadan da şiddet uygulayan kişi hak-

kında dava açılabilmesinin ve tedbir kararı alınabilmesinin önünü açan bir durumdu. Şimdi ise bu tanımın çıkarılması, şiddet ile ilgili kararların yine şiddete uğrayan kişinin istemine bırakıldığı anlamına geliyor.

Herkes bilir ki; Türkiye toplumunun sosyo-ekonomik yapısından kaynaklı evlerin büyük bir çoğunluğunda şiddet vardır ve kadınların % 99’u uğradığı şiddeti “*sineye çeker*”. Çünkü böyle öğretilmiştir. “*Kol kırılır, yen içinde kalır*” ya da “*Kan kussan da kızılık şerbeti içtim de*” denir kadına. “*Kocadır/babadır/erkektir; döver de sever de*” diyerek kodlanır bilincimize, yanımızdaki/sevdiğimiz erkekler. Kadının, erkeği böyle kabul etmesi istenir. Dolayısıyla şiddete uğrayan bir kadın, erkek egemen toplumun bilincimize kodladığı toplumsal cinsiyet rolüne uygun hareket etmek ve “*hanım hanımca*”, “*şefkatli*”, “*uyusal*” kadın olmak zorunda kalır.

Diğer taraftan kadın şiddete karşı çıksa, kime başvuracak? Karakola mı? Bu ülkede neredeyse tüm karakolların, kadına şiddet konulu şikayete karşı ilk söylemi “**aile içinde olur böyle şeyler. Benim babam da annemi döverdii**” oluyor. Ve kadını, kendine şiddet uygulayan erkeğin koluna takarak geri gönderiyor. Kadın şikayetinde ısrarlıysa Wan’da Yosma Altunbay’ın başına geldiği gibi bu kez karakoldakilerin kendisi kadına şiddet uygulayabiliyor. Şikayet dilekçeleri kadının arkasından çöpe atılıyor. Şiddet ile ilgili acil ihbar telefonları geldiğinde duymazlıktan geliniyor.

Ya da Savcılığa mı? Mahkemeye mi başvuracak? Sudan gerekçelere onlarca yıl ceza isteyen mahkemeler, kadına şiddet davalarında katile/şiddet uygulayan kişiye durmadan “tahrir indirimleri” ile çok az ya da hiç ceza veriyor. Koruma kararı için kadınları oradan oraya koşturduktan sonra zorla koruma kararı çıkarırken ve kadınların çoğu bu süreçte erkekler tarafından katlediliyor.

Sonuç olarak tedbir kararı gibi bir kararın yalnızca şiddete uğrayan kişinin “istemine” bırakmak, kadına şiddet uygulayan örgütlü erkek egemen sistemin devamına yol açacaktır.

“T.C.avüz devleti istemiyoruz”

Amed: 3 Nisan akşamı Ziya Gökalp Yurdu’na dönerken 3 kadın arkadaşımız sözlü tacize ve tecavüze uğradı. Daha önceden de yaşanan sözlü tacizlerden dolayı rahatsız olan öğrenciler öncelikle tepkilerini yurttan protesto ederek gösterdi. 5 Nisan günü **SGD, DÜO-DER** ve **YDG** olarak Eğitim Kampüsü’nden başlayan eylemde yüzlerce öğrenciyle Ziya Gökalp Yurdu’na yürüdük.

Basın açıklamasında; “*milliyetçi, resmi devlet yaklaşımını besleyen ve reyting-tiraj uğruna kadına yönelik şiddet olaylarını ele alan medya, bu amaca en iyi hizmet eden kurumlar haline gelmiştir*” denildi. AKP’nin kendi sistemini oluşturmaya çalıştığı Dicle

Üniversitesi’nde kadın öğrencilere yapılan baskı ve şiddetin her türlüşünün reva görüldüğünün söylendiği açıklamada “*özellikle Ziya Gökalp Yurdu’nda son iki yıldır her an ölüm ve tecavüz tehlikesi altında olan öğrenci arkadaşlarımız tedirgin durumdadır. Bu durum karşısında yurttan artan taciz olaylarını yurt müdürlüğüne anlattık. Müdürlük ise bu şikayetlerimiz karşısında ‘bu olaylar her yerde olabilir. Geç saatte kız öğrencilerin dışarıda ne işi var?’ dedi. Bu duruma önlem alınmazken iki hafta önce ikinci öğretim okuyan iki kadın öğrenci yurda gelirken kimlikleri belli olmayan iki kişi tarafından tecavüze uğradı*” denildi.

Yurt müdürünün sorunlar karşısında sessiz kalmasına tepki gösteren öğrenciler, olayın üzerinin örtülmeye çalışıldığını ve bu olay karşısında sessiz kalmayacaklarını belirttiler. Ayrıca yürüyüş ve basın açıklaması esnasında çok sayıda çevik kuvvet, TOMA ve panzerle öğrencilerin gözü korkutulmaya çalışıldı. T.C.avüz devletinin koruyucusu konumundaki polisler bizleri sessizliğe, çıkmaza itmeye çalışmaktadır. “*Biz nasıl istersek öyle yaşayacağız!*” demeye getirerek bizleri sistemin kölesi, metası haline sokmaya çalışmaktadırlar.

(Amed YDG)

“Dünyada trans bireyler için cennet yok”

Homofobi ve transfobi yaşamımıza “asit yağmuru” misali yağarken LGBT Dayanışma Derneği faaliyetçisi **Şevval Kılıç** ile biraraya geldik ve bu konu üzerine sohbet ettik. Bizim ısrarla homofobi üzerine tartışmaya çalışmamıza karşın Şevval, “**Lütfen, homofobiye tek başına kullanmayın; ona transfobiye de ekleyelim**” diye uyarıda bulundu. Ardından açıklamasını da yaptı.

Evet, lezbiyen ve geylere yönelik bas-kılar vardı ve homofobi hayatlarını zehir ediyordu. Ancak lezbiyen ve geyler, bir noktada yaşamlarını idame ettirebiliyorlardı. Oysa trans bireyler için aynı şey geçerli değildi. Onlar, nefret saldırıların ilk ve en savunmasız hedefi olarak görüyorlardı. İşte bu yüzden homofobi derken, yanına transfobiye de eklemek gerekiyordu. Homofobi ve transfobi kavramları üzerine tartışmamızın ardından röportajımıza devam ettik.

Yeni Demokrat Kadın: Türkiye’de homofobi ve transfobi LGBT bireylerin yaşamını nasıl etkiliyor? Özellikle İstanbul, Ankara, İzmir gibi LGBT bireyler için nefes alabilecek ortamların olmadığı diğer bölgelerde...

Şevval Kılıç: Türkiye muhafazakar bir ülke değil aslında. Türkiye iki yüzlü bir ülke. İkiyüzlülüğü oynamış hep. ’65’te Zeki Müren mine etek ve apartman topuklarla sahneye çıkmış; sonra “60 tane kadını hamile bıraktım” diye bir yalan söylemiş; bunu resmen yutmuşuz biz. Transfobik ve homofobik olan dedelerimiz, babalarımız, anneannelerimiz alkışlamış bu adamı. “*Ne yaparsan yap ama bana çok gösterme! Göster ama itiraf etme! İtiraf et ama gözümün önünde yapma!*” mantığı. Bu, böyle gidiyor.

İnsanlar tamamen kendilerini sokakta gizleyip; kimliklerine, yönelimlerine dair hiçbir sinyal vermeden yaşamaya çalışıyorlar. İnternet üzerinden partner arıyor ve kapalı mekanlarda yaşamaya çalışıyorlar.

“Yaşam hakkının olmadığı yerde hiçbir şey tartışamazsınız”

- Nefret cinayetleri homofobinin neresinde duruyor?

- Bizim; translara yönelik şiddet, istihdam gibi üzerinde çalışmak istediğimiz bir sürü sorunumuz var aslında. Oysa biz hala “**lütfen bizi öldürmeyin**” aşamasındayız ve yaşam hakkının

olmadığı bir yerde hiçbir şey tartışamazsınız.

Burada birkaç cümleyle nefret cinayetlerinin sebebini anlatmam mümkün değil. Bunu oluşturan bir süre etken ve etmen var. Global krizden tutun da ekonomik kriz, insanların eğitimsizliği, azalan tolerans, insan hakları, yükselen milliyetçilik, muhafazakarlık, ikiyüzlülük hepsi biraraya geldiğinde toplumun en savunmasız kitesinin üstünde patlıyor bu nefret. Sokaklarda kendi halinde duran ve zarar verildiğinde ceza bile verilmeyen translar birer açık hedef haline geliyor. Zaten ikiyüzlü, kendi cinselliği ile barışık olmayan, cinsel devrimini yaşayamamış bir coğrafyada yaşıyoruz. Bütün bu nefret, bu hınç, bu kin, bu anlayamazlık ve bu toleranssızlık trans bireylerin üzerinde patlıyor.

- Son zamanlarda LGBT bireylere yönelik nefret saldırılarında artış yaşanıyor. Bu artışın nedeni ve devletin rolü üzerine konuşalım istersen.

Dün Maltepe sahilinde bir polis, Almanya’dan gelen bir transı durduruyor. Trans durmak istemiyor. Muhtemelen buranın dinamiklerini bilmiyor. Polis copla vurmaya kalkarken, “sen nasıl bana vurabilirsin?” demiş, polisin elinden copu alıp polise vurmuş. Polis de transı, tabancasıyla vurmuş. Şimdi düştü internete. Polis, “**Alman olduğunu anladık, ama zaten transtı bu, travestiydi**” diyor. Yani vurmak lazım!

Sebeplerden biri; yasalar tarafından senin hakların korunma altına alınmıyor. Diğeri devletin hala seni görmezlikten gelme çabası... İnsan hakları eğitmenimiz şöyle anlatmıştı: Devletler; azınlıklara veya muhalif gördükleri kitlelere karşı şu üç adımı uygular. İlk adımda sizi görmezden gelir. Siz yoksanız haklarınız da yoktur! Eğer bu adımı atlatırsanız sizi zavallılaştırmaya çalışır. Bu adımı da atlatırsanız, size saldırır. Eğer siz bu adımı da atlatırsanız artık kitle olarak görünürsünüzdür. Kürt hareketinin de bu adımları atlatarak, bugünlere gelmiş olduğunu görüyoruz. Fakat LGBT söz konusu olduğunda 3 adımın da aynı anda atıldığı tek ülke burası herhalde. Biz bir türlü görünür olmuyoruz.

Mesala biz 15 sene önce polis şiddetinden çok muzdariptik ve bütün her şeyimiz bunun üzerine kuruluydu. Ama şimdi polis de -bu çok bize ait bir tanım, ama inan en uygun kelime- **kaşarlaşmış**. Polis artık kendi elini kirletmek istemiyor. Ne yapıyor polis varoşlarda işi gücü olmayan suç meylli gençleri kışkırtarak ve bunları cezalandırmayarak; trans bireylerin, savunmasız grupların üstüne salıyor. Defalarca gördük. (*O sırada yanımızda olan bir trans arkadaşı işaret ederek, o arkadaşın yaşadığı bir olayı anlatıyor Şevval.*) Bu arkadaşımıza kılıçla saldırdılar. Arkadaşımızın karakolda ifade işlemleri dahi bitmeden, suçlular arka

kapıdan arkadaşımın gözünün önünde salındı. Şimdi bu kadın nasıl bir daha adalete inansın? Bu kadın bir daha nasıl korkmadan sokağa çıkabilsin?

Bir yargıç veya savcı; bir transı 99 yerinden bıçaklamış bir katilin “bana ters ilişki teklif etti” lafını, ağır tahrik olarak alırken, çok az yargıç bu yalanı yemiyor. Katillerin % 99’unun ilk ifadelerindeki söyledikleri yalan bu! Bunu ya avukatlar söylüyor ya da polisler söylüyor bu insanlara. Lunaparkta plastik ördek vuruyor tadında takılıyor gibiler.

“Devlet hayatı cehennem çeviriyor”

- LGBT Derneği olarak, nefret cinayetlerine karşı ne tür çalışmalar yapıyorsunuz? Diğer kadın örgütleri, devrimci, ilerici kurumlarla ortak hareket alanlarınız nelerdir?

Burası 4 yıl önce ablalarımız tarafından kurulmuş. Onlar sol gelenekten gelen insanlar zaten. Biz transları bir çatı altında toplamak istiyorsak daha kapsayıcı olmak zorunda olduğumuzu düşünüyoruz. En başından Kürt ve feminist hareketle beraber yürüyoruz. Sol bazen çok gelenekselci olabiliyor. Bundan çok muzdaripiz. Özellikle de zorunlu seks işçiliği konusunda. Seks işçiliği gündeme geldiğinde geleneksel solcu örgütlerle ayrıştığımız noktalar oluyor.

Ben tabii ki sol ile beraber yürüyorum ve yürüyeceğim. Bazı grupların bu konuda 15 sene önce durdukları noktada olduklarını düşünüyorum. Ama bazı örgütler de kendilerini güncelliyorlar. 15 sene önce birçok yerde LGBT tabuydu, konuşulmuyordu bile şimdi birçok sol örgüt, birçok ilerici düşünce bunu önüne mesele olarak koyuyor. Seks işçiliği bir kırılma noktası olabilir ama 15 sene sonra seks işçiliği de onların gündeminde olacak, biliyorum. Ben sadece birazcık beklemekten sıkıldım. Tavuk keser gibi öldürüyorlar. Bu bir cins kırımını yani bu tamamen trans bireylere sistematik bir itlaf programı güdüyor devlet gizlice.

Türkiye’de 100 bin kayıt dışı çalışan seks işçisi olduğunu söylüyorlar. Bu kadar insanın üstünü çizemeyiz. Bu işin ya kolaylığı hatta ikiyüzlülüğü olur.

Seks işçiliği saatine bin dolar alan böyle havalı bir iş değil. Özellikle benim

Nefret Cinayetleri Sürüyor

H. Merkezi: LGBT bireylere yönelik nefret saldırıları devam ediyor.

İzmir’de, inşaat önünde bir aracın içinde kafasına tek kurşun isabet etmiş bir trans kadının cesedi bulundu. Cesedin Tuğçe Şahin adında bir transa ait olduğu, kafasına isabet eden tek kurşunla hayatını kaybettiği belirtildi. Nefret cinayetine kurban giden Tuğçe’nin başından silahla vurulmadan önce darp edildiği yüzünün neredeyse tanınmaz hale geldiği bildirildi.

LGBT örgütler, bu olayı protesto etmek için İstanbul, Ankara ve İzmir’de “Nefret cinayetlerine sessiz kalma, suça ortak olma” diyerek eylem düzenlediler.

Bu olay üzerinden 5 gün geçmeden bu kez de Aydın’ın Kuşadası ilçesinde bir nefret cinayeti meydana geldi! Trans birey Nuket 5 Nisan’da evinde nefretin kurbanı oldu, vücudunun değişik yerlerinden bıçak darbesi alan Nuket, evinde ölü olarak bulundu. Nuket’in onlarca kez bıçaklanıp, cinsel işkenceye uğrayarak öldürüldüğü belirtiliyor.

muhatap olduğum, sokakta bu işi yapan ve piramidin en altındaki tabaka ile çalışıyorum ben. Bu hizmeti 20-30 liraya veren insanlar. Polis bu insanları her gördüğünde 79 lira para cezası kesiyor. Günde 2 tane para cezası alan bir transın, 150 liralık para cezası ödemesi için her gün yaptığının 20 katını yapması lazım. Yani devlet bir yandan bu insanların hayatını cehenneme çeviriyor, bir yandan da kendi eliyle seks işçiliğini beslemiş oluyor.

Genelevlerde, nefret suçu işlenmiyor. Bu kadınlar, ölmek istemiyorlar; sokakta, sapıkla, ruh hastasıyla, polisle dövüşmek/uğraşmak istemiyorlar. Geneleve girmek istiyorlar. Bence devlet kayıt dışı seks işçiliği yapan bu insanlardan “para cezaları” adı altında gizli vergi topluyor. O kadar büyük paralar dönüyor ki size anlatsam inanamazsınız...

Barış ve dayanışmayla...

Hücre değil, özgürlük istiyoruz

Geleceğin teminatı anlamına gelen ve toplumun en dinamik kesimi olan gençlik “ileri demokrasi” adı altındaki saldırılardan payına düşeni almaktadır. Bu saldırıların kaynağı da gençlik içerisinde somut koşullarda en hareketli kesimi oluşturan üniversitelilere düşmektedir. Her yerde olduğu gibi üniversitelerde de “demokratikleşme” naraları atılırken, özgür düşünceye dair her şey yoğun bir faşist baskıya tabi tutulmaktadır. Geleceği zaten ipotekli olan gençlik, bu yoğun saldırılar neticesinde örgütsüzlük içerisine hapsedilmeye çalışılmakta; akademik, demokratik bütün talepleri soruşturmalarla, okuldan atmalarla, gözaltı ve tutuklamalarla geri çevrilmektedir. “Ceza” olarak da yeri geldiğinde polis copu, yeri geldiğinde ise sırtından alacağı kurşunla ölüm uygun görülmektedir.

Harç zamlarını protesto eden, “**Eşit, parasız, bilimsel ve anadilde eğitim istiyoruz**” diyen yüzlerce öğrenciye soruşturma

Akademisyenlerden tutsak öğrencilere destek

Akademisyenler hem meslektaşlarının hem okul yönetiminin dikkatini çekmek ve tutsak öğrencilere sahip çıkılması amacıyla bir kampanya başlatmıştı. 6 Nisan’da 100’den fazla akademisyen “**Öğrencime dokunma**” kampanyası çerçevesinde Galatasaray Lisesi önünde bir araya geldi.

Kitle adına çağrı metnini okuyan İstanbul Üniversitesi’nden Doç. Dr. **Zeynep Kıvılcım**, tutuklu öğrenci sayısının her geçen gün arttığını belirterek, sadece İstanbul Üniversitesi’nden 50 öğrencinin tutuklu olduğunu söyledi.

açıldı. Roboski katliamının protesto eylemlerine katılanlara birçok üniversite tarafından soruşturma açıldı, bu eylemlere katılmak “KCK üyesi” olmaya “delil” sayıldı. Ulucanlar anmasına katılmak, İbrahim Kaypakkaya’yı anmak ve daha sayabileceğimiz yüzlerce hak, “gerekçe” gösterilerek üniversite öğrencilerine soruşturmalar açılmaktadır veya bunlar “terör örgütü üyesi” olmaya “kanıt” gösterilmektedir.

Geçtiğimiz birkaç ay içerisinde devletin “ileri demokrasi” oyunlarının üniversitelerde faşist örgütlenmelerin açıktan bir faaliyete soyunmalarında nasıl bir cesaret kaynağı olduğu ve “ileri demokrasi”nin bu örgütlenmelere üniversitelerde nasıl bir faaliyet alanı yarattığını o okulun öğrencisi olmayan onlarca kişinin satır ve sopalarla okulun içerisine girerek saldırıya girişmelerinde çok net bir şekilde görmekteyiz. Hacettepe’nin ardından Ankara Üniversitesi DTCF’de yüzü aşkın kişi tarafından okulda faşist bir terör dalgası estirilmiştir. İki okulda da devrimci, demokrat, yurtsever, ilerici öğrencilere soruşturma açılmıştı. DTCF’de de soruşturma açılan öğrencilere soruşturma tarihine kadar süresiz uzaklaştırma verildi.

7 bin soruşturma, 4.602 uzaklaştırma, 55 atma!

Emek, Demokrasi ve Özgürlük Bloğu’nun İstanbul Milletvekili Levent Tüzel’in meclise sunduğu soru önergesinin ardından sözü alan Milli Eğitim Bakanı Ömer Dincer, son iki yılda üniversitelerde estirdikleri terörün bilançosunu şöyle veriyor: “2010 ve 2011 yıllarında toplam 7 bin 43 öğrenciye soruşturma açtık. 1477 öğrenciye uyarı, 897 öğrenciye kınama, 4 bin 602 öğrenciye okuldan uzaklaştırma verdik, 55 öğrenciyi de okuldan attık!”

Bu soruşturma ve gözaltı teröründen hiç kuşku yok ki en çok Kürt öğrenciler “pay” alıyor. Öyle ki başta Kürt ulusu özgülünde sistem cephesinden “ideolojik halay, ideolojik ışık” vb. olarak kodlanan “komik gerekçe”lerle Kürt öğrenciler, eğitim hakları elinden alınan ilk kesimi oluşturuyor. Devleti halayla, marşla, ışıkla bu denli bir tahammülsüzlük içerisine sokan durumun temelleri şüphesiz onun kırmızı çizgilerinin dışına taşmakla ilintili. Puşi takmak da, parasız eğitim istemek de, Roboski’de 34 Kürt gencinin katledilmesine gözünü yummamak da kırmızı çizgilerin dışına taşmak anlamına geliyor.

Tutuklu öğrencilere özgürlük!

Yeni Demokrat Gençlik’in “Tutuklu öğrencilere özgürlük!” şiarıyla başlatmış olduğu kampanya; bu süreçte büyük bir anlam taşımaktadır. Sistemin teşhiri, saldırıların pervasızlığının anlatılması noktasında bütün olanaklar seferber edilmeli, tüm araçlar geniş halk yığınlarını bu zulüm saltanatı noktasında bilinçlendirmek için kullanılmalıdır. Kampüslerde, sokaklarda “Tutuklu Öğrencilere Özgürlük” talebimiz çınlamalıdır. Faşist devletin hukukundan medet ummadığımız ortada, ancak her türlü gedikten saldırma gerekliliğimiz de açıktır. Süreç bu anlayış temelinde ele alınmalı, duyarlılık çemberi genişletilmeli, dikkatler bu pervasızlığın üzerinde yoğunlaştırılmalıdır.

AÜ’de faşist saldırılar sürüyor

Ankara’da, içinde bulunduğumuz eğitim döneminin (2. Dönem) başından itibaren azgınlaşan faşist saldırılar, bugün de sürmekte. Hacettepe ve Ankara Üniversitelerinde gerek Hocalı katliamı gerek 18 Mart anması kisvesi altında örgütlenen faşist saldırılar polis-idare-faşist örgütlenmeler arasındaki işbirliğini de açık etmektedir. Bu saldırıların en yenisi 3 Nisan Cuma günü Ankara Üniversitesi Dil Tarih Coğrafya Fakültesi’nde yaşanandır.

Diğer üniversitelerde de yaşandığı gibi bu saldırı da faşistlerin, devrimcilerin faaliyet alanlarında alan açabilmek ve devrimci faaliyete darbe vurabilmek için polis ve idare ile işbirliği içerisinde gerçekleştirdiği saldırılardır. Satırlarla ve silahlarla kampüse giren faşistler kantinde bulunan iki öğrenciyi satırla yaralamış, çıkan çatışmanın ardından okula polis girmiştir. Polis, satırla silahlarla okula gelen faşistlerin değil, eğitim alanlarını savunan devrimci ve demokrat öğrencilerin önüne barikat kurarak faşistlerin güvenli bir biçimde okuldan çıkışını sağlamıştır. Aynı zamanda polis tarafından faşistler için “satırla girmişler, delikanlı çocuklarımız” gibi ifadelerin kullanılması, yaralama anlarının güvenlik kamerası kayıtlarından silinmiş olması ve faşistlerle aynı kefeye konularak devrimci ve demokrat öğrencilere verilen uzaklaştırma cezaları saldırının arka planına işaret ederek kim tarafından ne amaçla gerçekleştirildiği sorularını da beraberinde getirmektedir.

Bu tablo münferit bir olaya işaret etmediği gibi üniversitelerimizde yaşanan saldırıların amaçlarının görülebilmesi için iyi bir örnektir. Ankara Üniversitesi’nde devrimci faaliyete yönelik gerçekleştirilen devlet güdümlü faşist saldırılar sürmektedir. Bu saldırılar karşısında devrimci demokrat öğrencilerin mücadelesi de sürmektedir, sürecektir!

Kampanya çalışmalarından...Kampanya çalışmalarından...

İZMİR

Mayıs ayının ortasına kadar sürecek olan kampanyamız için biz **İzmir** ve **Menemen YDG** olarak bir toplantı ile kampanya çalışmalarımıza başladık. İzmir ve Menemen’de nasıl bir çalışma yürüteceğimizi lise ve üniversitelerin özgün koşullarını tartıştık. Ve kullanacağımız A/P materyallerini belirledik. Kampanya çalışmalarımıza en geniş kitleyi katma perspektifinin çıktığı toplantımızda İzmir’de bir panel örgütlenme kararı aldık. Yine kampanyamızı 1 Mayıs çalışmalarını ortaklaştırarak merkezi yerlerde ve üniversitelerde stant açma kararı aldık. Tutsaklara kart, mektup vb. göndermenin önemi üzerine tartışmalar yürüttük ve tutsak öğrencilere kart gönderme kararı aldık.

İSTANBUL

Gazi Mahallesi

İlk olarak 11-12 Nisan günleri mahalledeki evleri gezerek dergi dağıtımını ile beraber kampanya için imza toplayarak halka kampanyamızı anlattık. 13 Nisan Cuma günü Şair Abay Lisesi önünde standımızı açtık. 400’e yakın imza topladık. Aynı zamanda yaptığımız müzik dinletisi

de oldukça ilgi topladı.

Sarıgazi

7-8 Nisan (Cumartesi-Pazar) günleri Sarıgazi Demokrasi Caddesi’nde standımızı kurup flamalarımızı ve ozalitlerimizi cadde üzerine asarak, bir kez daha “tutsak öğrencilere özgürlük” dedik. Bildirilerimizi dağıtarak ajitasyon çekmemiz standı olan ilgiyi artırıyor. Ayrıca standımızda müzik dinletisi de yaptık. 250’ye yakın insan standımıza gelip imza attı. Cadde üzerindeki yüksek bir binadan kuşlama yaptık.

MERSİN

Kampanyamıza yoğun emek harcadığımız bir haftalık süreçte, dergi dağıtımının yanı sıra bildirilerimizi ve imza metinlerini aktif bir şekilde kullandık. Öğrencilerin bir kısmı imza atmak istemediğinde; somut örneklerle konuyu anlatıyor, imza atmalarını sağlayabiliyoruz. Bu kadar “sudan sebeplerle” tutuklama yapan devletin, imza attıkları takdirde onlara soruşturma açmasından çekinen öğrencilerle de karşılaştık. Mersin YDG adına açtığımız facebook sayfası aracılığıyla iletişime geçmemizin önünü açmıştır. Bu sırada birçok Kürt arkadaşla temas kurabildik. Sohbet etmek için

standımıza gelen arkadaşların gazete ve dergimizin okuru olmalarını sağladık.

ANKARA

Kampanya çalışmalarımızı planladığımız toplantının ardından Ankara ve Hacettepe Üniversitelerinde öğrencilerin yoğun olduğu yerlere pankart astık. Resim, karikatür ve şiirlerle yaptığımız **tutsak öğrenciler sergisini**, “**Tutsak öğrencilere özgürlük için 1 Mayıs’ta alanlara**” şiarıyla birleştirerek kampanya çalışmalarımızı 1 Mayıs çalışmalarını harmanladık. Okullarda hafta içi her gün açtığımız stantlarla kitleyle iletişime geçmeye çalışıyoruz. Stantta ayrıca Facebook’ta Ahmet Kaya’nın türkülerini paylaşmak “suç”, puşi takmak “suç”, İbrahim Kaypakkaya’yı anmak “suç”, Roboski’yi anmak “suç”... şeklinde hazırladığımız ve daha da çeşitlendirdiğimiz “suç delilleri” kitlenin yoğun ilgisini çekiyor.

GelecekSizsiniz kampanyasında yakalamış olduğumuz ivmeyi bu kampanyamızda da yakalamak en geniş öğrenci kitlelerine ulaşmak için 20. yılımızda daha ısrarlı, cüretli ve kararlı olmalıyız.

Arap isyanları ve Suriye’de Esad karşıtı muhalefet:

Kuzey Afrika ve Ortadoğu’da “Arap Baharı” diye de tabir edilen bir süreç yaşandı/yaşanıyor. Bu bölgelerdeki duruma ve halk hareketlerine dair yaklaşımımızı çeşitli vesilelerle dile getirmiş bulunuyoruz. Son süreçte ise Suriye merkezli gündem, coğrafyamızı da içine alır biçimde hızla ilerlemekte, ülkemizle de doğrudan ilişkili bir biçimde şekillenmekte. Dolayısıyla egemenler cephesinden devrimci, demokratik, yurtsever kesimlere kadar herkes konuya dair görüşlerini, belirlemelerini ifade etmekte. Marksist-Leninist-Maoistler de bu süreçte Esad rejimi, Suriye muhalif hareketi ve (taşeronlarıyla birlikte) emperyalist işgal üçgenindeki Suriye ile ilgili görüşlerini kamuoyuyla paylaşmıştır. Ancak birçok olgunun iç içe geçtiği süreçte ülkemiz Maoistleri olarak sürece dair yorumlarımızı bir kez daha ifade etme gereği kendini dayatmaktadır.

Bu amacı dile getirdikten sonra, konu özgülünde ilk olarak genel belirlemelerden başlayabiliriz: **Bir ülkenin emperyalist devletlerce dizayn edilmek üzere dış saldırılara maruz kalması, hiç kuşkusuz tüm devrimci, demokrat ve yurtseverlerin açık ve net karşı tavrını gerektirir.** Zira böyle bir müdahalenin asla haklı bir nedeni olamaz, emperyalizmin türlü gerekçeleri kesinlikle inandırıcı, ikna edici kabul edilemez. Bunun tartışılabilir olmadığını baştan belirtelim. Dahası, bir emperyalist işgal durumunda bağımsız olma özelliğinden ödün vermeden ulusal cephe siyaseti izlemek, işgal karşıtı güçlerle ittifak kurmak temel görev haline gelir. Bu duruşun temelinde her halkın ya da ulusun **kendi geleceğine kendisinin karar vermesi** ilkesi vardır.

Bununla beraber karşı karşıya olduğumuz birçok sorunda tartışmanın odağında bu durum bulunmuyor. Hatta emperyalizmin müdahaleleri gerçeklerin üzerini örtterek, yaşananların özünü anlamamızı zorlaştırıyor diyebiliriz. “**Anti-emperyalizm**” halkların zorba iktidarlara karşı isyanlarını küçümsemeye payanda olabiliyor. Suriye’de yaşanmakta olanlara özellikle bu açıdan bakmakta yarar var.

Tarihten bir örnek: Şeyh Sait Ayaklanması

Emperyalizmin kendi çıkarlarına uygun dizayn etme projelerine karşıyız! Peki bu ülkedeki devrimci, demokratik mücadeleye **yaklaşımımız ne olmalıdır?** Milliyetçiliğe, şovenizme, işbirlikçilerle uzlaşmaya düşmeden,

Sınıfsal bir analiz ışığında doğru tavır!

halkın içinden çıkan harekete dair düşüncemiz, dolayısıyla buna uygun eylemimiz ne olmalıdır? İran’daki gerici-despot rejimin karşısındaki halk hareketini ABD uzantısı olarak kavramak nasıl yanlışsa ve İran devleti tam da bu propagandayla bir meşruluk elde edip zorbalığını sürdürebiliyorsa Suriye’de de benzer bir yaklaşımla karşı karşıyayız.

Yıllar önce Şeyh Sait Ayaklanması tartışılırken gerek ayaklanmanın liderliğinde yer alan şeyhlerin ideolojisi gerekse de İngiliz emperyalizminin bu ayaklanmada parmağı olduğu iddiası bir “**ulusal isyan**” olan bu ayaklanmanın **ulusal demokratik özelliğine** gölge düşürmüştü, birçok “**aydın**”, “**demokrat**”, zamanın TKP’si ayaklanmayı “**gerici**” ilan edip devletin imha saldırısını desteklemişti. Kaypakkaya ayaklanmayı ve tavrı yorumlarken öncelikle **meselenin özünü** açıkça ortaya koymuştu. Ayaklanmanın kimler tarafından ve neye karşı geliştiğini belirlemek belirleyici önemdedir ve asıl tavırlar bu noktada şekillenir. Böylece Kaypakkaya ayaklanmayı Kürt ulusunun **ulusal baskıya karşı** isyanı olarak değerlendirmekle başlar eleştirilerine. Tabii ki isyan bundan ibaret değildir ama **isyanın esas özelliği** budur. Görünenlerden özü ayırdığında Kaypakkaya bu özelliği apaçık görür ve bu özden hareket eder. İngiliz parmağı “**olsa dahi**” bu öz değişmez. Sadece İngilizlerin amacının teşhiri ve halkın bu konuda bilinçlendirilmesi özel bir önem kazanır. Komünistler ezilen ulusun isyanının demokratik içeriğini

desteklerken emperyalizme yedeklenmesine de karşı bir politika izler. Sonuçta **birinci görev ulusal isyanın zorla bastırılmasına karşı mücadelemektir.** Emperyalizmin oyunlarını teşhir edip onu saf dışı bırakmak bunun devamındaki bir görevdir. Hatırlatalım ki Kaypakkaya bu yorumu yaparken İngiliz parmağı iddiasının gerçekliğe aykırı olmakla beraber sadece bir varsayım kabul ederek hareket etmiştir.

Bir ülkedeki **iç savaş** ve bu savaşta **konumlanışları** konu etmemek devrimci sorumlulukla bağdaşmaz. Öncelik buna verilmelidir. Hareket noktası bu olmayan tahliller “**yedeklenme**”ye karşı önlemsiz ve hazırlıksız sonuçlara sebep olabilirler.

Suriye’de neler olmaktadır?

Bu ülkede yıllar yılı sıkı bir BAAS rejimi uygulanıyor. **Nusayri** mezhebinde bir azınlık tüm Suriye halkına hükmediyor. Ancak BAAS rejiminin mezhepsel bir aidiyetten ziyade “sol”, “laik” bir söylem içinde olduğu biliniyordu. Halkın kendi geleceğini belirleme hakkı her aşamada, her alanda sistematik olarak ihlal ediliyor. Rejim tüm yaşamı kontrol altında tutarak, etrafında güçlü bir ağ örmüş haldedir. Ancak örgütlü bir halk hareketinin parçalayabileceği bu ağ hem dışarıdan (bölgedeki gerici devletler, zamanında RSE, şimdi Rusya, bir ölçüde Avrupa devletleri) hem de içerideki feodal-bürokrat burjuva kesimlerinden, militarist güçlerden destekle ayakta durabilmektedir. Esad ailesinin mensubu olduğu Nusayri mezhebinin azınlık olmakla beraber

sekülerizmi (toplumsal hayatın, idari ve hukuki işleyişin dinden bağımsız örgütlenmesi anlamında) benimsemiş olması egemen güçler arasında görece sağlam bir dengeye olanak vermiş ve hatırı sayılır askeri ve istihbari yapılar, bu dengeyi gözetiminde etkin roller almışlardır; onlar sayesinde denge korunabilmiştir. Halk çoğunluğu rejimden, yaşam koşullarından, sahip olunan haklardan pek memnun olmadığı halde yoğun baskılar sonucunda uzun yıllar sinik kalmıştır. Suriye halkı, çeşitli mezhep ve milliyetlerden olmakla beraber iktidardaki azınlığın tahakkümüne karşı **ortak bir direniş ve mücadele** yaratma seviyesine bugüne kadar ve ne yazık ki bugün de henüz gelememiştir. Dini cemaatler imha ve inkâr edilme korkusuyla genellikle iktidara biatı tercih ederken, özellikle **Kürtler** bölgedeki devletlerin de ortak politikalarıyla apaçık bir **statüsüzlüğe**, tüm haklardan mahrum edilmeye yeterince karşı koymayı bugüne kadar başaramamıştır. Tabii ki bunda buradaki Kürtlerin ulusal sorunlarını diğer parçalara endekslemiş olmalarının da ciddi payı bulunmaktadır. Ülkedeki **sol güçlerin** ise belirgin zaafı **gericiliğe** ve **emperyalizme** karşı **uzlaşmacı** bir çizgide bulunuyor olmalarıdır. RSE’nin bu çizginin şekillenmesindeki payı da malumdur, kuşkusuz aslolan bu çizgiyi savunan ve uygulayanlardır. Bunların halen iktidar etrafında konumlandıkları görülüyor.

Halklar değişim için harekete geçti

Nihayet Arap halkları arasında gelişen **demokratik devrim** karakterine sahip hareket birçok ülkedeki dinamikleri ciddi biçimde etkiledi. Halkların **Tunus** ve **Mısır**’daki halk isyanlarından etkilenerek kendi yaşam koşullarına yönelik memnuniyetsizliklerini iktidarlara karşı öfkeye dönüştürmeleri birçok **Afrika** ve **Ortadoğu** ülkesindeki devleti zorunlu tercihlere yöneltti. Elbette bu devletlerin tercihleri egemen sınıfların ve uşağı oldukları emperyalist güçlerin çıkarlarından bağımsız olamazdı. Halk isyanlarının aynı zamanda bu zorunlu tercihlerin etkisiyle **başarılı olamamaları, rejimleri değiştirememeleri** ve hatta bilinçli yönlendirmelerle yeni işbirlikçi güçlere, halihazırda yenilmiş olmaları, kesinlikle, en başta kendini apaçık göstermiş ve büyük kitlesel eylemlerle, bu **eylemlerdeki sloganlarla**, öne sürülen taleplerle dile gelmiş **haklı**, devrimci-demokratik **istemlerin**

varlığını **görmezden gelmemize neden olamaz**. Halklar, halkların isyanları netleşmemiş, örgütlenmemiş, birçok özelliğiyle zafere odaklanamayan, buna hazırlanmamış devrim anlayışlarıyla da olsa değişimi arzulamış, onun için harekete geçmiş veya gerçekleşmişlerdir. **Komünist önderlikten mahrum olmaları**, bu gerçeği değiştirmez -ki bu sorun zaten komünist çizginin sorunudur ve hatta evrensel bir sorundur!- **Halklar komünist çizgi var ya da yok diye hareket etmezler**. Halklar yeterince ağır koşullara isyan halindeyseler olanak bulduklarında ayaklanabilirler. Bu durum **ayaklanmaların devrimci karakterine** gölge düşürmez ama onun **başarısını ve sürdürülebilirliğini** olumsuz etkileyebilir.

Sarsıcı iki örnek; Bin Ali ve Mübarek!

Suriye halkının iktidara öfkesi, bahsettiğimiz bölgesel ayaklanma hareketiyle beraber sokaklara döküldüğünde gerici güçler ve emperyalizm yoktu. Aksine, herkesin bildiği, TC'nin aracılığa soyunduğu bir ikna süreciyle emperyalistlerin **"uslandırma"** gayreti ve bunun için peşinden koşulan bir anlaşma olasılığı vardı! R. T. Erdoğan'ın en yakın aile dostlarından birinin Beşar Esad olduğunu unutabilir miyiz? Annapolis görüşmeleri ve devamındaki süreç önemli ölçüde biliniyor. Bu süreç, İran'ın yalnızlaştırılması, Hizbullah'ın desteksiz bırakılması, Suudi rejiminin hegemonyasına uyulması, ABD'nin bölgedeki çıkarlarına riayet edilmesi üzerinde yürüyordu. Şimdi, varılan noktada -Arap isyanlarının yarattığı yeni atmosfer içindepek de uzlaşılammış ve dayandığı dinamikler zayıf görülen, yıkılabilir, **"despot" Esad iktidarının hedef tahtasına konması emperyalizmin mevcut halk hareketinin yaratıcısı olduğuna inanmamızı doğuramaz/doğuramazdır**. Nitekim ardı sıra yaşanan süreçler de bu durumla uyumlu değildir. Halkın Esad'dan istedikleriyle emperyalistlerin, Arap gericiliğinin, TC'nin is-

tekleriyle aynı değildir. Halen bu güçlerin **"halk muhalefetiyle"** önemli derecede uyuşmamış olmaları da ancak bununla açıklanabilir! Diğer yandan, **El-Kaide**'ye kadar uzanan uluslararası örgütlenmelerin bu isyanların dinamiğini veya dinamiklerinden birini oluşturduklarına da inanamayız. **İktidarların gerçek halk muhalefetlerine karşı bildik tanımları bizi ikna etmemeli!** Elbette bu güçler sürece dahil olmakta, gerçek dinamiklere sahip halk muhalefetine/harekete üşüşmekte. Ancak bu gruplar, mevcut **"hareketi" kendine alet etmek amacıyla** sürece sonradan dâhil olmuşlardır. Bunun doğal bir yönelme olduğu açıktır. Gericilik, emperyalizm böyle çalışır, onun hareket tarzı budur. Sarsılmakta olan iktidar kendi uzantısı olsa dahi yeni ve görece dinamik bir uzantı için onu devirmesi emperyalizmin yabancı olduğu bir hareketi değildir. Yakın ve yeterince sarsıcı iki örnek henüz çok sıcaktır:

Bin Ali ve Mübarek!

Bir işgal olmadıkça okun sivri ucu gerici iktidar olmalıdır!

Tüm bu gerçeklerden hareket ederek; Suriye'de yaşananlara karşı öncelikli sorumluluğumuz orada özgürlük, onurlu yaşam, güvenceli iş talebiyle **isyan edenleri sahiplenmek, desteklemek olmalıdır**. Onları Esad etrafında kenetlenmeye çalışmak, devrimciler açısından (en hafif deyimle) **gaflet** olur!

Arap isyanlarının şiarı haline gelmiş onur, özgürlük, demokrasi haykırışlarına karşı her türden saldırıya karşı tavır içinde olmak **esastır**. Bütün diğer un-

surlar ancak **buna bağlı olarak** ele alınabilir.

Emperyalizm ve bölgedeki gerici güçler (**"Suriye'nin Dostları"** diyorlar kendilerine, gerçekte mevcut yapının kendi çıkarlarına uygun şekillenmesi için karmaşadan faydalanmak isteyenler çetesidirler) güya Esad'a karşı duruyorlar, oysa onların asıl derdi **"değişim"**e müdahale edip çıkarlarını güvenceye almaktır. Emperyalizm de yekpare bir bütün değil. Bölgede ve Suriye'de çıkarları çatışan emperyalist klikler mevcuttur. Beşar Esad, bir diktatörlüğün başı olarak gücünü halktan almıyor. O, şu anda halkın taleplerini ve ayaklanmasını bastırmakla meşgul. O emperyalistlerin ateşkes istemine evet diyemez, çünkü halk isyanı onun için bastırılmak zorundadır. Emperyalistler bu isyanın bastırılmasına karşı değildir, onların kendileriyle işbirliği yapacak olanlara Esad'ın pay vermemesinden hoşnutsuzdur. **Yıkılanın yerine sadık uşaklarının geçmesini istiyorlar**. Halihazırda durum budur. Esad'a destek olduğu iddia edilen belli bir çoğunluk dahi bu işbirlikçilere onay vermezken Esad'dan değişim talep etmektedir. Esad ve şurekasının ve hatta genişçe bir kesimin gölgelemekte olduğu budur. Emperyalizme karşı mücadeleden söz edenler **yerel gericiliği, onun değişim isteğine, halkın isyanına karşı zorbalığını hedeflemedikçe** boş yumruk sallamış olurlar. **Bir işgal olmadıkça okun sivri ucu gerici iktidar olmak durumundadır**. Okun ucunu değiştirenler Suriye halkının maruz kaldığı aşağılık saldırılara sessiz kalmakla suçlu olurlar. Dışarıdan **müdahale** ve müdahale **isteklerine** karşı aktif **mücadele yürütmek** rejimin yıkılması için halk isyanına **onay vermemeyi** kesinlikle **koşullamaz**.

Türk devleti kraldan çok kralcı!

Görülebildiği kadarıyla Suriye Kürtleri şimdiye kadar bu doğrultuda hareket edebildi ve özel olarak ulusal yapılarını ileri bir örgütlenmeye taşımakta muvafak

olabildiler.

Suriye'de halk hareketinin başladığı ilk günden bu yana ABD emperyalizminin doğrudan taşeronu olmaktan başka TC'yi bu gündemde bu kadar ilgili kılan başlıca konu tartışmasız Kürt gündemiydi.

İstanbul-Pendik'te Suriye muhalefetini tek bir çatı altında toplama gayreti gösteren ardından **"Suriye'nin Dostları Konferansı"**na ev sahipliği yaparak bu süreçteki rolünü önderliğini pekiştirmeyi hedefleyen TC'nin en büyük çıkmazı da burada. **PYD önderliğindeki Kürtlerin, bölgede herhangi bir kazanım elde etmesine mani olarak Esad rejimini devirmek, TC'nin emperyalistlerin önüne koyduğu hedeflerle birlikte başlıca konu başlığı**. Konferansın en **saldırgan-şahin** tavrını sergileyen devletin TC olması, bölgede ABD'nin **Büyük Ortadoğu Projesi** kapsamında Türk devletine biçtiği eş başkanlık rolünün de bir gereği olmalı. Ancak tüm uğraşlarına ve Suriye halkını **"Esad rejiminin zulmünden kurtarmak"** adına bir an önce Suriye'ye girme histerisine karşın TC'nin hevesi kursağında kaldı. Ne Suriye Ulusal Konseyi istendiği gibi Suriye halkının-muhalefetinin tek temsilcisi seçildi ne de muhaliflerin silahlandırılması için uluslararası bir konsensüs oluşturulabildi. Anlaşılan o ki **ABD**, rakip emperyalist devletlere karşı **TC'nin** **saldırgan pozisyonunu bir manevra alanı** olarak değerlendiriyor. Genel olarak Annan Planını destekleyen devletlerle uzlaşmacı bir politika izliyor. Suriye konusunda sert açıklamalardan çekiniyor. Mesajlarını ise Türk devleti üzerinden gönderiyor.

Gelinen aşamada sınırda son günlerde artış gösteren **"çatışmaların"** gerçekliği ne olursa olsun TC tarafından kışkırtılacağını, kamuoyunda milliyetçi duyguları körüklemek ve Esad düşmanlığını geliştirmek için değerlendirileceğini öngörebiliriz. **Erdoğan'ın** Çin'den yankılanan hamaset dolu sözleri de bunu gösteriyor. TC'nin, sınır güvenliği ve mültecileri gerekçe gösterip, sınır boyunca bir **tampon bölge** oluşturarak Esad rejiminin altını oymayı sürdüreceğini de söylemek mümkün. Elbette iç kamuoyunda bu ekseninde cephenin geliştirilmesi, genişletilmesi ve bir taşla iki kuş vurulması hedefiyle **Esad- PKK "işbirliğinin"** yeniden ve yeniden kanıtlanması adına **"haber merkezleri de"** epeyce mesai yapacak gibi görünüyor. Buna karşılık **Türk devletinin** Suriye üzerindeki **oyunlarını** ve emperyalistlerle ilişkilerini deşifre etmek gerekiyor. Kuşkusuz tüm bu görevleri **"emperyalizme karşı direndiği iddiasıyla"** **Esad rejimini sahiplenme yanlısına düşmeden yapmalıyız!**

Erzincan'da evler işaretleniyor

Erzincan: Semsür (Adıyaman), Antep, İzmir ve sırada Erzincan... Buralarda Alevilerin yaşadığı evlerin işaretlenmesi "Yeni katliamlar mı planlanıyor?" sorusunu akıllarda oluşturmaktadır. Erzincan Üzümlü ilçesine bağlı Eski Avcılar Köyü'nde 28 Mart'ı 29 Mart'a bağlayan gece birçok ev ve okul duvarlarına yazı yazılmış ve amblem çizilmiştir. Avcılar Köyü'nden bir **Özgür Gelecek gazetesi okuru** konu hakkında şu şekilde bilgi vermiştir:

"28 Mart'ı 29'una bağlayan gece okul ve ev duvarlarına 'Pis Aleviler sizi yakacağız', 'Kafirler' yazılmış ve MHP'nin amblemi olan üç hilal çizilmiştir. Sabah erken saatlerde köylülerin yazıyı fark etmesi üzerine PSAKD Erzincan Şubesi aranarak haber verildi. PSAKD ve DKÖ'lerin köye geldiği süre içerisinde yazılar ve semboller jandarma ve özel harekât tarafından hızlı bir şekilde silinerek olayın üstü kapatılmaya çalışıldı.

Olay bununla da kalmadı köyde birçok genç, jandarma tarafından sorguya alınarak olayın sorumluları görüntüsü vermeye çalışıldı. Sorgu uzun bir süre devam etti ve hala da aralıklı şekilde gençler karakola alınıp sorgulanıyor.

Aynı zamanda yaşanan olay üzerine röportaj gerçekleştirilmeye gelen TRT gerçekleştirdiği röportajda gençlere 'Her şeyi söylemeyin' şeklinde baskı uygulayarak röportaj gerçekleştirmiş."

İşaretleme olayı protesto edildi

Olayın doğrudan devlet eliyle gerçekleştirildiği, üstünün örtülmeye çalışılması ile gün yüzüne çıkmaktadır. Olayın sorumlularının "çoluk çocuk" olduğu açıklamaları halkımızın hafızalarında birçok katliamın sorumlusu "iyi çocukları" anımsatmaktadır.

1 Nisan günü **köy halkı**, PSAKD Erzincan Şubesi, **Erzincan Hacı Bektaş Veli Kültür Vakfı**, Mollaköy Cemevi, **Erzincan Dersimliler Derneği**, Eğitim-Sen Erzincan Şubesi olayın yaşandığı Avcılar Köyü'nde bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

Basın açıklamasına **Partizan, Erzincan Gençlik Derneği Girişimi** de katılarak destek verdi.

"Biz Aleviler artık yeter demeliyiz!"

Devletin Alevilere ve Kürt halkına tek yaklaşımı var, o da bu kimlikleri kabul etmemek. Birinin kültürünü birinin de dilini yok saymak egemenler açısından "tek doğru" yol. Yok saymak istiyorsa; gözaltına alır, tutuklar, katleder, Alevi-Sünni çatışması yaratır, cemevlerine saldırır ve bu imha inkâr politikalarıyla yok edebileceğini zannederek ilerler. Ama egemenlerin bu politikalarına karşı tek bir cevap veriliyor, direniş. Direnişler karşısında çaresiz kalan devlet, daha azgınca saldırmaya devam ediyor. Newroz operasyonları ve Esenyurt-Yeşilköy'de bulunan Cemevi bu saldırıların bir örneği sadece. Yeşilköy'de bulunan cemevine Alevilerin haklarını savunduğu iddiasındaki CHP'li belediye defalarca saldırmış ve her seferinde halkın örgütlü gücü sayesinde geri adım atmak zorunda kalmıştır. Özgür Gelecek gazetesi olarak Yeşilköy'deki cemevine giderek bir röportaj yaptık.

- Bize cemevinin ilk sürecinden bahsedebilir misiniz?

Ahmet Türkmenoğlu: Bundan yaklaşık 10 yıl önce hazine arazisinin üzerine bir cami ve cemevi yapılma kararı alınmış. Belediye Başkanı buna müsaade etmemiş. Cami ile cemevi karşı karşıya olunca olay çıkar diye. Camiye ve cemevine ayrı yerler gösterilmiş. Bu süre içerisinde cami inşaatı yapılıyor ve hiçbir engele takılmıyor. Ama cemevi, maalesef İstanbul Valiliği tarafından yıkılıyor. Belediye Başkanı tekrar söz veriyor, "cemevi yaptıracağım" diyor. Şu an bulunduğumuz yerin temelini kendisi atıyor. Ve inşaatını yaptırıyor. Bodrumla birlikte 3 kat. Sadece giriş katın tuğlalarını ördürtüyor ve geri kalanını hiçbir çalışma yok. Yaklaşık 7 yıldır bu faaliyet böyle. Burayı baliciler ve tinerciler mesken eylemişlerdi. Bu da yetmiyormuş gibi Belediye kâr amacıyla burayı taşeron firmaya kiraya verdi. Taşeron firmaya hiç karışmadı. Çünkü, orada çıkarı vardı, rant peşindeydi. Onun haricinde cemevinin arazisi çok geniş. Buraya dışarıdan toprak getirtip toprak döküyorlardı.

- Peki, şu an devam eden süreciniz nasıl başladı?

- Aslında cemevi tabelası vardı ve o tabelayı dozerle ezerek imha ettiler. Bunun üzerine mahalledeki gençler ve Alevi halk

toplanıp bir karar verdiler. "Biz artık cemevimize sahip çıkalım. Muharrem ayında bir aşure pişirerek, ibadet yerimizi açalım" dediler. Aralık ayında birlik aşuresini, aşure günü pişirerek yaklaşık bin beş yüz kişinin katılımıyla açtık. Açtıktan sonra belediyeye başkanlığında; dernek kuruluşumuzu ve burada ibadet yaptığımızı resmi bir yazı ile verdik. Belediye Başkanıyla görüşemedik. Çünkü onunla daha önce de görüşmek istediğimizde bize sürekli, "başkan yok 2-3 ay sonra gelecek" diyorlardı. Mehmet Kaya'yla görüştük o da bize; "Sizin ibadet etmek neyinize, o kadar cemevi istiyorsanız gidin Firüzköy'de yapın. Orada yapın ibadetinizi. Gidin evinizde yapın ibadetinizi" diye sözler söyleyerek kovdu.

- Cemevi açıldığı gündünden itibaren birçok kez saldırıya uğradınız...

- Evet, belediye; Ocak; 17-18-20, Şubat; 09- Mart; 22-23 ve 28 tarihlerinde toplam 7 defa cemevimize saldırdı. Ellerinde hiçbir yasal belge olmadan en büyük saldırısını Mart 28 tarihinde yaptı. Gelen belediye zabıta amirine "elinizde herhangi bir yasal var mı?" diye sordum. Beni, eşimi ve kızımı linç etmeye kalkıştılar. Yaklaşık olarak, 100 tane belediye zabıtası bize saldırdı. Yaralandık, darbe aldık. Yani linç etme, adeta bir katliam girişiminde bulundular. "Burası belediyenin mülküdür, gidin ibadetinizi nerede yapıyorsunuz yapın" diyorlardı ve hatta öldürme tehditlerinde, hakaretlerde bulunuyorlardı. Sabah saldırdıklarında 5 kişiydik ve sonra saat 08.00 oldu. Tabii ki Alevi halkı buraya gelmeye başlayınca o esnada bu kez halk tepkisini ortaya koydu. Belediye zabıtalarmı buradan kovdu. Belediye zabıta amiri kapımızın önünde duran Hz. Ali resmini indirtirdi.

- Şikâyetle bulundunuz mu?

- Doktora gittik. Rapor olarak karakola şikâyetle bulduk. Bunun haricinde ayrıca ben de gidip 11.04 tarihinde bireysel olarak şikâyetle buldum.

- Cemevinde kalınmasının sebebi ne?

- Belediyeden ve dışarıdan gelen saldırılara karşı cemevimizde her akşam Alevi vatandaşlarımız gönüllü olarak nöbetleşe kalmaktadır. Belediye Başkanı bizim cemevimize 6-7 defa saldırıda bulundu. Ve her sal-

dırısında başarısız kaldı. Bunu kabullene-meyen başkan, bu yörede bulunan Tokat, Yozgat ve Amasya yöresel derneklerini kullanarak, onlara; "bu cemevini siz elinize geçirin ben kültür merkezi yaptırıp üst katını da cemevi yaptırıp size vereceğim" gibi vatte bulunarak bizlerin üzerine salmaktadır. Bu yöresel derneklerin içerisinde bulunan birçok burda oturmamaktadır. Bu kişiler bizleri tehdit ettiler. "O cemevinden çıkacaksınız" diye. Bu derneklerin hepsinde cemevleri vardır. Amaçları buraya sahip çıkmak değil bizlerin bütünlüğünü bölmektir.

- Son zamanlarda Alevi halkına yönelik saldırılar artmaya başladı, siz ne düşünüyorsunuz bu konuda?

- Biz bunları yaşıyoruz. Örnek olarak Sivas, bu zaman aşımı kararından kuvvet alan gruplar artık biz Alevilerin evlerini işaretlemeye başladılar, tehdit mektupları gönderiyorlar; yani aklınıza gelen her türlü işlemi yapmaya başladılar. Biz Alevilerin bu duruma yeter demesi gerekiyor. Birleşmesi gereklidir. Bu birleşme cemevlerimizde olacaktır. Cemevlerimize sahip çıkarak, yasal statüye getirerek.

- Sizin eklemek istediğiniz bir şey var mı?

- Biz cemevlerimiz artık dernekler adı altında açmaya bir dur demeliyiz. Yeter demeliyiz. Nedeni de eğer bir ibadet yeri ise, biz bu ülkede askere gidiyor, vergi veriyor-sak ve vatandaşlık görevlerimizi yapıyor-sak, kiralık cemevlerinde değil kendi sahip olduğumuz cemevlerinde ibadetlerimizi yapmalıyız. Ama tabii ki bu mücadelede ne kadar başarılı olabiliriz, ben bir Alevi vatandaş olarak inanıyorum ki sonuna kadar mücadele edeceğiz bu konuda.

"12 Eylül davası komediden başka birşey değildir!"

367. Hafta

İstanbul: 12 Eylül AFC döneminde gözaltında kaybedilen Cemil Kırbayır ve Nurettin Yedigöl'ün 12 Eylül davasına müdahil olan aileleri söz alarak; bu davada 2 kişinin yargılanmasının yeterli olmadığını; dönemin diğer generallerinin, komutanlarının yargılanması gerektiğini söylediler.

Ardından 1 Nisan 1996'da kaybedilen **Talat Türkoğlu**'nun ailesi adına bir konuşma yapıldı. Konuşmanın ardından Türkoğlu'nun avukatı

Türkoğlu'nun bir devrimci olduğunu ve gözaltındayken Meriç nehrine atıldığını öğrendiklerini belirtti. Bu haftanın açıklamasını **Nur Süer** okudu.

368. Hafta

İstanbul: İdealtepe'de ev baskınıyla gözaltına alınan, işkencelerden geçirilen ve kay-

bedilen **Nurettin Yedigöl**'ün kaybedilişinin 31. yıl dönümü olması ve 12 Eylül davasının bu sürece denk gelmesi konuşmaların akışımı bu yönde etki-

ledi. İlk sözü Yedigöl'ün avukatı **Sedat Küçükylmaz** aldı. Küçükylmaz, o dönemi anlatarak Ankara'da şu an görülmekte olan 12 Eylül davası için; "Ankara'da başlayan duruşma komediden başka bir şey değildir" dedi.

Bir konuşma yapan **Av. Eren Keskin**'in ardından Yedigöl'ün kardeşi **Muzaffer Yedigöl** konuşarak annesi tarafından yazılan bir mektubu okudu. Yedigöl'le birlikte gözaltında olan **Battal Uygun** ve **Ümit Efe** de konuşma yaptıktan sonra haftanın basın açıklaması okundu.

Devlet istikrarını zamlarla sürdürüyor

Son yılların en büyük doğalgaz zammı 2008'deki % 22.5 oranıydı. 2011 Ekim ayında da doğalgaza % 12, birkaç gün sonra elektriğe de % 10'a yakın zam yapılmıştı. 2012 yılı için ise, Nisan ayından itibaren geçerli olmak kaydıyla doğalgaza % 18.72, yine elektriğe % 8.1 zam yapılırken, Mart ayında da benzine üç kez zam yapıldı. Doğalgaz ve elektriğin paralel bir şekilde zamlanmasına şaşırılmak gerekiyor, çünkü Türkiye elektrik üretiminin % 51'ini doğalgazdan karşılıyor. Ama son yapılan elektrik ve doğalgaz zamları arasında bir bağlantı olmadığını, kur fiyatlarındaki artışın elektrik zammını getirdiğini ve doğalgaz bağlantılı asıl zammın da Temmuz ayında % 5 civarında yapılacağını söyleyen "yatırımcılar" da var.

Elektrik Üreticileri Derneği Başkanı **Önder Karaduman**'ın söyledikleri denileni kanıtlar niteliktedir; "Elektriğe yapılan bu zam oranı bence yeterli olmayacaktır. Normalde yapılması gereken zam oranı yüzde 14-15 civarındaydı. Ama bunun yüksek olacağını düşündüler. Fiyatları kışa doğru tekrar artırmak durumunda kalacaklar."

Kışın ortasında doğalgaza zam yapmayı göze alamayan egemenler bir kışa yaklaşıncan, bir de kışın sonunda zam yapıyor; elektriğe yapacakları zammı ise yüksek olur kaygısından hareketle parça parça yapmayı planlıyorlar. Doğalgazın en yoğun kış aylarında kullanıldığını düşünerek, halkın doğalgazdaki zammı önümüzdeki kış gelene kadar fark edemeyecek olmasıyla hareket eden egemenler, on yıllardır olduğu gibi yine bu durumun rahatlığıyla günlerini geçireceğini sanmaktadır.

Kayseri'de 5 ayrı yerel kanalın ortak canlı yayınında, zam yapmaktan hoşlanmadıklarını ve bir siyasetçi olarak zam haberi vermeyi sevmediğini söyleyen Enerji ve Tabii

Kaynaklar Bakanı Taner Yıldız, uzun süredir dövizde yaşanan dalgalanma ve ham petrol fiyatlarındaki artışlar sebebiyle zam yapmak zorunda kaldıklarını belirtti. Kayseri'nin 5 yerel televizyonunun Bakan'a seferber edilmiş olması, AKP hükümetinin en güçlü olduğu yerlerde bile, halka dokunacak olan kararlarının yaratacağı tepkiden ne kadar korktuğunu göstermektedir!

Evet devlet zam yapmak ve bunu halka anlatmak, halkı zam yapmak zorunda kaldığına inandırmak zorundadır. 10 yıllık iktidar süreci boyunca onlarca kez zam yapan hükümetin, zam yapmaktan hoşlanmadığını belirtmesi de boşuna değildir. Yıllardır hoşlanmadıkları işleri bu kadar ustaca yapması da devletin riyakâr niteliğini ne kadar benimsediklerini göstermektedir. Zam haberi vermeyi sevmediğini söyleyen Taner Yıldız'ın belki de hayatının en onurlu kararının, bu sefer de Konya'nın birkaç yerel televizyonunu seferber edip (bir kere de hayırlı bir iş için) Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanı olduğu için zam haberleriyle doğrudan muhatap olduğunu ama artık zam haberi vermek istemediğini bu yüzden de istifa ettiğini açıklamasının olacağını düşünmemek elde değildir. Devletin varlık sebeplerinden olan zamlara değil ama Taner Yıldız'ın kişisel olarak çektiği sıkıntıya bu şekilde bir çözüm bulunabilir.

Taner Yıldız zammın sebeplerini sayarken, dolar kurundaki artış ve ham petrol fiyatlarındaki önlenemez artış gibi emperyalist-kapitalist sistemin doğal sonuçlarını da Arap dünyasında yaşanan "istikrarsızlık" (Arap ülkelerinde gerçekleşen isyan hare-

ketleri) ile temellendirmektedir. Arap dünyasına istikrar geldiğinde petrol fiyatlarında düşüş olacağını ama bu düşüşün Türkiye'ye indirim olarak yansıtılmasının sözünü de veremeyeceğini belirten Yıldız, enerjide % 72 dışa bağımlı olduğumuzu, dünyada doğalgaz ve ham petrole **talebin artmadığı** sürece ve **siyasi istikrar** sağlandığında fiyatlarda geri düşüşün olacağına inandığını açıkladı.

Arap dünyasında yaşanan isyan hareketlerinin dünyadaki emperyalist-kapitalist sömürü düzeninden bağımsız olmadığını söylemeye gerek yoktur, fakat bahsedilen istikrardan ne almak gerekmektedir? Sistemin yarattığı savaşların, yıkımların suçlusu kimdir, bu savaşların ömürleri ne kadardır? Nasıl bir istikrardan bahsedilmektedir ki, Tür-

kiye ekonomisini olumsuz etkilemeyecek ve zamları düşürecekler? Dünyada bu sistem içerisinde, doğalgaz ve ham petrol talebinin artmayacağı bir dönemden bahsetmek ve bu dönemin de zamların azalacağı bir süreci getireceğini söylemek gerçeklerle bağdaşmamaktadır. Bakanın fiyatlarındaki geri düşüşün olacağına inanmasına dayanak gösterdiği koşulların sistem içerisinde gerçeklikle bağdaşmıyor olmasının, zerre umurunda olduğunu düşünmemek gerekir.

Çoluk çocuk demeden...

Son yasal değişikliklerle birlikte çalışma yaşı iyice düşürülmeye çalışıyor. Bütün sektörlerde çalıştırılan çocuklar şimdi de staj adı altında daha 9 yaşından itibaren çok ağır iş koşullarında çalıştırılmak isteniyor. Sömürü kısıncasında her gün yeni bir düzenleme ve uygulama ile ezilen işçi ve emekçiler gibi şimdi de daraltılan bu kısıncanın arasına sıkıştırılmak istenen geleceği çalışan yoksul, işçi ve emekçi ailelerin çocukları olacaktır. Ağır sanayide, torna tezgahlarında, merdiven altı atölyelerde çok düşük ücrete, uzun çalışma süreleriyle çalışmak zorunda bırakılan, eğitim ve yaşam hakkı bu noktada elinden alınan, hiçbir güvenlik önlemi alınmayan iş koşullarında çalışmaya zorlanan çocuk işçiler, işçi güvenliği, sigorta, sendika gibi en temel hakların dahi olmadığı koşullarda hiçbir örgütlenme alanı bırakılmadan çalıştırılmak istenmektedir.

Şimdi, ne var canım denilecektir. Çocuklar zaten bu koşullarda ailelerine katkı sunmak için, dersane paralarını ödemek için çalışıyor veya ölüyor/öldürülüyor. Örne-

ğin; TÜİK tarafından açıklanan verilere göre 2006 yılında 6-17 yaş grubunda 958.000 çocuğun bir ekonomik faaliyette bulunduğunu görülmektedir. 2006 Çocuk İşgücü Anketi'ne göre 6-17 yaş grubu tüm çocukların % 84.7'si okula devam ederken, aynı yaş grubunda çalışan çocukların yalnızca % 31.5'i okula gitmektedir. 2006 anketine göre 6-17 yaş grubundaki tüm kız çocuklarının % 53'ü ve erkek çocukların % 33'ü ev hizmetlerinde çalışmaktadır. (Bu oranlar 1999 anketinden daha yüksek değerlere karşılık gelmektedir.)

Yani çocuklar egemenlerin daha çok kâr edebilmesi için en temel haklarını -eğitim haklarını- kullanamamaktadır. Yapılmak istenen çocuk emeği sömürüsünün önünü sonuna kadar açmaktadır. Bu düzenlemeye göre, bir işletmeye sınırsız stajyer meslek lisesi öğrencisi çalıştırma hakkı veriliyor.

Oysa ki Meslek Eğitimi Kanunu'nda yer alan haliyle en fazla o işyerinde çalışanların onda biri oranında stajyer çalıştırma hakkı vardır. Bu oran sınırı kaldırılınca işlet-

melerde ucuz işgücü olarak istedikleri kadar meslek lisesi öğrencisi çalıştırabileceklerdir. Yapılan yasal değişikliklerin yegâne hedefi budur. "Yeter ki patronlar daha çok kâr etsin", "yeter ki sömürü düzeni devam etsin" ... Erdoğan açıklamasında şöyle açıklıyor konuyu: "Bir de organize sanayi bölgelerinin meslek okulları açmasına fırsat sağlıyoruz. Çocuk hem okuyacak hem de staj yapacak. Belki para da kazanacak. Endüstri de çok ihtiyaç duyduğu 'ara elemanı' da sektörün ihtiyaçlarına göre kendisi yetiştirecek."

Yani organize sanayi bölgelerinde patronlar daha ucuz iş gücü elde etmek için okul yapacak, bu okullarda okuyan/çalışan çocuklar kârına kâr katacak, bu kadar "iyi iş" yapan patronlarda vergiden muaf tutularak ödüllendirilecek. Egemen sınıfların bu eylemi kendi dar boğazlarını aşmanın çabasıdır. Bunun için de en zayıf halka görülen **kadın ve çocuklara** yöneltilen bu saldırının mağdurları olarak egemenlere cevap anahtarını ellerinde tutmaktadır.

İhmalkarlık 15 insana mal oldu

6 Nisan 2012'de Zonguldak'a bağlı Çaycuma'da 970 metre uzunluğundaki Çaycuma Köprüsü'nün yaklaşık 100 metrelik bölümü çöktü. Köprü'nün çöken bölümüyle alttaki Filyos Çayı'na düşen otomobildeki 2 kişi kendi imkanlarıyla kurtulurken, bir minibüsün sürücüsü ile birlikte toplam 15 yolcudan haber almamıyor. İçlerinde Çaycuma Belediye Başkanı Mithat Gülşen'in babası ve yeğeni de bulunuyordu. AKP'li Belediye Başkanı Mithat Gülşen, "Her an, her dakika burası göçebilir diye aklıma da geldi" diyerek ağladı ve "Burası göçse ne olur diye düşünürdük. Ama burası çöktü. Düşüncemiz gerçek oldu. Olan babama oldu, bize oldu. Takdir-i ilahi" sözleri ve İMO, açıklamasında geçen, "İhmalkarlıklardan biri onların çalışmalarının yetersiz ve üstünkörü yapılmış olması, diğeri ise nehir morfolojisinin bozulmasına neden olan uygulamalar, yani köprü ayaklarının altındaki tahkimat malzemesinin bir nedenle yetersiz kalmasıdır. Temsilciliğimizin raporuna göre, köprü'nün yıkılmayan ayaklarında da temel altındaki oymalar gözle görülebilmektedir" ihmalkarlığın büyüklüğü hakkında bize fikir vermektedir.

Bu ülkede insan hayatının ne kadar değersiz olduğu ve önlem almayarak olayı da "kadere, Allaha" havale eden bir zihniyetin göstergesi bakanının sözlerinden anlaşılmaktadır. Son zamanlarda artan işçi ölümlerinin "iş kazası" olarak değerlendirilmesi, Çaycuma'da yaşananın ise "çökeceğini biliyorduk ama takdir-i ilahi" gibi sözler ancak yüzüzlüğün ve çürümüşlüğün adı olabilir.

Nurettin Soysal (41), 90'lı yıllarda gözaltına alındı, işkenceden geçirildi ve yapılan "yargılama" sonucu müebbet hapis cezası aldı. Soysal, önce Adıyaman E Tipi Hapishane'ye konuldu, ardından da Muş E Tipi Hapishane'ye gönderildi. 13 yıl tutuklu kaldıktan sonra boynunda hafif şişkinlik nedeniyle Muş Devlet Hastanesi'ne başvurdu. Ancak buradaki doktorlar, kendisine "Bu tükürük bezinden dolayısı şişmiş. Ciddi bir şey yok, iyileşeceksin" diyerek herhangi bir tedavi uygulamadan hapishaneye gönderdi.

Soysal'ın boynundaki şişkinlik her gün biraz daha arttı. Durumu ağırlaştı, kendi ihtiyaçlarını karşılayamaz hale geldi. Buna rağmen hastaneye götürülmedi. Artık ölüm döşeginde iken Dicle Üniversitesi Araştırma Hastanesi'ne kaldırıldı ve lenf kanseri teşhisi konuldu. 7 Mart 2009'da Dicle Üniversitesi Araştırma Hastanesi'nde tedavisine başlandı. İlaç tedavisi sonuç vermemişti, 6 seanslık kemoterapi uygulanacaktı. Ancak Dicle Üniversitesi doktorları İstanbul Adli Tıp Kurumu'na gönderilmek üzere rapor yazdı. 9 Eylül 2009'da İstanbul Adli Tıp Kurumu'na sevk edildi. Aynı gün hiçbir tetkik yapılmadan geri gönderildi. Adli Tıp Kurumu, gördüğü altı seanslık kemoterapi

Seri katil bir devlet...

pi tedavisinin sonuçlanmasının beklenmesi yönünde bir de rapor yazarak, savcılığa gönderdi. Doktorların 6 aylık ömür biçtiği Soysal için yakınlarının ve insan hakları savunucularının mücadelesi devam ediyordu. Tepkiler üzerine başvuruları "değerlendiren" Adalet Bakanlığı, 13 Kasım 2010'da tahliye edildi. 1.5 yılını da hastanelerde geçiren Ancak Soysal'a Nisan'ın başında ilik nakli yapıldı. Soysal, tedavi gördüğü Ankara'daki hastanede 10 Nisan günü yaşamını yitirdi...

48 yaşındaki **Mahmut Çakan** ise 2005 yılından beri Doğubayazıt Hapishanesi'nde tutuklu bulunuyordu. İki yıl önce karaciğer yetmezliği hastalığına yakalandı. Çakan, tedavisinin yapılabilmesi için tahliyesini talep etti. Bunun için defalarca Cumhurbaşkanlığı'na başvurdu. Ancak Çakan'ın yaptığı hiçbir başvuruya yanıt verilmedi. Durumu giderek kötüleşmesine rağmen tahliye edilmeyen Çakan, Nurettin Soysal kadar "şanslı" değildi. Ve tedavi gördüğü Erzurum Bölge Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nde 13 Nisan günü yaşamını yitirdi... Tıpkı 3 Nisan günü Bingöl M Tipi Hapishane'de yaşamını yitiren, ileri derecede şeker hastası olan ve her iki gözü görmeyen 75 yaşındaki **Mahmut Karataş** gibi. **Güler Zere, Suzan Zengin** ve 10 yıl içinde tedavisi yapılmadığı için bile ölüme gönderilen 100'e yakın tutuklu gibi.

Nurettin Soysal, Mahmut Çakan ve Mahmut Karataş devlet tarafından bilerek, isteyerek kasten öldürüldüler. Tutuklu hasta etmek, hasta olanların hastalığını derinleştirerek, zamana yayılmış bir şekilde sessizce öldürmek... Devletin hapishaneleri yönetme mantığını açıklayan cümleler bunlar!

Bu üç hikâye bugün hapishanelerde tutuklu bulunan binlerce insa-

nın her an başına gelebilir. İHD ve TUGHAD-FED'in hazırlayıp Kasım ayında kamuoyuna açıkladığı "Türkiye Hapishanelerinde Tutulan Ağır Hasta ve Mahpusların Durumu" başlıklı rapora göre, 263 hasta tutuklunun acil tedaviye ihtiyacı var. Bu tutukluların hastalık durumlarının ciddiyetine göre 3 kategoriye ayrıldığı raporda, birinci kategoride yaşam tehlikesi bulunan 112 ağır hasta tutuklu bulunuyor. İkinci grupta bulunan 67 tutuklu ise sürekli hastalıkları nedeniyle büyük sağlık merkezlerinde sürekli tedavi görmeleri gerekiyor. Diğer hasta tutukluların da sağlık durumlarının kötüleşmesi için sürekli sağlık koşullarına ihtiyaç duyuyor.

Seri cinayetlere dur demek için...

Ancak biliyoruz ki, devlet bunun gerçekleşmesi için kendiliğinden hiçbir şey yapmayacak. Zira hapishanelerde uygulanan infaz rejimi tam da devletin faşist karakterine uygun bir şekilde işliyor. Bütün tutukluları "mevcut yasa ve kuralların dışına çıkan, terbiye edilmesi gerekenler" olarak algılayan bir devlet gerçek-

Tekirdağ'da "komik" karar

Tekirdağ 2 Nolu F Üipi Hapishane'de **Baysal Demirhan** hücresinin duvarında bulunan Kaypakkaya resimli takvim için 10 gün hücre cezası aldı! İşin ilginç yanı ise şu; bu takvim 2011 yılına ait ve zaten Tekirdağ 2 Nolu'daki tutuklu Parti-

zanlar tarafından yapılarak dışarıya da gönderilmiş durumda. Yani Tekirdağ 2 Nolu'daki tutuklu Partizanların yaptığı Kaypakkaya resimli takvim, onlar tara-

findan idarenin gözetiminde dışarıdaki devrimci ve demokrat kurumlara, şehit ve tutuklu ailelerine üzerinde GÖRÜLDÜ damgası ile gönderilmiş. Ancak aynı tak-

vim hücrede olunca "terör örgütü liderinin fotoğrafını asma" eylemi olarak nitelendirilip tutuklulara ceza verilebiliyor. Aynı gerekçe ile bir süre sonra da **Osman Nuri Ocaklı** adlı tutuklu hücre cezası verildi.

Osmaniye'de "sıkıyönetim"e karşı açlık grevi sona erdi

Hapishanelerdeki tecrit-tretman uygulamalarına karşı tutuklular açlık grevi yaparak direniyorlar. Bu direnişlerden biri de **Osmaniye T Tipi Hapishane**'de gerçekleşti.

Osmaniye'de her gün askeri sayım verme, günlük tıraş olma, "arama" adı altında yapılan çırılçplak soyma uygulamaları, sayısız disiplin cezaları; tutuklular tarafından defalarca şikayet edilmiş, ancak bu konuda devletin hiçbir önlem almayışı "kimi kime şikayet ediyoruz ki?"

düşüncesini pekiştirmişti. Ayrıca tutuklular dışında onursuz aramaya maruz bırakılan görüşçüler de hapishane idaresinin bu tutumundan mağdur olmuşlardı.

Bu durum üzerine açlık grevi başlatan **Hacı İnan**, Hacı Aydın, **Murat Çetin**, Bazi Aslan, **Mustafa İlgen**, İlhan Keklik, **Mehdi Eteş**, Osman Bozkurt, **İdris Nülifer**, Aslan İlhan, **Lokman Gül**, Ali Manas, **Erdal Çelebi**, Reşit Taş ve **Emin Yıldız** açlık grevine girdiler. 48 gün boyunca

sürdürülen açlık grevinin ardından tutukluların durumu ağırlaşmaya başladı. Özellikle **Bazi Aslan**, **Mustafa İlgen** ve **Ali Manas** isimli tutukluların sağlık durumunun oldukça ciddi olduğu belirtiliyor. 48 günün sonunda hapishane idaresi tutukluların taleplerini kabul ettiğini açıkladı. Bunun üzerine 13 tutuklu, başlattıkları açlık grevine son verdi.

Konu ile ilgili açıklama yapan İHD Mersin Şubesi Başkanı **Ali Tanrıverdi** "Öncelikli talepleri karşı-

lığı karşımızdaki.

Bu sistematik öldürme rejiminin başlıca hedefleri kuşkusuz devrimci ve yurtsever tutuklular. Devlet; baskı, şiddet ve zorla iradesini kıramadığı, teslim alamadığı devrimci ve yurtseverleri zindanlarda tecrit-tretman uygulamalarını derinleştirerek ortadan kaldırmayı amaçlıyor. Denilebilir ki, hapishanelerin devlet cephesinden temel mantığını bu oluşturuyor. Yani hapishanelerde bugün açıkça **cinayet** işleniyor. Hayatta kalabilen tutukluların üzerinde yarattığı ağır tahribatlar bir yana hapishanelerde seri cinayetler işleniyor. Çoğu zaman adli tutukluları da amansızca vuran bu vahşette, devlet esas olarak her şeyi sessizlik içinde, toplumdan yalıtılarak halletme yoluna gidiyor. Pozantı'daki çocuklara yapılan işkenceyi basına yansıtan DİHA muhabirinin ve taciz-tecavüzü anlatan çocuğun tutuklanması devletin bu noktadaki "hassasiyetini" gösteriyor.

Öyleyse bu zulme ve vahşete karşı, sessizliği bozmak, yüksek sesle bağırarak, haykırmak ve elbette hesap sormak daha bir önem kazanıyor. Hasta tutukluların durumuna dikkat çekmek, bu konuyu daima gündemde tutmak, hapishanelerde yaşanan hak ihlallerinin izini sürmek, tekere çomak sokmak anlamına gelecektir.

landı, cezaevi yönetimine eylemcilerin yaşamları tehlikeye girmeden bunun sonlandırılması gerektiğini ifade etmiştik. Geçtiğimiz gün taleplerle ilgili uzlaşmaya varıldı" dedi.

Tanrıverdi, "İdare vitamin verdiğini söylese de eylemciler kendilerine limon ve şeker dışında bir şey verilmediğini söylediler" diyerek kalıcı sağlık sorunları yaşanmaması için şimdiden önlem alınması gerektiğini ifade etti ve tutukluların bir an önce sağlık kontrolünden geçirmeleri gerektiğinin altını çizdi.

Savaş, direniş ve umudun adı: 40 YILDIR KUTUP YILDIZIMIZ!

Bundan tam 40 yıl önce **24 Nisan 1972'te**, Proletarya Partisi, kurucu-kuramcısı yoldaş **İbrahim Kaypak**kaya önderliğinde tarih sahnesine çıkacak ve böylece, çeşitli milliyetlerden Türkiye proletaryası, gerçek komünist partisine **"yeniden"** kavuşacaktı. Bu tarih, çeşitli milliyetlerden ve inançlardan işçi sınıfı ve emekçi halk yığınlarının öncü feneri Proletarya Partisinin, dünya proletaryasının ülkemiz taburunun kuruluş tarihidir.

Proletarya Partisi'nin ortaya çıkışı, Mustafa Suphi sonrası onca yıllık aradan sonra ülkemizde yakılan **"ilk komünizm meşalesiydi"**. Proletarya Partisi, Mustafa Suphi yoldaş önderliğinde 1920 Eylül'ünde **Bakü Kongresi**'nde kurulan Türkiye Komünist Partisi'nin (TKP) devamı, mirasçısı ve komünist geleneğinin sürdürücüsüdür. Onun kuruluşunun ilanı, Suphi ve yoldaşlarının hain bir tuzakla Kemalistler tarafından katledilişinin ardından geçen 50 yıllık pasifist, parlamentarist, revizyonist dönemden sonra gökyüzünde çakan bir şimşekti. Bu tarih Türkiye işçi ve devrimci hareketinde bir kilometre taşıydı. Bu, legalitenin yerine illegalitenin, barışçıl-parlamentarist mücadelenin yerine **"devrimci zor"**un, **"düzen içi"** mücadele biçimlerinin yerine **"düzen dışı"** mücadele biçimlerinin, pasifizmin yerine ihtilalci devrimciliğin, **Kemalizm** şakşakçılığı yerine onunla köklü kopuşun, **Kürt ulusal sorununda** tabulara meydan okuyuşun ve de muharebe meydanlarında silahların eleştirel gücü eşliğinde faşizme meydan okuyarak ayağa doğruluşun tarihiydi.

Dahası bu tarih, devrimimizin soylu amaç ve fikrine gerçek bir yanıtı. Bu, önceki döneme egemen olan Marksizm elbisesi içindeki revizyonizme ve onun küflü ruh haline tüm kesinliği ve keskinliğiyle meydan okuyan yeni bir dönemin nirengi noktası ve de önceki elli yıllık kokuşmuş havayı temizleyen **"politik bir fırtınaydı"**. Çok daha da önemlisi bu, Marksizm kalpazanlığı ve sulandırılmış Marksizm'e karşı, devrimci Marksizm'i, onun büyük öneme sahip ideolojisini **"sınıfla buluş-turan"** güçlü bir ışıkta. Bu ışıkla birlikte, Türkiye proletaryası, burjuva-feodal iktidarı alt etme üzerinden kendi **"sınıf egemenliğini"** kurmada gerçek örgütüne, bir saldırı ve savunma silahına, ona

"zihinsel besini" sağlayan **Komünist öncüsüne**, partisine kavuşacaktı. Büyük Proleter Kültür Devrimi, '68 devrimci gençlik hareketi ve '71 devrimci silahlı çıkışının bir ürünü olarak, yoğun ve zorlu bir mücadele sürecinde şekillendi. Bu zorlu sürecin **"mimarı"**, **"entelektüel hazinesi"** yoldaş **İbrahim Kaypak**ya'ydı. O, teori ile pratiğin, akılla cesaretin, keşfetmeyle değiştirmenin, bilme ile yapmanın fevkalade bir senteziydi. Parti iradesinin dönüştürme gücünü kitlelerin ateşi içinde ete-kemiğe büründüren en rafine temsilcisiydi.

Kitlelere Güven Savaşta İsrar

Proletarya Partisinin 40. kuruluş yıldönümünde demokratik halk devrimi, sosyalizm ve komünizme olan ihtiyaç kuvvetle kendisini hissettiriyor. Dünya proletaryasının **Türkiye toprağında** savaşanlar, bu ihtiyaca bir yanıtın adı olarak uzun süreli gerilla savaşıyla faşist diktatörlüğü yerle bir ederek, geleceğin emeğin iktidarına dayalı toplumunu, yeni demokratik halk iktidarını kurmaya muktedir **yegâne** partidir. Proletarya Partisi, kan ve ateş altında geçen kırk yıllık ömrü, denenmiş komünist kimliği ile bizi yeni topluma götüreceği kapıyı açma iddiası, inancı ve mücadele ruhuna sahiptir.

'71 darbesi koşullarında ortaya çıkan Proletarya Partisi 70'lerin toplumsal dinamiği içinde kısa sürede **yaralarını sararak** geniş kitlelere ulaştı. Radikal silahlı mücadele çizgisinde, yığınlar içinde örgütlenen parti, örgütlülüğünü ülkenin dört bir yanına yaydı. İşçi ve emekçilerin daha iyi bir yaşam; baskı ve yasaklara karşılık yürüttüğü mücadelenin en önünde yer aldı. **12 Eylül Askeri Faşist Cuntasına** karşı cepheden tavrı alanlardandı. Diktatörlüğün işkence, baskı ve katliamları, ideolojik saldırıları karşısında çizgisini korumayı başaran, mücadeleyi sürdüren ve iddiasını kaybetmeyen az sayıda partilerdendi. **Proletarya Partisi** cuntaya karşı, dağların doruklarından kentlere **özgürlük ateşini** her daim harlamayı sürdürdü. **'80'lerin** ortalarından itibaren etkisini, örgütlülüğünü geliştirerek **'90'ların** başında savaşı daha geniş alanlara yayarak büyüttü, kiteselleştirdi. **'94** yılında yaşanan sol tasfiyeciliğin yarattığı ağır tahribata karşı **savaşın**

içinde, fırtınalar içinde bıçak sırtında bir yürüyüşle kavgadaki ısrarını sürdürdü. 90'lı yılların ortalarından itibaren Türk hâkim sınıflarının devrimci harekete ve toplumsal muhalefet dinamiklerine yönelik kapsamlı sindirme, yok etme ve ideolojik anlamda dejenere etme, kuşatma yönelimine karşılık direniş saflarındaki yerini daima korudu. 19 Aralık katliam-direnişi ile birlikte gelişen ve etkisi hala süren tasfiyecilik dalgasında, **gerilla savaşında ısrarı** ve **kitlelere güveni** ile umudun bayrağını bugünlere taşıdı.

40 yıllık savaş ve direniş geleneği, birikimi; yenilgi-yengi diyalektiğinin anlattığı, demokratik halk devrimine ve yığınlar sonsuz bir inanç ve kararlılıktır. Marksizm, Leninizm ve Maoizm ideolojisine sıkı sıkıya sarılmak ve yakına ama her defasında daha ileriye adımlar atmak ve elbette ve mutlaka yığınlar gitmek... Zaferi muştalayan 40 yıllık tarihin en önemli mesajı **kavgada** ve **savaşta ısrar**, zaaflarına ve **hatalarına** karşı amansız bir **mücadele** ve geleceği hedefleyen, MLM ideolojinin rehberliğinde

arz yuvarlağında devrimci patlamaların fitili mutlak bir biçimde ateşlenecektir. Gerilla savaşında kökleşmek; bu savaşı kitlelerin ateşi içinde yıkamaktır. Proletarya Partisi'nin **"yaşam alevi"**nin bünyeyerek tüm bozkırı tutuşturması ve dağların doruklarından ve düşmanın kalelerinden kurtuluşun bayrağını dalgalandırması yalnızca buna bağlıdır.

Dipten Gelen Dalga!

Proletarya Partisi'nin kuruluşunun 40. yıldönümünde ülkemiz, kendisini kuşatan iç ve dış çelişmelerin ağırlığı altında kapana sıkışmış durumda. Faşist devlet ve on yıldır onun dümenine geçmiş olan **AKP hükümeti**, Türk milliyetçiliğiyle harmanlanmış dinciliği **"ileri demokrasi"** sosu ile servis ederek kendisini kuşatan çelişme ve uzlaşmazlıkların biriktirdiği **ateş yüklü bulutlardan** kurtulmaya çabalyor. Ne ki o, toplumsal bir patlamanın fitilini ateşleyecek olan bu bulutların felaketli sonuçlarından kaçmaz. Ne yapay araçlarla önlenmeye çalışılan ekonomik bunalımdan, ne ateşlenmeye hazır toplumsal patlayıcılar yığını

kesintisiz bir yürüyüş!

Görünen gerçek şu ki, 21. yüzyılı kucaklayacak yegane ideoloji **Marks, Engels, Lenin, Stalin** ve **Mao Zedung**'un sınıfın gerçek çıkarlarını ifade eden ideolojisidir. Kapitalizmin yegane seçeneği sosyalizm; burjuva ideolojisinin tek seçeneği ise proletaryanın çıkarlarının cisimleştiği **MLM**'dir.

Tarih, kendi basamaklarını sonuna dek tırmanacaktır; bu tırmanmada halk iktidarının tuğlaları bir bir örülecek ve

halini almış olan **Kürt ulusal** sorunundan ve ne de **emekçi yığınların** haklı ve meşru mücadelesinin gelecekteki toplumsal sonuçlarından kendisini **kurta-rabilir**. AKP, efendisi emperyalistlerden aldığı destekle, MHP'den ödünç aldığı Türk milliyetçiliği kartı ile toplumu kamçılıyıp, ülkeyi adeta bir hapishaneye, toplama kampına çevirerek saltanatını sürdürme peşinde. Fakat bu durumun devam etmesine ne sefaletle itilen **kitleler** ne de onların **öncüsü** izin verecektir!

Tarihten kısa kısa...

* 24 Nisan 1915'te Ermeni aydınları, politikacıları, yazarlar, sanatçılar sürgün edildi. Böylece 1,5 milyona yakın Ermeni, Rum ve Süryani'nin katledileceği soykırım başlatılmış oldu. En ince ayrıntısına kadar hazırlıkları yapılan bu soykırımla birlikte Türk hâkim sınıfları toplum mühendisliğinin korkunç bir örneğini sergiledi. Yeni bir ulus devlet yaratmak adına bin yıllardır bu topraklarda yaşayan Ermeni, Rum ve Süryanilerin yarattığı tüm değerlere el konuldu.

* 1 Mayıs 1921'de tersane işçileri, işgal altındaki İstanbul'da 1 Mayıs'ı kutladı. İştirakçi Hilmi önderliğinde Halk İştirakçiyun Fırkası'nın düzenlediği 1 Mayıs'a işçiler kızıl bayraklarla katıldı ve Kasımpaşa'dan Şişli Hürriyet-i Ebediye Tepesi'ne kadar yürüdüler.

* 22 Nisan 1924'te Ekim Devrimi'nin ve dünya halklarının ölümsüz önderi Vladimir İlyiç Lenin yaşamını yitirdi.

* 19 Nisan 1943'te Nazilerce istila edilen Polonya'nın başkenti Varşova'daki Yahudilere yönelik temizlik harekâtına karşı, Varşova Gettosu Ayak-

lanması başladı.

* 28 Nisan 1963'te topraksız köylüler, Adana'da toprak talebiyle yürüyüş yaptı.

* 19 Nisan 1966'da 79 gündür devam eden Paşabahçe Şişe ve Cam Fabrikası grevi "halk sağlığını tehlikeye düşürdüğü" gerekçesiyle bir ay ertelendi.

* 21 Nisan 1967'de Yunanistan'da Yorgo Papadopoulos komutasında ABD tarafından desteklenen **"Albaylar Cuntası"** yönetime el koydu.

* 30 Nisan 1975'te Kuzey Vietnam birlikleri Saygon'daki Bağımsızlık Sara-

yı'na girerek Vietnam Savaşı'nı bitirdi.

* 18 Nisan 1989'da Çin Halk Cumhuriyeti'nin başkenti Pekin'de Tiananmen Meydanında binlerce öğrenci, daha geniş demokrasi talebiyle sokaklara döküldü. Komünist maskeli faşistler öğrencilere kurşun yağdırdı.

* 1 Mayıs 1996'da İstanbul Kadıköy'de yapılan 1 Mayıs gösterilerinde polis saldırısı sonucu üç devrimci, ilerici yaşamını yitirdi.

* 22 Nisan 1997'de Bergama köylüleri siyanürlü yöntemle altın arayan şirketin işletme binasını işgal ettiler.

Evrensel Bakış Bankaların gıda mallarına el atması ve ortaya çıkan tablo

Üniversitelerin iktisat fakültelerine adını atanların aldığı derslerden biri olan İktisada Giriş derslerinin en başında şu düşünce öğrencilere ezberletilir: “*Kıt mallar kanunu olarak da ifade edilen, insan ihtiyaçlarının sonsuz, ancak bu ihtiyaçları karşılayacak kaynaklar sınırlıdır*”. Bütün kapitalistler aynı düşünceyi çok doğal olarak, hem de hiç sıklımadan/utanmadan, gıda mallarına da uyarlarlar.

Kapitalizm, dünya halklarının büyük bir bölümünü açlığa ve yoksulluğa itiyor. Kapitalizm geliştikçe, en son aşamasına ulaştıkça nasıl bir bataklık olduğu daha iyi anlaşılıyor. Bunun bir örneğini de bankaların gıda mallarına yaptıkları yatırımlar oluşturuyor. Bankalar her zaman gıda mallarına yatırım yapıyorlar, son 10 yılda bu yatırımlar daha belirgin hale geldi ve gıda mallarına spekülasyon amaçlı yapılan yatırımların milyarlarca dolara ulaşmasından bahsedilir oldu. Bunun doğal sonucu gıda mallarında fiyat artışlarının git-tikçe yükselmesi olduğu gibi gıda mallarının fiyatlarının piyasa koşullarına terk edilerek ciddi dalgalanmalar göstermesidir.

1997-2011 döneminde gıda arzı ve talebi arasındaki ilişki dikkate alınacak bir değişiklik olmamasına rağmen, bilhassa buğday ile mısırın fiyatlarında 2005-2008 ile 2009-2011 dönemlerinde yüksek artışlar yaşandı. Bunda bankaların spekülasyon yatırımlarının etkisi olduğunu söyleyebiliriz. Nitekim 2006 yılında bu sermaye 65 milyar dolardan 2011 yılında yüzde yüz civarında bir artışla 126 milyar dolara çıktı. Chicago Buğday Borsası'nda spekülasyon kontratlarının payı da yüzde 12'den 5 kattı artışla yüzde 61'e çıktı. 2008 yılı ise çok uluslu tekellerin kârlarında zirve yaptığı bir yıl olarak tarihe geçerken gıda mallarının fiyatları son 30 yılın en yüksek düzeyine ulaşıyordu. Bunun sonucu olarak da sadece 2008 yılında 115 milyon insan daha açlık ve yoksulluk sınırının altına itilmiş oldu.

Gıda mallarının “yetersiz” kalmasında devasa miktardaki hububatın biyo yakıtla dönüştürülmesi de önemli bir rol oynuyor. 10 yıl kadar önce, hububat tüketimdeki artış yılda 20 milyon ton kadardı, yakın zamanda ise yılda 40 milyon tona yükseldi. Ancak sadece ABD'nin hububatı etanola dönüştürme oranları 2010 yılında yaklaşık 400 milyon ton olarak gerçekleşti. Bunun 126 milyon tonu (on yıl öncesinde sadece 16 milyon tonda), etanol yakıt damıtma tesislerine gitti. Hububatı yakıtla dönüştürmek için harcanan bu devasa kapasite, hububatın petrol piyasalarıyla yarışmasını doğuracaktı. Mısır gıda olarak piyasaya sürmektense petrolün eşdeğeri bir yakıt olarak piyasaya sürmek, kapitalistler açısından daha kârlı bir iş haline gelmekte.

Gıda malları konusunda öne çıkan bir başka eğilim de emperyalistlerin yarı-sömürge ülkelerden toprak satın almaları veya kiralamalarıdır. Özellikle Afrika'da karşımıza çıkan bu uygulamalarda hükümetler dönüm başına 1 dolardan daha az bir meblağa tarım arazilerini kiralyorlar. Bu konuda Etiyopya ile Sudan bilhassa öne çıkıyor. Bu ülke halkları açlıktan kıvrılırken, ülkenin egemenleri tarım arazilerini emperyalistlere peşkeş çekmekle uğraşıyorlar.

Dünya Bankası'nın 2010 yılında yayımladığı analizde kiralanana ya da satılan toprağın yaklaşık 140 milyon dönüme denk düştüğü belirtiliyordu. Bir karşılaştırma yapacak olursak 140 milyon dönümlük arazinin, ABD'de buğday ve mısır ayrılan tarım arazilerinden daha büyüktür.

Tarım arazilerin kiralanması ya da satılması sadece arazilerin satılması değil aynı zamanda araziden geçen suların da değerlendirilmesini içeriyor. Nil Nehri üzerindeki ülkelerden birisinde kiralanana ya da satın alınan toprakların sulanması için kullanılan suyun artık Mısır'a ulaşmaması demektir bu.

Kiralanana ya da satın alınan tarım arazilerinin tarım amaçlı ne kadar kullanılacağı da meçhul. Dünya Bankası'nın bir analizine göre sadece % 37'si bu amaçla kullanılacak.

Kapitalist tekeller büyük kârlar peşinde koşarken, milyarlarca insan açık sınırların altında sefalet içerisinde bir yaşama mahkûm ediliyor. Kapitalizm sadece insan sağlığına zararlı değil, aynı zamanda yaşadığımız doğayı da mahvediyor.

Emperyalistler arasında nadir metaller kavgası

Hammadde savaşları, emperyalistler arasındaki çelişmelerin önemli bir noktasını oluşturmuştur her daim. Petrol, enerji “savaşlarından” sonra önemi gitgide artan nadir metallerin elde edilmesi üzerine olan “savaşlar” da kendisini göstermeye başladı.

Nedir bu nadir metaller? 17 metalden oluşan Hibrid otomobil, cep telefonu, silah, bilgisayar, uzay teknolojisi vb. ileri teknoloji gerektiren ürünlerde kullanılan metaller nadir metaller deniyor. 1948 yılına kadar bu nadir metallerin kaynağı **Hindistan** ve **Brezilya** iken günümüzde Çin nadir metallerin üretiminde tek el konumunda. Keşfedilmiş nadir metal rezervlerinin yüzde 35'i Çin'de olmasına karşın, ülke dünyadaki nadir metal üretiminin yüzde 97'sini tek başına yapıyor. Bunun için de “savaşın” bir cephesini tek başına Çin oluştururken, karşı cephede ABD, AB, Japonya gibi ülkeleri görüyoruz.

Çin, her yıl artan bir oranda, bu ürünlerin ihracatını sınırlama getiriyor. Öyle ki Çin, bu ürün ihracatını 2010 yılında yüzde 77 oranında kısıtı. Ardından gelen yıl da yüzde 30 oranında kısıtlayarak karşı cephenin tepkisini çekti. ABD, AB ve Japonya Çin'i DTÖ'ye şikâyet ettiği gibi Obama “kurallara uymamak cezasız kalamaz” diyerek gelen durumun “hassasiyetliğini” vurguluyordu.

Çin, ihracat kısıtlamalarıyla kalmayarak 8 Nisan günü hayata geçen “*Nadir Elementler Sanayi Birliği*”ni kurdu. 155 şirketten oluşan bu birlik, Çin hükümetinin üretim planlarına katı bir şekilde uyma zorunluluğu getirdi. Metallerin çıkarılması, dağıtımı gibi konularda hükümetin önceliğinde koordine edileceği yapılan açıklamalarda vurgulandı.

Çin'in nadir metaller ihracatını kısıtlamasının nedeni, elindeki rezervlerin 15-20 yılda bitecek olması. Çin'in kısıtlamaya giderek vurduğu ilk kuş elindeki rezervlerin ömrünü uzatmak oluyor. Aynı taşla vurulan ikinci kuş ise ihracatı kısıtlanmayan nadir metallerin değerini oldukça yüksek fiyattan sattığı için elde ettiği gelir yükseliyor. Örneğin Çin'in uyguladığı politikalar sonucu bu metallerin fiyatı son on yılda 10 kat artmış bulunuyor. İkinci kuştan seken taşın vurduğu üçüncü kuş ise bu hammaddeyi işleyen sanayinin ülkede kaldığı için ülkenin devasa oranlarda büyümesine oldukça önemli bir katkı yapmış oluyor. Vurulan son kuş ise bütün bu önlemler sonucu Çin, ABD'nin tahtına göz dikme mücadelesinde önemli mesafeler kazanmış oluyor.

Çin'in bu metallerin üretiminde tek el olmasının nedenlerinin üretim şartlarıyla alakalı olduğunu vurgulamak gerekiyor. Aslında adı her ne kadar nadir metaller de olsa bu metallerin dünyada rezervleri hiç de az değil. Güney Çin ve İç Moğolistan'da yoğun olmakla birlikte ABD, Hin-

distan, Brezilya, Güney Afrika gibi ülkelerde de bulunuyor. Ancak üretim maliyetinin fazla olmasından kaynaklı diğer ülkeler kendi rezervlerini kullanmıyorlar. Çin ucuz işgücü sayesinde tek el konumunu sürdürüyor.

Bu durumda diğer emperyalist ülkelerin önünde pek fazla seçenek kalmıyor. AB'nin açıkladığı “*Hammadde Stratejisi*” bunun işaretini veriyor. “*Hammadde Stratejisi*”ne göre AB üyesi ülkelerin özel ve kamu şirketleri, araştırmacıları hammaddenin çıkarılması ve işlenmesinde birlikte çalışacaklar ve tüm birimler ar-ge işlemlerinde eş güdümlü davranacaklar. Stratejinin en önemli adımının dışa bağımlılığı azaltmak için kendi hammadde kaynaklarına ulaşmak olduğu görülüyor. Ancak kısa vadede buraya yapılacak masraf Çin'den direkt alım masrafından daha fazla olduğundan AB ek kaynak ayırması gerekiyor. Ekonomik kriz içerisinde boğulan AB'nin bu kaynağı nasıl temin edeceğini boşlukta bırakması ise, bu politikanın hemen uygulanamayacağını gösteriyor. En azından biraz “bellerini doğrultmaları” gerekiyor.

Stratejinin bir başka önemli noktası da elektronik atıklardan dönüştürerek nadir metalleri yeniden kullanmak... Bu adım AB'nin derdine deva olmasa da maliyetleri düşürücü bir etkisinin olacağı gerçek. Bir başka nokta da AB'nin gözünü diktiği Afrika ve Güney Amerika'daki kaynaklara ulaşmak...

ABD nadir metaller rezervinin yüzde 24'üne sahip olmasına rağmen son 10 yılda hiç üretim yapmadı. Ancak Çin'in uygulamalarından rahatsız olan ABD kongresi rezervlerine “*dokunmadan*” diğer seçenekler üzerinde durma kararı almış durumda.

Emperyalistler arasındaki gerilim her geçen gün artıyor. Hammaddelere ulaşmak için geçtiğimiz yüzyılda iki kez birbirlerini boğazlamaya çalışan emperyalistler, birbirlerini boğazlarken, dünya halklarına büyük bir yıkım getirmişti. Ekonomik krizin etkisini artırdığı, dünya üzerindeki hegemonya mücadelesinin arttığı bir dönemde önümüzdeki yıllar emperyalistlerin yine birbirlerini boğazlayacağı yıllar olacaktır. Emperyalistler birbirlerini boğazlarken, bir yandan halklara yıkım getirirken, öte yandan halklara yaşattıkları yıkım aynı zamanda kendi sonları olacaktır.

Yerli halk Amazonlara sahip çıktı

Bolivia'da yerli halkın eylemleri devlet başkanı **Evo Morales**'e geri adım attırdı. Bolivia Devlet Başkanı Evo Morales, yerli halkın topraklarından geçecek bir otoyol yapımı için ihaleyi Brezilyalı şirket OAS'a vermişti. Yerli halkın yaptığı eylemlerin sonucu olarak Morales, yaptığı anlaşmayı feshettiğini açıkladı. Morales'in bu kararı almasında yerli halkın yaptığı eylemler büyük bir rol oynadığı belirtiliyor.

Morales, bütün egemenler gibi elbette ki yapılan eylemlerden kaynaklı geri adım attığını açıkladı.

madı. Morales şirketle yapılan anlaşmanın iptali için “*şirket şartlarına uymadı*” diyerek sığındığı bahaneyi açıklamış oldu.

Yağmur ormanlarına yapılması düşünülen otoyolu protesto etmek için yerli halk, Eylül ayında ülkenin başkenti La Paz'a yürüyüş düzenlemiş, yürüyüşe polislerin saldırması sonucu polisler çatışan halk, içişleri bakanını da koltuğundan etmişti. Polislerin saldırısının kamuoyunda tepki görmesi sonucu çok sayıda yetkili de istifa etmek zorunda kalmıştı.

Kendisi de yerli kökenli olan Devlet Başkanı Morales, otoyol inşaatına izin vermesiyle on binlerce kişiyi yaşam alanlarından edeceği için yerli halk tarafından ihanetçi olarak adlandırıldı.

Irak'ın işgalinde özel askeri şirketlerin rolü

ABD'nin Irak işgalinde üzerinde çok fazla durulmayan ama göze de çarpan bir olgu olarak işgalde özel askeri şirketlerin görev almasıdır. Öyle ki bu özel şirketler işgal sırasında görev almalarının karşılığı veya nedeni olarak geniş taahhütler almışlardır. Denilebilir ki Irak'ı bu şirketler işgal etmiştir!

Bu durumun paralı askerlikten farklı bir anlamı var. Paralı askerlik tarihte daha önceden de görülmüş uygulamalardır. Ancak Irak işgalinde karşımıza yeni olarak çıkan olgu, devletlerin güç kullanma tekeline, özel şirketleri de katması olmuştur.

Paralı askerlik ile askeri şirketler aynı anlama gelmiyor, aralarında belirli farklar var. Bilindiği gibi paralı askerlik, devletin kendi ordusunu oluşturan bütün askerlere sözleşme yaparak para karşılığı askere almasıdır. Askeri şirketler ise her şeyden önce ticari bir şirkettir. Şirketin diğer şirketlerden farkı bünyesindeki "işçilerin" asker olmasıdır. Ticari bir şirket olduğu için süreklilikleri ve hiyerarşik bir yapısı vardır. Bununla birlikte şirket hangi devletle sözleşme yaparsa şirketin "işçileri" de o devletin ordusuna dâhil oluyorlar. Bu anlamıyla askeri şirketlerin mantığı paralı askerlik uygulamasının çok ötesindedir.

Bir şirketten bahsettiğimizde aynı zamanda bir sektör ve piyasadan bahsediyoruz demektir. Öyle ki ABD 2002-2004 yılları arasında Irak ve Afganistan'da toplam 151 şirkete 51.8 milyar dolar ödemiştir. ABD, bunlardan öne çıkan Kellogg Brown & Root'a (KBR) 11.5 milyar dolar, Ebu

Garip'teki işkenceler ile kamuoyuna yansıyan CACI International Inc.'e ise 66 milyon dolar ödemiştir.

KBR şirketi, enerji, inşaat gibi sektörlerin yanında uzay çalışmalarında bile kendisini gösteren

Halliburton grubuna bağlı bir şirkettir. Bu grup, 1992 yılında Amerikan ordusundan stratejik destek planlama ihalesini almıştır. Böylelikle Amerikan ordusunun gelecekte lojistik planlamasının nasıl olacağını belirlemiş, bu konuda uygulamalarda en önde gelen tekel olmuştur. Irak işgali karşısında ABD Savunma Bakanı olarak karşımıza çıkan Dick Cheney'in, 1995 yılında Halliburton grubunun başkanı ve CEO'su olduğunu vurgularsak, iç içe geçen ilişkilerin daha iyi anlaşılacağı düşünülüyor.

Irak işgalinde karşımıza çıkan özel askeri şirketler kendi aralarında üçe ayrılıyor. Birinci grup savaşa yeteneğine sahip olanlara *askeri şirketler* deniliyor. Bunların görevleri arasında sıcak çatışmalara girme, askeri konvoyların korunması, askeri tesislerin korunması vs. gibi önemli görevleri vardır. İkinci grupta ise danışmanlık ve askeri eğitim hizmeti veren *askeri danışmanlık şirketleri* geliyor. Bunların görevi de isimlerinden de anlaşılacağı gibi askeri eğitim planlamalarının yapılmasıdır. Üçüncü grupta ise lojistik ve hizmet desteği sağlayan *askeri destek şirketleri* geliyor. Hepimizin bildiği gibi askeri malzeme taşıdığı için 20'ye yakın Türkiyeli işçi öldürülmüştü. İşte bu işçilerin patronu bu üçüncü gruptaki askeri şirketlerdi.

Bu askeri şirketler, işgal sırasında geniş dokunulmazlıklar kazanmışlardır. Saddam Hüseyin'in devrilmesinden sonra Paul Bremer'in başkanlık ettiği (sömürge valisi) Irak Geçici Koalisyon Otoritesi tarafından çıkartılan 17 numaralı yasa ile bu şirketlerin Irak'ın yerel

hukukuna bağlı çalışmayacakları teminat altına alınmıştır.

Bu şirketler, işgal sırasında işgal ordularına bütün devletlerden daha fazla asker sağlamıştır. 2007 yılına kadar ABD'den sonra ikinci sırada gelen bu şirketler, 2007'den sonra birinci sıraya yükselmiştir. Özel şirketlere bağlı askerler 180.000'e ulaşırken, ABD ordusu 160.000'le ikinci sırada geliyordu. Bu ikisinin toplamı elbette ABD'nin işgal gücünü oluşturuyor.

Bu şirketler işgalde o kadar önemli görevler yüklenmişlerdir ki, sadece muharip görevlerde yer alan 93 şirkete 5.9 milyar dolar ödenmiştir.

Bu şirketlerde piyasa ekonomisi geçerli olduğu için her "işçinin" değeri de bir değildir. Bir ABD'li ya da İngiliz'in aylık maaşı 5.000-10.000 dolar arasında değişirken, Iraklıların maaşı 300-1000 dolar arasında değişiyor. Böylelikle emperyalistler hem ülkeyi işgal edip hem de işgal güçlerinde "ucuz işgücü" olarak Iraklıları ölüme sürüp bir taşla birkaç

kuş vurmaya amaçlamışlardır.

Özel askeri sektörlerin, bölgesel savaşlarda önümüzdeki yıllarda daha da ön plana çıkacağını varsayabiliriz. Elbette emperyalistlerin birbirlerini boğazladığı büyük savaşlarda zorunlu askerlik işin temeli olacaktır. Ancak şu da bir gerçektir ki bölgesel savaşlarda ibre özel askeri şirketlere doğru dönüyor.

* Veriler Nisan 2012 tarihli Ortadoğu Analiz dergisinden alınmıştır

Hindistanlı Maoistler bir esiri bıraktı

Hindistan, sınıf mücadelesinin keskinliği açısından önde gelen ülkelerden birisi iken Hindistanlı Maoistler ise egemenlerin "baş belası" olmayı sürdürüyor. Maoistler bu ülkede en son bilindiği gibi iki İtalyan'ı rehin almasıyla gündeme gelmişlerdi.

Hindistan'da artan devlet saldırılarına karşı yaklaşık bir ay önce iki İtalyan'ı rehin almıştı Maoist gerillalar. Bu rehinelere Paulo Bosusco serbest bırakılırken, öteki rehinenin Maoistlerin elinde olduğu kamuoyuna yansdı.

Hindistan devleti ile yapılan anlaşma sonucu Bosusco'nun serbest bırakılması karşılığında Hindistan devleti tutsak 5 Maoist gerillayı serbest bıraktı.

Busosco 14 Mart günü arkadaşı Claudio Colangelo ile birlikte gerillalar tarafından Hindistan'ın Orissa eyaletinde esir alınmıştı. İtalyan televizyon kanalı konu-şan Bosusco sağlık durumunun iyi olduğunu belirtti.

Perulu Maoistler 30 işçiyi rehin aldılar

Peru'da Maoist PKP gerillaları iki ayrı gaz şirketinin şantiyesine girerek 30 işçiyi rehin aldılar. Cusco eyaleti Kepashiato kentinde bulunan Camisea şirketinin şantiyesine baskın yapan gerillalar taşeron Coga ve İşveçli şirket Skanska firmalarında çalışan 30 işçiyi üç ayrı araca yerleştirerek rehin aldı.

Perulu Maoistlerin talebinin ise Şubat ayında yakalanan **yoldaş Artemio**'nun (Florindo Eleuterio Flores Hala) serbest bırakılması olduğu kamuoyuna yansdı. Rehinelere 23'ünü bırakan Perulu komünistler, Radio Tropical binasını işgal ederek yaptığı açıklamada yoldaş Artemio'nun serbest bırakılması karşılığında kalan 7 işçiyi de bırakacaklarını açıkladılar.

İşçilerin rehin alındığı Kepashiato bölgesi, ülkenin en büyük gaz rezervlerinin bulunduğu vadide bulunuyor.

1990'ların başında Peru'nun yarısından fazlasını kontrol altında tutan PKP her ne kadar eski gücünde olmasa da Peru halkına umut olmaya devam ediyor.

El Havaca, özgürlüğünü kazanana kadar açlık grevinde

Bahreyn yönetimi kendisine karşı isyana katılan herkesi cezalandırmakta kararlı... Bahreyn'in önde gelen insan hakları aktivisti **Abdulhadi El Havaca**, mevcut yönetimden memnun olmadığı ve isyana katıldığı için, yönetim tarafından müebbet hapis cezasına çarptırılmıştı.

Bahreyn yönetiminin tavrını protesto eden, kendisine yapılan haksız muameleyi kabullenmeyen El Havaca'nın başlattığı açlık grevi 14 Nisan günü itibariyle 65. gününe girdi.

12 Nisan günü El Havaca, ailesi

aracılığıyla yaptığı açıklamada açlık grevinde kararlı olduğunu belirtti. El Havaca sonunda ölüm de olsa, haklı mücadelesinden vazgeçmeyeceğini açıkladı.

El Havaca'nın açlık grevinde olmasından kaynaklı sokağa dökülen Bahreyn halkı, yaptıkları eylemde El Havaca'nın hayatından endişeli olduklarını ve hemen serbest bırakılmasını talep etti. Rejime karşı mücadelesini sürdürmekteki kararını değiştirmeyeceğini gösteren Bahreyn halkı, egemenlerin her türlü saldırısına da direniyor.

Bahreyn yönetiminin yapılan eylemlere karşı kulandığı gazlardan kaynaklı, çok sayıda kişi zehirlenerek hayatını kaybetti. Bahreyn halkı ölenlerden sorumlu olan Kral Hamad Bin İsa El Halife'yi ülkeden kovmak istiyor.

Hapiste 1 yılını dolduran El Havaca aynı zamanda Bahreyn İnsan Hakları Merkezi kurucularından birisi.

İstanbul: Tunus'la başlayan "Arap İsyanları"nın ardından Suriye'de de baş gösteren halk ayaklanmasına karşı emperyalistler ve baş işbirlikçileri TC hükümeti de 1 Nisan'da İstanbul'da gerçekleştirdikleri "Suriye'nin Dostları" toplantısında saldırgan tutumlarını sürdürmüş ve Suriye'yi işgalle tehdit etmişlerdi. Böylelikle son günlerde ülkemizde en çok tartışılan konulardan biri haline gelen Suriye ile ilgili araştırmacı-yazar **Haluk Gerger** ile bir röportaj gerçekleştirdik.

"Suriye'deki isyandan, emperyalistler kendilerine pay çıkardı"

Özgür Gelecek: Suriye son günlerin başlıca tartışma konularından. Suriye'de de Mart ayında başlayan ve çeşitli biçimler alarak bugüne ulaşan bir hareket var. Siz Arap Baharı bağlamında Suriye'deki hareketi nasıl yorumluyorsunuz? Özellikle bazı yorumcular isyan hareketlerinin emperyalistlerin bir oyunu olduğu ve bu ülkeler tarafından tetiklendiğini, yönlendirildiğini düşünüyor. Sizin bu konudaki görüşünüz nedir?

Haluk Gerger: Arap İsyanları süreci yerel dinamiklerle başladı. Emperyalizm, işbirlikçi rejimlerin bu isyan dalgasının altında kalacağını görerek sürece müdahil oldu, yani durumdan vazife çıkarttı. **Birinci olarak**, Mısır'da olduğu gibi, yıpranmış işbirlikçileri gözden çıkararak, onların tasfiyesine katılarak restorasyonu yönetmeye girişti. **İkinci olarak**, Libya'da olduğu gibi, gelişmeleri işgal bahane ve vesilesi yaptı. **Üçüncü olarak**, Bahreyn örneğinde olduğu gibi, isyanın şiddet yoluyla bastırılmasında yardımcı oldu.

Suriye'de ise, BAAS diktatörlüğüne karşı var olan toplumsal muhalefeti de kullanarak tasfiye etmek istediği rejimi bir iç savaş ya da işgal yoluyla devirme yönetimine başvurdu. Yani, Suriye'de mevcut muhalefet dinamiklerini aşan bir dış kışkırtıcılık yoluyla sözünü ettiğiniz süreç başladı, başlatıldı. Tabii aynı zamanda, bulanık suda avlanmak misali, Suriye, asıl hedef olan İran'ın güvenlik hinterlandının bir mevzii olduğu için istikrarsızlaştırılıp düşürülmeye çalışıldı, yani daha büyük bir Ortadoğu oyununun bir parçası olarak düşünüldü.

- **Bu konuyla bağlı olarak Suriye Ulusal Konseyi ve Hür Suriye Ordusu, Suriye muhalefeti olarak sürekli gündemde tutulu-**

"Suriye'de hedef rejim değil, tarihi yeniden yazan halklardır"

yor. Konsey gerçekten Suriye'deki hareketi temsil ediyor mu? Muhalefetin gerçek resmi hakkında ne söylenebilir?

- Birincisi, Suriye'de sahici temelleri olan genel bir hoşnutsuzluk ortamında rejimin de bir destek altyapısı var. Şimdiki muhalefetin bütün muhalefet dinamiklerini temsil ettiğini söylemek mümkün değil. Bu muhalefetin yapısından, karakterinden korktuğu için kenarda duran "bekle gör" siyaseti izleyen; Kürtler gibi, bu yapının dışında hareketlenmiş kesimler de var.

Emperyalizmin Arap isyanları sürecinde ilk müdahale hedeflerinden biri de, muhalefetler içindeki dengelerle oynamak, işbirlikçi ya da manipülasyona açık kesimleri öne çıkartmak, bağımsızlığa eğilimlileri mümkün olduğu ölçüde devre dışı bırakmak, isyanların meşruiyetini zedelemektir. Bu oynamanın da sonucu olarak bu resim oldukça parçalı ve flu.

- **Kürtlerin Suriye muhalefesinde kapladığı hacim, bugünkü duruşları ve hedefleri nedir?**

- Kürtler de parçalı. Suriye'de PKK'nin ciddi bir toplumsal tabanı var. Onun dışında bir taraf daha var. Suriye muhalefeti, milliyetçi-şoven bir tutumda ısrar ettiği sürece Kürtlerin burada yer almaları zor. Kürtlerin bir kimlik ve statü talep ettikleri kesin. Irak türü olmasa bile belirli bir "özyönetim" imkanı, özerk bir alan isteyeceklerini varsayabiliriz. Sadece muhalefetin değil, emperyalizmin de Kürt hakları konusunda en azından ikircikli, "cimri" davranacağı ortada. Bir işgal ya da tampon bölge kurulması ve bu süreçte Türkiye'nin etkin olması halindeyse, durumun Kürtler açısından daha da vahim olacağı kesin. Ama elbette çaresiz de değil, önlerinde "fırsat ve tehlikeler"le örülmüş bir gelecek var ve örgütlü, bilinçli, kararlı duruşlarıyla herhalde süreçte sadece kurbanlık seyirci konumunda olmayacaklardır.

- **Gelinen aşamada Suriye'de devreye sokulan ve Esad tarafından kabul edilen Annan Planı var. Bu plan sizce nasıl ortaya çıktı? Başarı şansı var mı?**

- Annan Planı bir zaman kazanma, emperyalizm açısından "biz her şeyi denedik, iyi niyetimizi sonuna kadar gösterdik" meşruiyet hesabı ve "suç"u Suriye rejimine yüklemeye manevrası. Benzer biçimde Suriye, Çin ve Rusya da biraz zaman kazanmak için bu plana olumlu yaklaştılar. Emperyalizmin Annan Planı'nı sabote edeceğinden, içerdeki işbirlikçilerine sabote ettireceğinden kuşku duymuyorum. Planın başarısızlığı biraz da ABD ve

müttefiklerinin Çin ile Rusya'ya daha ileri BM müdahalesine yeşil ışık yakmaları için bir baskı aracı da olacaktır. BAAS rejimi de elde ettiği zamanı nefes almak ve kendini tahkim etmek için kullanacaktır. Yani, belki Çin ve Rusya dışında, hiç kimse bu planın arkasında değil. Amerikan etkisi altındaki BM sekretaryasının bile samimi olduğunu düşünmüyorum.

"Türkiye, 'Kürt Sorunu'nda Irak'taki gibi hata yapmak istemiyor"

- **Suriye söz konusu olduğunda son "Suriye'nin Dostları" toplantısında görüldüğü üzere en sert açıklamalar Türk devletinden geliyor. Buna paralel Türkiye üzerinden bir tampon bölge seçeneği her gün biraz daha gündeme taşınıyor. Türkiye Suriye konusunda ne yapmak istiyor?**

- Türkiye bu oyunda baş figüran, bir kışkırtıcı, bir taşeron, gerekirse tetikçiliği de yapacak bir yardımcı aktör. Türkiye hem ideolojik değerleri bakımından, hem çok yönlü bağımlılıkları açısından emperyalizmin Suriye'yi istikrarsızlaştırma, iç savaş çıkarma ve gerekirse de işgal etme planlarına aykırı davranmaz, davranamaz. Ama Türkiye'nin bu durumdan vazife çıkartan, neredeyse can havliyle giriştiği bu çılgın kışkırtıcılığının tek nedeni bu değil. Türkiye'nin tavrı, "Kürt Sorunu"yla birebir rabitali, onun Kürt politikasının bir uzantısı.

Türkiye'nin temel teşhisi şu: "Biz Irak işgaline katılmayarak orada askeri-politik bir pozisyon elde edemedik ve dolayısıyla da gelişmeler üzerinde etki sahibi olamadık. Bu durumdan Kürtler kârlı çıktılar ve Güney Kürdistan'daki 'oluşum' ortaya çıktı." İşte şimdi Türkiye aynı "hata"yı Suriye'de yapmak istemiyor ve mutlaka Suriye gelişmeleri üzerinde askeri bir varlıkla beslenen etki sahibi olmayı hedefliyor.

Burada iki senaryo söz konusu. **Birincisi**, şayet bir askeri operasyon olursa, Türk ordusu mutlaka işgal güçleri arasında yer alacak, hatta önde olacaktır. Bu işgal ordusunun "müslüman" unsurunu Türkiye, "Arap" unsurunu da sembolik olarak Katar gibi bir iki küçük despotik-feodal Körfez emirliği oluşturacaktır. Bu durumda Türkiye,

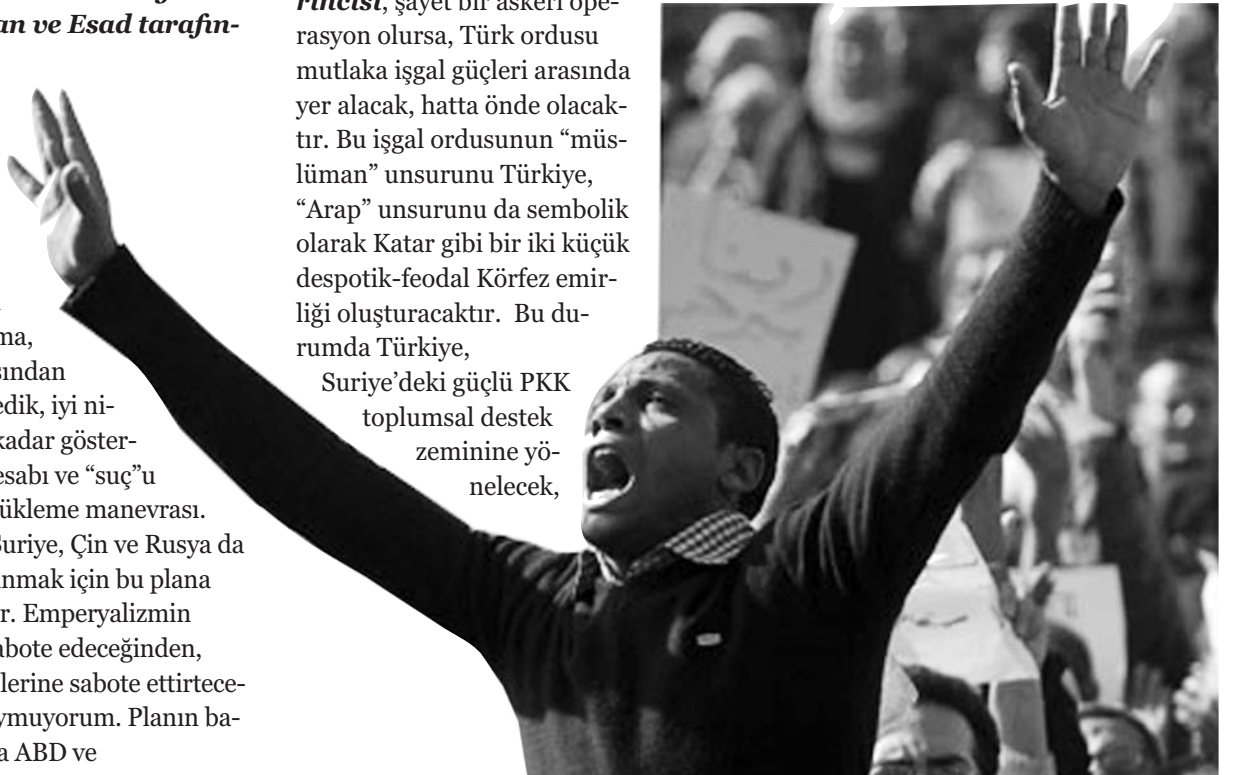
Suriye'deki güçlü PKK toplumsal destek zeminine yönelecek,

bu arada Güney Kürdistan'ı da kuşatmış olacaktır. İlerde İran'a karşı bir savaş durumunda da, bu alan ona İran Kürtleri üzerinde baskı kurma mevzii olarak hizmet edecektir.

İkinci senaryo ise, "tampon bölge" yaratmadır. Bu da Türkiye'ye askeri-politik bir alan anlamındadır. Bu durumda, Türkiye, dışleri sökülmiş, zayıflamış ve kendine muhtaç duruma düşmüş Esad üzerinde de etkili olacak, Kürtlere baskıda şimdiye kadar olduğu gibi onunla işbirliği yapacak, "tampon bölge"yi de kendi etki ve kuşatma alanı olarak kullanmayı sürdürecektir. Bu konuda ABD ile Türkiye arasında bir muhabakat olduğu bence kesindir.

1950'li yıllarda, yani Soğuk Savaş döneminde Türkiye ABD'nin Suriye'yi düşürme planları yaptığında bir çatışmayı kışkırtıp emperyalizme müdahale bahanesi yaratmak için, Suriye sınırında uçak uçurtup Suriye köylerini bombalardı. Sonra bu "yanlışlık", "kaza" gibi nedenlerle açıklanırdı. Bütün mesele Suriye'yi çatışmaya çekip tuzağa düşürmektir. Bugün de, 45 yıl sonra benzer şeyler yapılıyor. Emperyalizmin de, Türkiye gibi işbirlikçilerin de karakteri değişmiyor. BAAS ulusalcı solu da o zaman aynı karakterdeydi ama henüz devlet kapitalizminin dinamikleri bu kadar açığa çıkmamıştı, emperyalizmle çelişkilerin zemini farklıydı ve Sovyetler Birliği'nin, Çin'in oluşturduğu "sosyalist sistem" vardı. Ama BAAS rejiminin de özü aynıydı.

Bir de o zamanlar bütün bu rejimleri zorlayan halk güçlerinin örgütlü ve ideolojisiyle, örgütleriyle, önderlikleriyle yaygın, etkin, bilinçli hareketleri vardı. Bugün eksik olan bu. Arap İsyanları süreci gerçek halk hareketlerinin yeniden inşasına giden yolu açmaktadır, bunu için de emperyalizm ve işbirlikçilerinin asıl hedefi, şu ya da bu rejim değil, doğrudan yeniden tarih yapmaya kalkışan halklardır.

2011 yılı Nisan ayı , devletin bir dizi saldırısının yanı sıra işçi ölümleri ile geldi. Nisan ayı içerisinde yaşanan adına “iş kazası” denilen cinayetler sonucu toplam 32 işçi yaşamını kaybetti. Bunların son örnekleri ise Xarpêt (Elazığ)x Maden'deki 6 karayolu işçisinin oluşan hortum sonucu , bir diğeri ise 13 Nisan günü Gungum'da (Maraş) kot taşlama atölyesinde meydana gelen patlama sonrası 4 işçinin ölümüdür. Xarpet'te (Elazığ) işçilerin ölüm nedeni olarak yaşanan hortum gösterilsede bu olmadığını biliyoruz. İşçilerin barınma koşullarının sağlıksız oluşu ve yetersizliği bu bilançonun esas nedenidir.

Xarpêt (Elazığ)-Amed arasında karoyolları tarafından yapılan yol çalışmasında taşeron olarak çalışan işçilerden 4'ünün o gün işe başladığı iddia ediliyor. Bu durumu Esenyurt'ta yanarak yaşamını yitiren 11 inşaat işçisinin bir kısmının sigortalarının o gün başlatılmasından da hatırlıyoruz. Fabrikalarda, atölyelerde, inşaatlarda, madenlerde, tarlalarda... kısacası üretimin olduğu her yerde işçi cinayetleri sürüyor. Son 10 yılda 10 bin 723 işçinin öldüğü Türkiye'de her yıl ortalama bin 72 işçi hayatını kaybederken, 2012 yılının sadece ilk üç ayında en az 163 işçi hayatını kaybetti.

Son süreçte yaşanan cinayetlerin sayısı kamusal alanda dahil olmak üzere çalışma alanındaki istihdam biçimiyle bağlantılıdır. **Taşeron ve sözleşmeli** çalışmanın temel istihdam biçimini almasıyla ölümlerin artması tesadüf değildir. Sadece kamusal alanda sayıları yüzbinleri geçen taşeron işçilerin sayısı 2000 yılından sonra artmaya başladı. 2004 yılı sonrası bu konudaki yasal engeller tek tek ortadan kaldırılmıştır. Son olarak çalışanların kıdem tazminatlarına da göz dikilmiştir. 4688 sayılı yasayla sendika ve grev hakkı gasp edilmeye çalışılarak işçi ve emekçilerin örgütü anlamsızlaştırılmaya ve en önemli gücü grev hakkı yasaklanmaya ve sınırlandırmaya çalışılmıştır. Bunlarla birlikte ip-leri kendi elinde olan sendikalar türetmiştir. İş güvencesi olmayan taşeron işçilere daha çok iş daha az işçiyle yaptırılmaya çalışıldı. Elbette ki devletin taşeronlaşmayı esas aldığı bir ülkede patronların iş güvencesini sağlaması beklenemez.

Taşeron ve güvencesiz çalışma

Süreklileşen ölümler:

İŞÇİ CİNAYETLERİ

TC'nin uzun süredir T. Kürdistanı'nda yürüttüğü haksız savaşın sonucunda metropollere göçmeye zorlanan emekçiler arasında daha yaygın olduğunu görürüz. Ülkede ucuz emek gücü olarak görülen Kürt işçiler, inşaat ve tersane gibi ağır işçilik gerektiren sektörlerin esas çalışanları olmuştur. Yine merdiven altı atölyelerinde Kürt emekçileri görmekteyiz.

Bölge için çıkarılan teşvik paketi sonrasında Başbakanın yurtdışı gezilerinde bölgeyi pazarlama çabası, ucuz emek gücünün oluşacağı bölgede işçi ölümlerinin artacağını söylemek kehanet olamayacaktır. Çıkardığı yasalarla patronların ülkede istedikleri gibi hareket etmesinin garantisi verilmekte. Sektörün onların ihtiyaçları doğrultusunda şekillendirilmesinin hak arama mücadelesini azgınca bastırabileceği bir ülke vaad etmektedir. Düne kadar askerini pazarlayan TC geçtiğimiz dönemde KİT'leri pazarlamıştı. Bugün ise ucuz emek gücü olarak gördüğü işçileri pazarlama çabasına girmiştir.

Yaşanan ölümlerin bir çoğu patronlar tarafında “gelişen sektörler” diye tarif edilen, onlar cephesinden en kârlı alanlarda yaşandı. Ülkede özellikle tersane bölgesinde geçtiğimiz yıllarda artan ölümler dikkatleri bu alanlara çekmişti. Ancak artan kâr hırsı iş güvencesiz, esnek, taşeron çalışma sistemi cinayetleri çalışma alanlarının tamamına yaydı.

Ağır çalışma şartları, yoğun mesailer bu cinayetleri süreklileştiren diğer önemli nedenler arasında.

Xarpêt'te (Elazığ) yaşanan hortumu “doğal afet” olarak gösterilip cinayetlerin sorumluları aklanmak istenmektedir. İşçilerin barındıkları barakaların dayanıksız olması ve uygun yerde kurulmaması kazanın esas nedenidir. Yaşanan doğa olayı bölgede bir ilkti, daha önce bu tür bir doğa olayı yaşandığına dair tek bir bilgi yoktur. Özellikle ovalarda görülen hortum daha fazla kâr mantığıyla ısıtılan dünyanın dengesi bozulan tabiatın bir sonucu olarak algılanmalıdır.

Kırsal alandaki çalışmalarda şantiyede kalmak zorunda olan işçilerin barınakları İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Tüzüğü'ne göre şu şekilde tarif ediliyor:

“Madde 55 - Yol, demiryolu, köprü inşaatı gibi açık havada ve meskun yerlerden uzakta yapılan işlerde çalışanlardan gecelerini işyerinde geçirmek zorunda bulunanların açıkta yatmalarını için, basit barakalar veya çadırlar sağlanır.

Baraka ve çadırlar, mahfuz bir yere kurulacak, yerler düzleştirilecek, drenaj için gerekli tedbirler alınacaktır. Baraka ve çadırlar, sağlık şartları ve dış etkilerden korunma bakımından yeterli nitelikte olacaktır.

Baraka ve çadırların ısıtılması için, gerekli araçlar sağlanacaktır. Yangın ve zehirlenmelere karşı, gerekli tedbirler alınmak suretiyle sobadan yararlanılabilir. Baraka ve çadırlarda mangal, maltız ve benzeri açık ateşler yasaktır. Baraka ve çadırlarda, yere yatak sermek suretiyle yatmak yasaktır. İşveren, karyola, ranza ve benzerini sağlamak zorundadır.

Baraka ve çadırlarda, işçilerin gerekli şekilde örtünmeleri için, yeteri kadar battaniye, işverence verilir. Yatak, battaniye ve benzerleri temiz bir halde bulundurulup, gerektiğinde dezenfeksiyonu yapılır.”

Bugüne kadar yaşanan cinayetlerin tamamı işçilerin eğitimsizliğine, kadere,

doğal afete bağlandı. Bu cinayetlerden devlet sorumluluk çıkarmadığı gibi hiç bir patron da sorumlu tutulmadı.

Yaşanan kazaların % 98'i çok basit önlemlerle önlenabilir kazalardır, bu yüzden yaşananlara kaza demek de doğru olmayacaktır. Çünkü: kaza **“bütün önlemlerin alındığı, işçilerin güvenceli-kurallı çalıştırıldığı, ancak buna rağmen yaşanabilecek istisnai durumlar”** için kullanılabilir. Oysa iş kazası adı verilen işçi ölümleri istisna değil kural haline gelmiş durumda. Yaşananlar **“işçi cinayetidir”**.

Kaynaklar tek tek uluslararası tekelere peşkeş çekilirken bu alanlardaki istihdam politikaları da sermayenin ihtiyaçlarına göre değişmeye başladı. İşçi sağlığı ve iş güvenliği kuralları hiçe sayılarak ucuz, kuralsız ve güvencesiz işçi çalıştırmanın sonucu işçi cinayetlerinin önü açıldı. Bu cinayetler işçi sağlığı ve iş güvenliği önlemlerinin alınmaması, bunların ihmal edilmesi ile denetim ve yaptırım eksikliğinden kaynaklanmaktadır.

Esenyurt'taki alışveriş merkezi inşaatında 11 işçinin yanarak ölmesi sonrasında TBMM'ye sunulan **İş Sağlığı ve Güvenliği** yasa tasarısı da patronların ihtiyacını karşılayacak şekilde düzenleniyor. Tasarıyla ağır ve tehlikeli işlerde çalıştırılması yasak olan çocukların buralarda çalıştırılmasının önü açılıyor. Mevcut yasaya göre 16 yaşını doldurmuş çocukların ağır ve tehlikeli işlerde çalışmaları yasak. Yasağı düzenleyen 85. madde yürürlükten kaldırılıyor. Yürürlüğe sokulacak yeni yasalarla ölümlerin yoğun olduğu sektörlerde yaş sınırı da ortadan kaldırılıyor.

Yaşanan ölümler ve saldırıların bu denli artmasının temel nedenlerinden biri işçi sınıfının parçalı dağınık duruşu, saldırılara karşı örgütlü duruş sergileyememesidir. Biz DDSB'liler önümüzdeki süreçte güvencesiz taşeron işçilerin örgütlenmesini öncelikli hedef olarak belirlemeliyiz. Bugün ülkenin dört bir yanından gelen ölüm haberleri bize gözümüzü hangi alana çevirmemiz gerektiğini göstermektedir. İşçi ölümlerinin kanıksattırılmaya, sıradanlaştırılmaya çalışıldığı bu dönemde yaşananları kabullenmeyecek ve karşı duruşu örgütleyeceğiz.

Burjuva-feodal sistemin işçi sınıfına ve muhalif güçlere dönük saldırılarını artırdığı bu süreçte, onlara verilecek en anlamlı cevap 1 Mayıs'ta verilecektir. Güvencesiz , geleceksiz, her türlü sosyal haktan yoksun koşullarda çalıştırılan işçiler kendi talepleri ve hakları için o gün alanlara akmalıdır. Kum torbası niyetine sayılıp canezeleri denizden toplanan tersane işçileri, yanarak can veren Esenyurt ve Gungum (Maraş) işçileri, ölümlerine dahi ulaşamayan maden işçileri, çığlıkları kulaklarda çınlayan TEDAŞ işçilerinin ve diğerleri dememek için örgütlenelim. Örgütlü gücümüzle mücadeleyi yükseltelim.

(Xarpêt DDSB)

Pusul

Eylem birliği, ortak pratikle uyumu zorunlu kılar

Öncelikle ifade etmek gerekir ki, eylem birliği bir tarafın değil, tarafların ortak çabasıyla olur. Bu nedenle ortaya konulan tüm sorumlu yaklaşımlara rağmen, bazı oportunist güçlerin engelleyici sorumsuz tutumlarının sonu gelmez. Böylesi durumlarda dayatmalara boyun eğme yerine, anlaşılabilir güçlerle yürümek daha doğru olan tutumdur.

“Birlik” adına bu tür olumsuz yaklaşımlara taviz vermek, yanlış anlayışların devrimci saflarda kökleşmesinden başka bir işlev görmez. Eğer pratiğin sorgulayıcı, değiştirici gücüne inaniyorsak, yanlışlara karşı bu eksenli pratik tutumlar almayı, geliştirmeyi önemsemeliyiz. Eylemde birliği önemseyemediğimiz kadar, yanlışlara karşı ideolojik cephe mücadelesini de önemsemeliyiz. İdeolojik mücadelenin, çatışmanın olmadığı yerde ne doğrularla derinleşilebilir ve nede birlikte yürüme kültürü yaratılabilir.

Eylem birliği siyasetinde başarılı bir çizgi izlemek, demokrasi olgusundan bağımsız değildir. Demokrasi kültürünü algılamada problemlili ve kendine sevdalı benmerkezci küçük burjuva düşünüş tarzı halk güçlerini birleştiremez, böler.

Düşman karşısında sergilenen ortak pratikler yalnız parti ve örgütler arasındaki ilişkilerde olumlu bir iklim yaratmaz, aynı zamanda örgütleri, partileri kendi içlerindeki farklılıklara karşı mücadele etmede de olgunlaştırır.

Devrimci ve komünist hareketin tarihine baktığımızda, devrimci eylem birlikleri noktasında yetersiz pratiklerin yanısıra olumlu pratikler de vardır. Bugün de bu olumlu pratiklerde derinleşme göreviyle karşı karşıyayız.

Faşist diktatörlüğün azgın saldırılarına karşı ortak pratikler örgütlenme olgunluğunu ve cüretini göstermeyenler, büyük yığınları birleştirme siyasetinde de asla başarılı olamazlar. Bu gerçekleri görerek soruna yaklaşmalıyız. Sorun revizyonistlerin, reformistlerin geniş emekçi yığınları bölme, devrimci enerjisini tüketme siyasetlerine dair teorik tartışmalar yürütmeden öteye bir sorundur. Çünkü geniş emekçi yığınları demokrasi, bağımsızlık ve sosyalizm mücadelesinde birleştirme, birlikte harekete geçirme görevi MLM’lerindir. Dolayısıyla her daim reformistlerin, revizyonistlerin “bölücülüğüne” dikkat çekmekle sorun çözülüyor. Asıl olan MLM’lerin bu tarihsel görevi nasıl yerine getirecekleri sorundur.

Bugün esas olarak bize rağmen oluşan ve içinde ciddi olumsuzluklar barındıran nesnel bir tablonun olduğu bir gerçektir. Ve biz de bu tablodan uzak duramayız. Çünkü geniş emekçi yığınları birleştirme ve siyasal iktidar mücadelesine yöneltme diye tarihsel bir görevimiz vardır. Dolayısıyla halk güçlerini somut sorunlar üzerinde birleştirme ve harekete geçirme siyasetinde ısrarlı olmak zorundayız. Bu ısrar geniş yığınları birleştirmenin yolunu açabilir. Bu temelde ortaya konulan her pratik yalnız devrimin dostları ve müttefikleri olan güçleri olumlu yönde etkileyerek değiştirmez. Aynı olumlu etkiyi bünyemizde de yaratır. Yapararak öğrenmek, değiştirerek değişmek eylemi, sınıf savaşımı mantığı içinde tamamen nesnel bir olgudur.

Bu nesnel olgunun halkın ve devrimin genel çıkarlarına uygun olarak hayat hakkı bulması için tüm çalışma alanlarındaki örgütlü güçlerimizin sorumluluk almaları gerekir. Merkezi düzeyde doğru bir politika belirlemek, sadece yürüyüş rotasına işaret eder. Eylem birliği politikamızın hayat hakkı bulması için öncelikle örgütlü güçlerimizin bu politikayı asgari düzeyde özümsemeleri gerekir. Politikanın asgari düzeyde özümsemesi, mücadelenin her alanında uygulanması için daha ciddi düzeylerde sorumluluklar almak anlamına gelir. Sorumluluk alınmadan engelleri aşma mücadelesi içine girilemez. Sorumluluk alınmadan diğer müttefik güçleri ikna etme eyleminde de gereken başarı gösterilemez.

KAVGADA

Mehmet Kocadağ: Muş Varto’da 1950 yılında dünyaya gelen Mehmet Kocadağ güçlüklerle dolu bir yaşam içinde büyüdü. Kısa sürede bu güçlükler onu Partizanlarla tanıştırdı. 1 Mayıs 1976 gösterileri sonrası kaçırılarak katledilen Kocadağ, Türkiye’nin ilk 1 Mayıs şehidi olarak tarih not düştü.

Ömer Naci Güven: Bahçelievler Lisesi’nin önde gelen devrimci demokrat öğrencilerinden olan Ömer Naci Güven, gerici güçlerin 21 Nisan 1977’de okuldan çıkan öğrencilerin üzerlerine kurşun yağdırdılar. Gerici güçlerin saldırısı sonucu Ömer Naci Güven hayatını kaybeder.

İsmail Hanoğlu: Tokatlı olan İsmail Hanoğlu, 1975 yılında Partizanlarla tanışır. Partizanlarla tanıştığı dönemde fabrikada ve inşaatlarda çalışan Hanoğlu, 1976 yılından itibaren profesyonel devrimciliğe adım atar. İyi bir propagandist ve örgütçü olan Hanoğlu, İstanbul Gültepe’de bir faşisti cezalandırır. Cezalandırmanın hemen sonrasında faşistler Hanoğlu’na pusula kurur. Geri çekilip çatışan Hanoğlu 20 Nisan 1978 tarihinde ölümsüzler kervanına katılır.

Nurettin Gül: 26 Nisan 1980’de Proletarya Partisi’nin şehidi olarak tarihte yerini aldı.

Cemal Ferhat: Dersim-Hozat-Peyik köyü doğumlu olan Cemal Ferhat Nisan 1980 tarihinde Halkın Kurtuluşu tarafından katledildi. Çevresi tarafından sevilen Cemal Ferhat’ın cenazesi köyünde toprağa verildi.

Elif Ataklı: 26 Nisan 1981

Mehmet Beyhan: 1977 yılından itibaren Partizanlarla tanışan Mehmet Beyhan, 1981 yılı Nisan’ında gözaltına alındığı Siverek Meydan Polis Karakolu’nda katledildi.

Metin Karataş: 1962 yılında Ovacık’ta doğan Karataş, 1977 yılında Partizanlarla tanışır. 1979 yılında Halk Ordusu’na katılan Karataş, propaganda için gittiği Hozat’ın Söğge köyünde pusuya düşer. Yaralı olduğu halde çemberi yaran Metin Karataş aşırı kan kaybı sonucu 20 Nisan 1982’de ölümsüzlüğe ulaşır.

Bahar Yıldız: 1863 yılında Dersim’in Nazimiye ilçesinde dünyaya gelen Yıldız, 1 Mayıs öncesi devletin kolluk güçlerini takibini atlatmaya çalışırken 1 Mayıs 1982 tarihinde katledilir.

Şerif Ahmet Aslan: Nisan 1984 tarihinde İzmir Buca Hapishanesi’nde yakalandığı bir hastalık sonucu hayatını kaybetti.

Ali Mete: 1957 yılında Erzincan Tercan Kürt Kaçağı köyünde dünyaya geldi. 1975 yılında Parti-

zanlarla tanışan Ali Mete Kars-Erzincan bölgesinde faaliyet yürütürken tutsak düşer. Hapishaneden çıkınca Halk Ordusu’na katılan Ali Mete 21 Nisan 1987 tarihinde Dersim Hozat Gızori köyünde çıkan çatışmada şehit düşer.

Fecire Yıldırım: 1962 yılında Dersim Hozat Zangirek köyünde dünyaya gelen Yıldırım, 1985 yılında Halk Ordusu’na katılır. 21 Nisan 1987 tarihinde Ali Mete, Müslüm Yıldırım ile birlikte ölümsüzlüğe kavuşur.

Müslüm Yıldırım: 1964 yılında Gızori köyünde dünyaya gelen Yıldırım Halk Ordusu’na milislik yaparken Fecire Yıldırım ve Ali Mete ile birlikte 21 Nisan 1987 tarihinde hayatını kaybeder.

Dursun Adabaş: 1 Mayıs 1996 mitinginde polislin açtığı ateş sonucu şehit düştü.

Cihan Çetinkaya: 1997’nin Nisan ayında eski lümpen arkadaşları arasında çıkan kavga sonucu hayatını kaybetti.

Davut Kirman: 1950 doğumlu olan Kirman Gürcü milliyetine mensup idi. 80 öncesi Dev-Yol’cularla tanışan Kirman 80 sonrasında Partizanlarla tanışır. Kanseri hastalığının bünyesini ele geçirdiği sırada tutsak düşen Kirman’ın sağlığı daha fazla bozulur. Tahliye olduktan kısa bir süre sonra 1998 yılının Nisan’ında hayatını kaybeder.

Erol Özel: 1968 yılında Çorum Mecitözü’ne bağlı Dağsaray köyünde dünyaya geldi. Daha çocukluk döneminde Partizanlarla tanışan Özel, örgütlü faaliyetine 1989 yılında Komsomol’da başlar. 91 Mayıs’ında Halk Ordusu’na katılır. 1992 yılında tutsak düşen Özel, Nevşehir zindanından 1993 yılında firar ederek Halk Ordusu’na katılır. 21 Nisan 1999 tarihinde Tokat Serkiz’de pusuya düşürülerek katledilir.

Özgür Güler: 1975 yılında Dersim/Hozat’a bağlı Lolan köyünde dünyaya gelir. Amasya’da okurken Partizanlarla tanışır. 1996 Haziran’ında Halk Ordusu’na katılan Güler, Erol Özel’le birlikte Serkiz’de pusuya düşürülerek katledilir.

Yusuf Ayata: 1971 yılında Dersim/Ovacık Yeşilyazı köyünde

dünyaya gelir. Partizanlarla daha çocukluğunda tanışan Ayata’nın örgütlü mücadeleyle tanışması 1988-89 yıllarında İstanbul’da olur. 1990 yılında Halk Ordusu’na katılan Ayata, Partizanların içinden çıkan kaçınların söyleminden etkilenir. Kısa bir süre sonra hata yaptığını anlayan Ayata, her şeye baştan başlayarak örnek bir devrimci oldu. 25 Nisan 2000 tarihinde Dersim/Ovacık Mercan Vadisi’nde pusuya düşerek ölümsüzler kervanına katıldı.

Hasan Akyol: 1978 yılında Elazığ/Karakoçan’da bağlı Akkuş köyünde dünyaya geldi. 1994 yılında Komsomol saflarında örgütlenen Hasan Akyol 1996 yılında Halk Ordusu’na katılır. Hasan Akyol 25 Nisan 2000 tarihinde Mercan Vadisi’nde sonsuzluğa ulaşır.

Fehiman Bozgurt: 1974 yılında Sivas/Şarkışla’ya bağlı Sivrialan köyünde dünyaya gelir. Partizanlarla 1992 yılında Mersin’de lise yıllarında tanışır. 1996 yılı sonlarında Halk Ordusu’na katılan Bozgurt, 25 Nisan 2000 tarihinde Mercan şehitlerinden birisi olarak ölümsüzler kervanına katılır.

Umut İl: 1975 yılında Dersim/Pertek’e bağlı Pınarlar köyünde dünyaya gelir. Eskişehir’de öğrencilik yıllarında Komsomol’la tanışan Umut İl, 25 Nisan 2000 tarihinde Mercan’da şehit düşer.

Fikret Vural: 1971 yılında Balıkesir’de dünyaya gelir. Partizanlarla İstanbul Üniversitesi’nde okurken tanışan Vural 1993 yılında Halk Ordusu’na katılır. 25 Nisan 2000 tarihinde Mercan’da sonsuzluğa uğurlananlar arasındadır.

Zeynel Erdoğan: 1972 yılında Sivas/Kangal’a bağlı Küreklî Köyü’nde dünyaya gelir. 1997 yılında Komsomol’da örgütlenen Erdoğan 1999 Baharı’nda Halk Ordusu’na katılır. 25 Nisan 2000’de Mercan Vadisi’nde şehit düşer.

Mustafa Toptaş: Dersim/Nazimiye’ye bağlı Sarıayla köyünde dünyaya gelir. 1996 yılında İstanbul’da Komsomol saflarında örgütlü mücadeleye başlar. 98 yılında Halk Ordusu’na katılan Toptaş Mercan’da ölümsüzler kervanına katılır.

Gerilla Alanında Kitle Faaliyetinin sorunları, nedenleri ve çözüm yolları-4

Kitle Faaliyetimizde Doğru Çizgiyi Hakim Kılalım

Tüm bu konuların doğru bir şekilde kavranması, somut olarak incelenmesi politika üretmek ama aynı zamanda bu politikaları pratikleştirmek, bunları kitlelerin sahiplenmesini ve politikalarımız doğrultusunda harekete geçmesini, örgütlenmesini sağlamak açısından gereklidir. Politikalarımız somut incelenmelere dayanmalı, pratik uygulama ile derinleştirilmeli ve zenginleştirilmelidir. Kitle faaliyetinde teori ve pratik bütünlüğü bu şekilde sağlanabilir. Somut incelemelere dayanmayan bir politika kitlelerle buluşamaz, kitlelerle buluşmayan hiçbir politika güç olamaz. Kendiliğindencilik, önce inceleme ve düşünce tarzımızda kırılmalı, bununla birlikte çalışma tarzımız düzeltilmelidir. Sağlıklı ve sürekli bir kitle faaliyeti için bu zorunludur. Saffarımızda sadece politika belirlemenin yeterli olduğu, kitlelerin bunu kendiliğinden sahipleneceği yanlış anlayışı mevcuttur. Bu anlayış kendisini teorimizde değil pratiğimizde göstermektedir. Öte yandan **belirlediğimiz politikaların sadece bizi ilgilendirdiği, bize ve kitleye ait ayrı gündemler olduğu yanlış politik zayıflığın ve kitlelere yabancılaşmanın bir ürünü olarak kendini göstermektedir.** Halkın politikalarımızı sahiplenmesi bir anda ve kendiliğinden olmayacak, ancak kitlelerden kitlelere anlayışının doğru bir uygulamasıyla mümkün olacaktır. Bunun için kitlelere sürekli ve ısrarlı şekilde gidış ön şarttır. Bu gidış önce öğretmek için değil, önce öğrenmek için olmalıdır. Kitlelerden öğrenmek onların her söylediğini doğru olarak almak değildir. Kitlelerden öğrenmek onların "dağınık ve sistemsiz" düşüncelerini almak ve bunları sistemli bir hale getirip kitlelere ısrarla götürmektir. Bu onların bilincinin şekillenmesini öğrenmek ve bu bilincin devrimci dönüşümünü sağlamak için politikalarımızı sahiplenip harekete geçmelerinde doğru müdahaleleri yapmak demektir. Öğretmen olmak ancak bu şekilde sağlanır.

Kitlelerin devrimci bilinç kazanmalarında ve bu doğrultuda harekete geçmelerinde ajitasyon/propaganda faaliyetimizin daha da nitelikli kılınması şarttır. A/P faaliyetimiz sadece bilinçlendirme değil, örgütlenme ve kitleleri savaştırma hedefinin olmazsa olmaz parçasıdır. Örgütlenmeden bağımsız bilinçlendirme, bilinçlendirmeden bağımsız örgütlenme olmaz. Örgütlenme perspektifi ile ele alınmayan A/P faaliyeti küçük burjuva bakış açısının ve kendiliğindencilik yansımasıdır.

Belirtmek gerekir, A/P faaliyetimizin daha nitelikli olması için teori ve politikada derinleşmek başlıca koşuldur. Sistemin yarattığı siyasal sorunlar, bu sorunların alanlara yansımaları, emperyalizm ve faşizmin niteliği, savaşımızın hedefleri, DHD perspektifi vb. ortaya çı-

kabilecek yığınla güncel-politik konuda kitleleri bilinçlendirmek için önce bizlerin bu konularda bir bilgilenmeye ihtiyaç duyduğumuz açıktır. Örneğin Dersim halkının kendine özgü bir şekilde ülke gündemine ve politikaya duyduğu ilgi ve bu ilginin yığınla karmaşa ile iç içe girdiği düşünülürse bu ihtiyacın çok daha fazla olduğu görülebilir. Diğer yandan teori ve politikaların, kitlelerin anlayıp sahiplenebileceği bir şekilde onlara aktarılması gerekir. Bu, kitlelerin somut durumuna hakim olmayı, onun yaşamının ayrıntılarını bilmeyi gerektirir. Faaliyet yürüttüğümüz alanlarda kendine has birçok olgu kitlelerin çeşitli sorunlara yaklaşımında farklılıklar yatmaktadır. Bunlara hakim olmak, A/P faaliyetimizde kitlelerin ruhunu yakalamak önemlidir.

A/P faaliyetimizde kitlelerle geri tartışmalara girme durumu söz konusudur. Sorunları onların getirdiği yerden tartışarak yaşanan bu gerilik, ileri olanın, geri olanın bilincine tabi olmasıdır. Tartışmalara yön verenin biz değil kitle olması (bunun sıklıkla yaşanması) bunun göstergesidir. Bu anlamda A/P faaliyetimiz kitlelerin bizi çektiği geri noktalardan değil, tam da bu gerilikleri aşmak için ileri noktalardan olmalıdır. Örneğin; halkın bir ajan-işbirlikçiye yönelik yaptırımımızı feodal-duygusal yaklaşımlarla doğru bulmaması, bir ajan-işbirlikçiyi savunmak için değil ajan-işbirlikçilik konusunda bilinç bulanıklığı yaşadığı içindir. O halde A/P faaliyetinde hedefimiz bu bulanıklığı netliğe çevirme yönü olmalıdır. Aksi halde onun savunusu karşı savunuyu doğurmakta, kitlelerle bütünleşme yerine kitlelerle karşı karşıya gelme durumu ortaya çıkmaktadır. Daha kötüsü bu tarz durumlar bizde bilinç bulanıklıkları yaratmaktadır. Bu durumun sebebi, başta politikada, ikincisi kitle gerçeğinin kavranışında netsizliktir. Ve sebep ortadan kaldırılmadan doğru bir pratik, doğru bir A/P faaliyeti gerçekleştirilemez.

Bugün sürmekte olan gerilla savaşının A/P'si güçlü bir şekilde yapılmalıdır. Kitlelerin özellikle bu konuda önemli düzeyde bilinçlenmeye ihtiyacı vardır. Bu en başta onları örgütlenme ve savaşımızın bir parçası yapma hedefinin doğurduğu bir ihtiyaçtır. Diğer yandan bu konuda geçmişten bugüne gelen eksikliklerin ve yaşanan tahribatın giderilmesi bu ihtiyacın giderilmesini daha da ivedi bir hale getirmektedir

Kitleleri bilinçlendirmek ve onları örgütlemek bir anda mümkün olmayacaktır. Bundan dolayı A/P faaliyetimizde süreklilik olmalı, kitlelerle her buluşma A/P faaliyetinin zeminine dönüşmeli ve çabuk sonuç alma beklentisi şeklindeki küçük burjuva hatasına düşülmemelidir.

Kitlelerin somut sorunları etrafında örgütleneceği gerçeği, kitleler tarafından gündemimize taşınan sorunların doğru bir şekilde ele alınıp çözüme ka-

vuşturulmasını gerektirir. Dersim halkının kendisine ait birçok sorunu gündemimize taşıdığı ve bizden bu sorunlara çözüm beklediği bir gerçektir. Peki, kitlelerin ve savaş örgütünün mevcut gerçekliği içinde bu sorunlar nasıl ele alınacaktır? Bu soruya genel anlayışımız doğrultusunda yanıt verilmelidir.

Kitlelerin gündemimize taşıdığı ekonomik-sosyal vb. sorunlar (tarla, su, alacak verecek sorunları vb) onlarla canlı politik bağlar kurmamızın, onları örgütlememizin zemini olarak ele alınmalıdır. Bütün bu tek tek sorunlar, sistemin yarattığı sonuçlar olarak görülmeli ve kitleye de bu yönlü teşhir yapılmalıdır. Diğer yandan bu sorunları gündeme almamak bizi kitleden koparacağı gibi salt bu sorunlara endeksli bir kitle faaliyeti bizi sınıf mücadelesinden koparacaktır. Yapılması gereken bu sorunların kitleleri sınıf mücadelesine kanalizetme anlayışıyla ele alınmasıdır.

Kitlelerden bize bu çerçevede birçok sorunun geldiği göz önüne alındığında mevcut gücümüz doğrultusunda hepsine yetişemeyeceğimiz açıktır. Peki, ayrımı nasıl yapacağız? Kitlelerden bize gelen sorunlar arasında sistemle çelişkilerin en güçlü biçimde açığa çıktığı, müdahalemiz ve çözümümüz halinde ajitasyon ve propagandanın en güçlü yapılabileceği, örgütlenmenin zeminini güçlendirecek ve kitlede bize karşı güveni artıracak sorunlara öncelik verilmelidir.

Sorunun çözümünü **amaçlaştıran** her yaklaşım bizi örgütlenme perspektifinden uzaklaştırır. Bizim kitle ile bu sorunlar üzerinden ilişkimiz sadece sorunların çözümü için değil, bu sorunlar etrafında onlarla ilişkilenecek ve çözüm olma sürecinde bu ilişkileri güçlendirmek, somut ifadesi ile örgütlenme çalışması yapabilmektedir.

Önümüze aldığımız sorunlar aynı zamanda çözüme kavuşturulması gereken sorunlardır. Genelde sınıfsal karakterin sonucu olarak köylüler cephesinden karmaşık hale gelen bu sorunların çözülmesi, bu konuda bir inisiyatif ortaya konması kitlelerin bize güvenini artıracaktır. Tersine ise bize güvensizlik yaratacak otorite olmamızın inisiyatifimizi geliştirmenin önüne geçecektir.

Sorunların doğru ele alınması için en başta **tam bir bilgilenme** gerekir.

Halkın politikalarımızı sahiplenmesi bir anda ve kendiliğinden olmayacak, ancak kitlelerden kitlelere anlayışının doğru bir uygulamasıyla mümkün olacaktır. Bunun için kitlelere sürekli ve ısrarlı şekilde gidış ön şarttır. Bu gidış önce öğretmek için değil, önce öğrenmek için olmalıdır.

Pratik faaliyetin ve koşulların getirdiği sınırlılıklar olmakla birlikte, bu konuda yaşadığımız eksiklikler esas olarak küçük burjuva inceleme ve çalışma tarzımızın bir ürünüdür. Ancak sadece bizim bu sorunların nasıl doğru bir şekilde ele alınacağını bilmemiz yetmez. Bu bakış açısı kitleye de kazandırılmalı böylece halkın sınıfsal karakterin getirdiği dar bakış açısından kurtarılması sağlanmalıdır.

En önemli nokta sorunlara dair bilgilenme, çözümleme, karar alma ve kararların takipçisi olmada kitlelerle birlikte hareket etmektir. Tüm bu süreçlerin doğru şekilde ilerlemesi için mekanizmalar yaratmak gerekir. Süreci kitlelerin inisiyatifine bırakmak veya sadece kendi inisiyatifimizle çözmeye çalışmak faaliyetimizde ortaya çıkan iki yanlış anlayıştır. Önemli olan kitlelerle inisiyatifin ortaklaşması, daha ileri düzeyde bir birleşmenin sağlanmasıdır. Onların sorunları bizim olduğu kadar bizim çözümümüz de onların olmalıdır. Bu durum kitleleri örgütlenme kitle iktidarı kurma bilinci ile ilgilidir. Bizim tarihsel misyonumuz buna öncülük etmektir. **(Dersim'den bir Partizan)**

(Devam edecek)

Bir “Kentsel Dönüşüm” şiarı:

“ZATEN YIKMAK İSTESELER DE BEN EVİMİ YIKTIRMAM!”

Kentsel dönüşüm tanım olarak; Kentin herhangi bir bölgesinde zamanla niteliğini kaybeden, fiziksel ve çevresel yönlerden bozulmuş ve köhneleşmiş, sosyal ve ekonomik açıdan dışlanmışlıkla karşı karşıya olan kentsel alanların belli sosyal ve ekonomik programlarla dönüştürülerek **kente kazandırılması** olarak tanımlanıyor.

Kentsel Dönüşüm kavramının çıkış temellerini ise;

1. Kentin fiziksel koşulları ile toplumsal problemleri arasında doğrudan bir ilişki kurulması ihtiyacını karşılamak,

2. Kent dokusunu oluşturan birçok öğenin fiziksel olarak sürekli değişim ihtiyacına cevap vermek,

3. Kentsel refah ve yaşam kalitesine bağlı ekonomik başarının elde edilebileceği bir yaklaşımı ortaya koymak,

4. Kentsel alanların en etkin biçimde kullanımına ve gereksiz kentsel yayılmadan kaçınmaya yönelik stratejileri belirlemek,

5. Toplumsal koşullar ve politik güçlerin ürünü olarak kentsel politikanın şekillendirilme ihtiyacını karşılamak.

İlk üç maddeye bakıldığında kentsel dönüşüm yararlı bir hareket gibi görünmektedir düşüncesini akla getirmektedir. Ancak bu maddeler sadece teoride

kalmaktadır. Çünkü oradaki halkın bu konuda fikirlerine başvurulmamaktadır.

Dördüncü maddede anlatılan; dönüşüm, seçilen alanı yok etmek amaçlı düşünülmiştir. Kentin yayılmasını önlemek önemlidir. Ancak sadece fiziksel olarak köhneleşmiş, sosyal açıdan ise sözde kötü (oradaki emekçi halka göre çok iyi) alanları seçmek büyük planlama yanlışlarıdır. Düşük katlı konutları yıkıp yüksek katlı konutlar yapmak için konulan bir maddedir. Bu da tam olarak TO-

Kİ'ye işaret etmektedir.

Beşinci madde ise direkt olarak “Kentsel Dönüşümün” amacını anlatmaktadır. Politik güçlerin ürünü haline getirmek için emekçilerin yaşadığı böl-

geler seçilmektedir. Politik güçten en çok yararlananlar da şu an ki sistemin uşaklarıdır. Bunlar da politik gücü rantta dönüştürmeyi çok iyi bilmektedirler.

Kentsel Dönüşüm faaliyetleri Avrupa ülkelerinde daha çok ekonomik ömrünü tüketmiş çöküntü alanlarında uygulanırken, ülkemizde Kentsel Dönüşüm faaliyetlerinin en önemli ayağını gecekondu dönüşümü oluşturmaktadır.

Eskişehir’de bir bölgedeki “Kentsel Dönüşüm”den örnekle devam edersek;

ve rantçılar sayesinde halka sorulmadan, hatta halk kandırılarak bir alanda dönüşüm başlamış.

Burada yaşayan halk, tek katlı, bahçeli, küçük ve dar sokaklı mahallerinden gönderilip, çok katlı apartman dairelerine yerleştirilmek istenmektedir. Bu değişim/dönüşüm psikolojik baskı aygıtı haline getirilmiştir. Evlerin duvarlarına “... **inşaat şirketi burada inşaata başlayacaktır**” gibi küstahça, alay edercesine yazılar asılmışlardır. Emekçi halkın evlerinin dibine kadar gelen inşaat, çok katlı yapıyla birlikte halka diğer bir baskı aygıtı oluşturmaktadır. Dönüşüm bölgesindeki bir teyzenin söylediklerini aktararak halkın nasıl kandırıldığını anlatsak: Teyzeye, burada evler yıkılıp çok katlı binalar yapılacağını söylediklerimizde, “*Yok çocuğum öyle bir şey. Bize muhtar bu evler yıkılmayacak ama karşı sokaktaki evler yıkılacakmış dedi, zaten yıkmak isteseler de ben evimi yıktırmam*” dedi. (Bu arada aynı muhtar bize o teyzenin evinin bulunduğu yerlerin de yıkılacağını söyledi.)

Bizlerin de her zaman kandırılabilme, kapitalizmin oyununa gelebilme ihtimalini düşünerek emeğin, kentine sahip çıktığı bir fikir ile tüm gücümüzle bu teyze gibi mücadele etmeliyiz.

(Konya’dan bir YDG’li)

“Direnişimiz emsal olsun!”

Kartal: Devletin barınma hakkına yönelik saldırılarına karşı Kurfalı halkı, direnişteki kararlılığını İstanbul Büyükşehir Belediyesi’ne ait olan bir araziye 2010 yılında el geçirerek gösterdi. Devletin tüm saldırılarına karşın arazi üzerine halkın inançları kapsamında uygun olarak Pir Sultan Abdal Kül-

tür Derneği kuruldu.

Yıkımlar kapsamında ilk yıkılması beklenen Kurfalı Pir Sultan Abdal Derneği bulunuyor. Gazete olarak konuya ilişkin dernek başkanı **Rahim Noz** ile kısa bir söyleşi yaptık.

-Öncelikle derneğin kuruluş sürecini anlatır mısınız?

- Bizden önceki değerli yöneticilerimiz ve dostlarımız yoğun bir mücadele içinde derneğimizin kuruluş çalışmalarını başlattılar. Öncelikli olarak Belediye’den yer talep ettik ancak belediye bizi aldattı, yalanlar söyledi. Bunun sonucunda bir işgal yaşandı. Yalnız teknik nedenlerden kaynaklı işgali daha fazla sürdüremedik ve o süreçte çalışmalarımız başarısızlıkla sonuçlandı. 2010 yılında bir işgal gerçekleştirdik. Ve birinci projemizi yani dernek projemizi yaşama

geçirdik. Derneğimizin kuruluşunun ardından belediye ile birçok sıkıntı yaşadık. Burayı yıkmak istediler. Su, elektrik vermediler. Biz de dost kurumlar ve devrimcilerle omuz omuza çözdük.

Son olarak İBB’ye bir Cemevi talebinde bulduk ancak reddedildi. Biz de şimdi cemevi için derneğimizin yanındaki araziye işgal ederek bu projemizi gerçekleştireceğiz.

-Kentsel Dönüşüm kapsamında dernek de hedef almıyor. Bu konuda ne düşünüyorsunuz?

- Kentsel dönüşüm kapsamında

Cemevine yer tahsis yapmamak aslında bir yıkıma işaret ediyor. Şu ana kadar bize bir yazı gönderilmiş değil. Ancak kaymakamlık tarafından yerel belediyeye yıkılması için devamlı talimat veriliyor. Ancak bizim kararlılığımızı belediye ve kaymakamlık çok iyi biliyor. Bu açıdan derneğimizi yıktırmayacağımız gibi Cemevi projemizi de aynı dernek için belediye arazisini işgal ettiğimiz gibi gerçekleştireceğiz. Bunun için çalışmalarına başladık. İnşaat malzemeleriniz araziye taşımaya başladık. Er ya da geç, zor ya da kolay bu proje gerçekleştirilecek.

ve Koruma Derneği adı altında kurulan dernekte 8 Nisan’da bir halk toplantısı yapıldı. Yapılan toplantıda görülen o ki; egemenlerin mahalle halkının örgütlü duruşunu bölmeye dönük çeşitli politikaları ve dernek için karalama çabaları mahalleimizdeki yıkımlara karşı oluşan örgütlü

duruşu zayıflatmıştır. Avukatların, mimarların, dernek yöneticilerinin ve şehir planlamacılarının katıldığı toplantı yaklaşık 100 kişiyle gerçekleşti ve halka örgütlenme çağrısı yapıldı. Çalışmaların devam edeceği bildirildi.

(Kartal’dan bir ÖG okuru)

Yıkımlara karşı halk toplantısı

Kartal Hürriyet Mahallesi’nde sistemin “kentsel (rantsal) dönüşüm” çalışmaları devam ediyor. 5 yıllık süre zarfında gelişen olaylar karşısında halkın örgütlü gücü, karşı koyuşu sisteme geri adım attırmıştı. Ama egemenler, halkı, çeşitli yöntemlere başvurarak kandırmaya çalıştı bu süre zarfında.

Bazı ev sahiplerine tapu dağıtarak, halkın tepkisini yumuşatmaya ve bölmeye çalıştı. Sonuç olarak son dönemde yıkım politikaları tekrar gündeme geldi.

Mahalle halkı, daha önceki yıkım sürecinde yarattığı örgütlü gücünü bir dernek açarak göstermişti. **Kartal Hürriyet Mahallesi Geliştirme Güzelleştirme**

“İşgalci LİMAK, topraklarımızdan defol!”

Aylardır topraklarını, yaşam alanlarını çadır direnişi ile savunan **Peri Suyu Köylüleri**, Acil Kamulaştırma yasasına karşı, verdikleri hukuk mücadelesinde, **Danıştay 6. Dairesi** tarafından yürütmenin durdurulması kararı verildi. Ancak Danıştay kararına rağmen **LİMAK** şirket çalışmalarını durdurmadı. Pembelik Barajı çalışmalarının fiili olarak devam etmesi ve Limak şirketinin doğaya, kültüre ve yaşama olan saldırısına dikkat çekmek için 8 Nisan günü Limak önünde eylem yapıldı. **Peri Suyu Koruma Platformu** üyeleri ve **Munzur Koruma Kurulu** tarafından organize edilen eylemde “olağanüstü durumlarda, yurt savunması ihtiyacına veya aceleliğine göre Bakanlar Kurulu kararı alınarak taşınmazların kamulaştırılmasını” öngören Acil Kamulaştırma Yasası'na dayanılarak topraklarının işgal edildiğini söyleyen Dersimliler, İTÜ Maslak'ta toplanarak Veko Giz Plaza içinde bulunan LİMAK'ın önüne kadar yürüdü. Eylemde “İşgalci Limak Dersim Peri'de acil kamulaştırmayla savaş hukukuyla el koyduğün topraklarımızı vermeyeceğiz” pankartı açıldı.

Yürüyüşte, “**Peri özgürdür özgür olacak**”, “Direne direne kazanacağız”, “**Hırsız LİMAK Peri'yi terk et**”, “İşgalci Limak elini Peri'den çek”, “**Baraj yapma boşuna, yıkaçağz başına**”, “Nihat Özdemir naleti şero tu” gibi sloganlar atıldı.

Veko Giz Plaza'nın önüne gelen grup adına konuşan Munzur Koruma Kurulu Sözcüsü **Hasan Şen**, şirket sahibi Nihat Özdemir'in bir daha Dersim'e girmeyeceklerine dair söz verdiğini ancak, bu sözlerini çiğnediğini ve Danıştay kararına rağmen fiilen çalışmaya devam ettiğini söyledi.

Eylemde toprakları tel örgülerle kapatılan 77 yaşındaki **Hasan Akyol** ile 75 yaşındaki **Elif Akyol** da söz alarak yaşadıklarını anlattı. Akkuş (Paş) Köyü'nden Hasan Akyol, “*Hükümet 'biz fakirden yanayız' diyor. Madem öyleyse neden bizi yok ediyor? Ben 8 çocuk babasıyım, 77 yaşındayım. Bizim köylerimize tel örgüsü çekilirken karakol üstümüzde bunu görüyorduk. Niye bu şirket özel ordu kurdu, zorla, kaleşnikofla etrafımızı çeperledi. Bu halk mağdur oluyor, devlet mi kâr ediyor?*” diye konuştu.

Elif Akyol da, köylerin etrafına tel örgü kurulmasının asıl amacının Dersim halkını birbirinden koparmak olduğunu söyledi. Bu şekilde köylülerin birbirinden ayrılmasının istendiğini ifade eden Akyol, “*Kardeşler, amcalar, bacılar hepimiz birlik olalım buna imkan vermeyelim. Çevremizi tel örgüyle sarıp bizi bir çeperin içine bırakmışlar. Bu bir yerde hiç görül-*

muş müdür hiç? Bu sadece Peri'yi kapatmak ve köylüleri birbirinden uzaklaştırmaktır. 38'de bizi ayırdılar, sürgüne gönderdiler, yine ayrılmalarına izin vermeyelim” çağrısı yaptı.

Elif Akyol da, köylerin etrafına tel örgü kurulmasının asıl amacının Dersim halkını birbirinden koparmak olduğunu söyledi.

Eyleme **Munzur Çevre Derneği, Suyun Ticarileştirilmesine Hayır Platformu** ve Kay-Der de destek verdi.

Peri Vadisi köylülerinden suç duyurusu

Pembelik Barajıyla ilgili Danıştayca verilen kararın uygulanması için, şu anda işgalci durumda olan Limak şirketi yetkilileri hakkında köylüler Elazığ Karakoçan Adliyesinde suç duyurusunda bulundu. Tunceli milletvekili Hüseyin Aygün'ün de katıldığı suç duyurusu sonrası yapılan basın açıklamasında Orman ve Su İşleri Bakanı Veysel Eroğlu'nun Beyza Üstün'ü hedef göstermesi de teşhir edildi.

yıldırmaya çalışıyor.

Suyun Ticarileşmesine Hayır Platformu, 11 Nisan'da Orman ve Su İşleri Bakanı Veysel Eroğlu'nun açıklamasına ilişkin İstanbul Darüşşafaka Metroso önünden İstanbul Orman Bölge Müdürlüğü önüne kadar yürüyüş gerçekleştirerek bu durumu kınadı.

EGEÇEP'ten “Bakan” a protesto

EGEÇEP, İzmir Tabip Odası, Eğitim-Sen 3 No'lu Şube, Çağdaş Hukukçular Derneği, Emekli-Sen Ege Bölge Temsilciliği ve Onurumuzu Savunuyoruz Hareketinin ortak düzenlediği eylemde, “Bakanın HES ve termik santral karşıtı yaşam savunucularına, gerekse isim vermeden Yıldız Teknik Üniversitesi öğretim üyesi Prof. Dr. Beyza Üstün'e yönelik söylediği sözler kabul edilemez” denildi.

DAVET

26. Yılında Çernobil'e Lanet, Nükleere Hayır

26 Nisan 1986'daki Çernobil nükleer felaketinin üzerinden tam 26 yıl geçti. Santralin patlamasıyla gerçekleşen katliam sonrası bizler bu ülkede 26 yıldır “Çernobil'in Çocukları” olarak anıldık. Sevdiklerimizi, dostlarımızı, yakınlarımızı toprağa koyduk. 26 yıldır her gün nükleere ve bunu başımıza bela eden sisteme lanet ettik.

Çernobil faciasının dünyayı kasıp kavurduğu günlerde zamanın darbeci Cumhurbaşkanı Kenan Evren, “biraz radyasyon kemiklere yararlıdır”, Başbakan Turgut Özal “radyoaktif çay daha lezzetlidir” diyebiliyor; Sanayi Bakanı Cahit Aral ise halkın huzurunda radyasyonlu çay içebiliyordu.

Yıllar önce devlet tarafından işlenen bu suç, bütün ölümlere ve bilimsel verilere rağmen kabul edilmediği gibi üstü küstahça örtülmeye çalışıldı. Bugün bu tavır, darbe dönemini aratmayan uygulamalarla, aynı vurdumduymazlık ve pişkinlikle devam etmektedir.

Çernobil ile Fukuşima'nın etkileri halen devam ederken, dünyanın her yanından nükleer sızıntı / kaza haberleri gelirken ve nükleer karşıtlığı hız kazanırken, Sinop'a, Mersin'e ve Trakya'ya nükleer santral yapabilmek için son haftalarda Resmi Gazete'de ferman üstüne ferman yayınlayan; Karadeniz'i ve Akdeniz'i nükleer atık çöplüğüne çevirmek ve kanlı savaşları için nükleer silah elde etmek isteyen, Çin'e, Rusya'ya santral antlaşmaları için iş ortakları ile seyahatler düzenleyen dayatmacı zihniyete karşı bir araya geliyoruz.

Yaşamımızı, havamızı, suyumuzu, toprağımızı, tüm canlıları, yüzyıllar boyunca radyasyonla zehirleyen Çernobil katliamının 26. yılında, termiğe, HES'lere, nükleere kısacası yaşamımızı, kültürümüzü yok eden “proje”lere, yağma, talan, rant ve sömürüye karşı doğayı ve yaşamı savunmak için herkesi birlikte haykırmaya davet ediyoruz. 26 yıldır öfkeliyiz, 26 Nisan'da sokaktayız!

Karadeniz İsyandadır Platformu

“Hem yaşam alanlarımıza hem bilim insanlarımıza sahip çıkıyoruz!”

Suyuna, toprağına, ormanına, emeğine, yaşam alanlarına sahip çıkanlara kısacası halka tahammül gösteremeyen, Orman ve Su İşleri Bakanı **Veysel Eroğlu**, Cumhuriyet gazetesine verdiği bir açıklamada, bu sefer hedefine bilim insanlarını, bilirkişileri ve mahkemeleri koydu. HES karşıtlarını; “Seyyar gruplar” olarak nitelendiren, “enerji şirketlerinin yönlendirdiği”, “dış güçlerce desteklendiği”ni iddia ettiği girişimler olarak lanse etmeye çalışan Eroğlu, Türkiye'nin her yerinde yaşam alanlarını ve yaşamlarını korumak için verilen mücadeleyi karalıyor.

Eroğlu şimdi de, Yıldız Teknik Üniversitesi öğretim üyesi **Prof. Dr. Beyza Üstün**'ü savcılığa, YÖK'e ve Üniversiteye şikâyet edeceğini açıkladı. Bakan bu beyanı ile sadece bilim

insanlarını, bilirkişileri tehdit etmekle kalmıyor; “mahkemelere, üniversitelere ve YÖK'e gereğini yaptırabilecek güç ve yetkide bulunduğunu ve gere-

ğini yaptıracağını” da ilan ediyor. Bu söylem ve girişimle korku yaratmaya; halkın ve doğanın yanında yer alan, bilgisini halkla paylaşan az sayıda, onurunu sermayeye satmamış öğretim üyesine boyun eğdirmeye, sermayeye karşı açılan davalarda verdikleri raporlarla yürütmenin durdurulmasına ve iptaline neden olan bilirkişileri

Bir ömre sığamayanlardan

Düşünceler, ideolojiler çatışır hep ama karşısındaki kadın olunca dilin kemiği kırılır, edep hayâ yerlerde sürünür. Karşısındaki erkek olunca adı solcu olacak olan adamla tartışma nasıl evrilirdi bilemeyiz ama muhatap kadınsa nasıl yok sayıldığını, küçümsendiğini, tahammül edilmediğini çok iyi biliyoruz.

Kendisi olmayı başarabilen ender kadınlardan biri. Yaşamına bu kadar çok şey sığdıran, aynı anda birçok şey olabilen ve yaşamının insan olarak hakkını verenlerden. Demokrat kimliğiyle de tanıdığımız oyuncu, söz yazarı ve senarist **Meral Okay**, arkasında yapılacak çok iş bırakarak kapadı gözlerini.

Bir süredir akciğer kanseri olan ve tedavi gören oyuncu 20 Eylül 1959 tarihinde Ankara'da doğdu. 12 Eylül döneminde Türkiye İşçi Partisi üyesi ve aynı zamanda işyeri temsilcisiydi. İstanbul'a taşınınca farklı alanlara yöneldi. Dergicilik, yayıncılık, yapımcılık yaptı. Sezen Aksu'nun seslendirdiği birbirinden güzel şarkı sözü yazdı. "Asmalı Konak", "Bir Bulut Olsam", İstanbul Şahidimdir", "Muhteşem Yüzyıl" dizilerinin senaryolarına imza atmıştı. Birçok filmde rol aldı. Kamera karşısına ilk kez 1992'de "Seni Seviyorum Rosa" filmiyle geçti. 2002'de 24. Siyad Türk Sineması Ödülleri'nde En İyi Yardımcı Kadın Oyuncu ödülünü "Hiçbir Yerde" filmiyle almıştı. 2007'de 14. Adana Altın Koza Film Şenliği'nde yapım koordinatörlüğünü de üstlendiği Beynelmillel filmdeki rolüyle de En İyi Yardımcı Kadın Oyuncu ödülünü aldı.

Son senaryosu "Muhteşem Yüzyıl" adlı dizide Kanuni Sultan Süleyman'ın hayatını anlatıyordu. Tarihi olduğu gibi kabullenmeyen, kutsal ve dokunulmaz kılanların hışmına çok geçmeden o da uğrayacaktı. Her olayı kendi dar kadra-

jına göre yorumlayan, başka türlüsüne tahammül edemeyenler hedef tahtasına oturtmuştu Meral Okay'ı. Düşünceler, ideolojiler çatışır hep ama karşısındaki kadın olunca dilin kemiği kırılır, edep hayâ yerlerde sürünür. Ciddiyetle lakırdı etmek namümkün olur. Karşısındaki erkek olunca adı solcu olacak olan adamla tartışma nasıl evrilirdi bilemeyiz ama muhatap kadınsa nasıl yok sayıldığını, küçümsendiğini, tahammül edilmediğini çok iyi biliyoruz. Yeni Akit yazarı Ali Karahasanoğlu kinini kendi köşesinden kusmuştu. "Eski bir solak olarak Stalin'in hayatını dizi yapacağına, olmadı Nazım Hikmet'i dizi yapacağına, ortalığı velleveye vermek için Kanuni'nin hayatını meze yapmış". Haremdeki kadınları köle statüsüne nasıl indirirmiş! Osmanlı'nın harem gerçeğini dünya âlem bilir oysa. Meral Okay olan bitenin çok küçük bir kısmını anlattığı, gerçeğe alay etmediği için mi bu kin? Yoksa kadın başıyla kutsal dediklerinize dokunmaya cüret ettiğinden mi?

Meral Okay her şeye karşın öyle güçlü bir kadındı işte. Ödün vermedi. Yılmadı. Korkmadı. İnadına hep bildiğini okudu. Son zamanlarda kafasında birçok proje dolanıyordu. Ömrü el verseydi Abdülmecit dönemini senaryolaştıracaktı. Yani hep o korkulan devin gözünün içine bakmaya devam edecekti. En verimli, üretken olduğu dönemde çok sevdiği, aşık olduğu adamın yanına gitti.

Tiyatro ve sinema oyuncusu Yaman Okay'la 1984 yılında evlenmişti. 10 yıl sonra 41 yaşında kanser yüzünden eşini kaybetti ve çok derin bir yasa boğuldu. Sezen Aksu'nun seslendirdiği "Adı Bende Saklı" bu buruk hüznün meyvelerinden. Yine en çok bilinenlerden "Masum Değiliz" Meral Okay'ın imzasını taşıyor. Yaman Okay için yazdığı aşk mektubu ise eşine az rastlanacak cinsten. Buram buram insanlık, paylaşım, en saf haliyle tutku, aşk koksa da uçurumun kenarında gezen saplantılı sevmeye hali tam da Meral Okay'ı anlatır. On yıl bir ölüye âşık olarak kalmayı yoksa nasıl açıklayabiliriz!

O güzel kadın her şeyi sindirerek derinlemesine yaşadı. Aşkı nasıl tutkulu yaşadıysa hayata da aynı tutkuyla bağlıydı. Yaptığı tüm işlerde onun insan yüzünü, sevecen yüzünü gördük. Yaman Okay gibi o da aceleci davrandı giderken. Her şey çok hızlı gelişti. Ölümü öylesine sakın karşıladı ki son gününe dek arkadaşlarıyla dostlarıyla birlikte oldu.

Kadın kimliğinden, onun ihtişamından, pırıltısından korkanlar öldüğünde de kinini dışa vurdular. "O Kadın Öldü" manşeti vererek nasıl bir fukaralık içinde olduklarını gösterdiler. Erdem fuk-

arası bu insanlar, Meral Okay'ın "ölünce yakılmak isterim" sözünü de manşetlerine şimdi "Fırına mı gidecek" diye taşımıştı. Tüm bu tahammülsüzlük ve nefret söylemleri onu kirletmekten o kadar uzak ki! Çapsız bir yazarın, kendi çevre çeperiyle insan onurunu hiçe sayan yalnızca kendilerine has terapi yöntemi bu. İçindeki nefretle beslenenler için tabii. Aksi halde yitip giden bir insanın arkasından hangi sağlıklı akıl bunları söyleyebilir?

Sevgilisi Yaman Okay için "bir ömre iki yaşam sığdıranlardan" demişti. Bizde aynı şeyi senin için söylüyoruz. Bir ömre sığmadın. Söyleyecek çok sözün, yazacak çok senaryon vardı daha. Yarım bıraktıklarını tamamlasınlar diye olsa gerek vasiyetinde tüm mal varlığını Aziz Nesin'in oğlu Ali Nesin'in beş yıl önce İzmir'in Selçuk İlçesi Şirince Köyünde kurduğu "Matematik Köyüne" bağışladı. (Köyde ilkökul düzeyinden en ileri düzedeke araştırmaya kadar matematik dersi yerli ve yabancı öğretmenler tarafından ücretsiz veriliyor.)

(İstanbul'dan bir ÖG okuru)

VEDA

Taşlı yoldan ağır adımlarla yürüyüp köyün dağları ve denizi en iyi görebileceği tepesine geldiğinde durdu. Sabahın sisli serinliği nasıl da çekiyordu onu kendisine. Düşen çığır her tondan yeşilli bir sihir gibi kaplayışını seyretti bir süre. Tanımlayamadığı ama yaşamın coşkısına dair kanının akışını hızlandırıp onu ısıtan bir duygunun damarlarının çeperlerini zorladığını hissediyordu. Bu duygu vücudunu saran bütün kumaşlardan arınıp sabahın serinliğini, bütün hücrelerinin en küçük parçasına kadar iletip duyumsamasını öğütüyordu ona. Kanının sıcaklığıyla doğanın serinliği ancak böyle bir bütünlükte dengesini bulurdu.

Yüzünü dağlara sırtını denize döndü. Bir sorunun akışına kapıldı ansızın. Gidenler mi ağır basardı yaşamda, yoksa kalanlar mı?

Bu akışı;

Yaşam yaşanmıyorsa yaşamak tadında

Ne fark ederdi kalmış ya da gitmiş olmak

Ama,

Yaşandıysa yaşamak tadında
Gidişi kayıp olsa da kalanlar adına
Ağır basardı yine de her ikisi de
Yanıtı durdurdu.

Gözlerini uzak yamaçlarını sisle kaplı zirvelerine dikti. Dağlar uzak anılar tazeydi. Önceleri umuttu onun için dağların anlamı. Sevinç de ekledi kendini kavuşmalar adına. İstemese de bu anlama kendini keder de ekledi aynılıklar adına. Anlamlar sevinç ve keder gibi çoğaldı, çoğaldı, çoğaldı. Şimdilerde bu anlam bu çokluğu kapsayan koca bir yumak olmuştu. Özlemin ateşlediği tutku misali yakıcıydı duyguları. Bir sevgiliye sarılır gibi sarılmak istiyordu ona. Bütün benliğini onun heybeti ve bilinmezliğiyle doldurmak, bir bütün olmak istiyordu.

Dağlardan konu açıldığında ilk coşkusu açığa çıkardı. Dik yamaçlardan köpük köpük akan sular belirirdi gözlerinde, sesinde. Bu coşku bütün vücudunu sarardı. Sonra suların coşkusu köpük köpük çağıldadığı yamacın bitip

deneyle birleştiği yere geldiğinde köpük suyla, o da yitirdiği yoldaşlarının hüznüyle buluşup dinginleşir, ciğerlerinin çokça oksijene ihtiyacı varmış gibi nefes alırdı. Buğulanan gözlerinde sevinçle kederin buluştuğunu görürdünüz. Sevinci çoğaltıp, hüznü hafifletmek adına dudağına hafif bir tebessüm ekler, gözlerini gözlerden çeker, uzaklara dalar susardı. Bunu duyduğu kederi gözleriyle başka yüreklere de taşımamak için yaptığını onu tanıyan herkes bilirdi.

Ona doğru gelen hızlı ayak sesleriyle yüzünü deniz tarafına döndü. Yakla-

şan yoldaşydı. Gözlerini sevinç, dudakları gülümseyiş doldu. Gelen yoldaşı "Haydi herkes hazır seni bekliyoruz" dedi. Rüzgarın savunuşuyla yüzüne doluşan uzun dalgalı saçlarını eliyle yüzünden çekti. Yıllar sonra yeniden geldiği doğduğu topraklara gözleriyle veda etti. Hüznü yerini yeniden suların köpüklü coşkısına bıraktı. "Haydi o zaman bekletmeyelim yolcuları" diye yanıtladı yoldaşının sözlerini. Hızlı adımlarla yürüdüler.

(Gebze M Tipi Hapishanesi'nden tutsaklar)

Graham Fuller; Türkiye'ye sol lazımsa onu da biz getiririz

CIA'nın bir dönem başkan yardımcılığını yapan ılımlı İslam'ın teorisyenlerinden **Graham Fuller** Türkiye'nin daha fazla İslami olmaması gerektiğini ve Türkiye'nin daha çok sola ihtiyacı olduğunu buyurdu. Buyurdu diyoruz zira yıllarca ABD'nin Ortadoğu planlarına teorisyenlik yapmış, 12 Eylül öncesi solu bitirmek üzere fetvalar vermiş, Türkiye medyasını şekillendirmeye yönelik açıklamalar yapmış birisinin, emperyalizme göbekten bağlı olan ülkemizin uşaklarına tavsiyede bulunmayacağı ortadadır. ABD emperyalizminin teorisyenlerinden olan bu zatın Türkiye'de neden daha çok ya da nasıl bir sol istediğine geçmeden önce kim olduğuna dair birkaç şey söylemek gerekir. Graham Fuller ABD'nin bir dönem CIA'nın başkan yardımcılığını ve 1980 sonrası Türkiye ve Ortadoğu is-

tasyon şefliğini yapmıştır. Almanya, Türkiye, Lübnan, Suudi Arabistan, Yemen, Afganistan gibi ülkelerde çalışmış, CIA'de Ulusal İstihbarat Konseyi Başkan Yardımcılığı'ndan emekli olmuştur. Ayrıca Fuller, ABD hükümetine, milli güvenlik konularıyla ilgili strateji üreten Rand Corporation adlı "düşünce kuruluşunda" danışman olarak çalışmıştır. Balkanlar'dan Batı Çin'e Türkiye'nin Yeni Jeopolitik Konumu, Yeni Türkiye Cumhuriyeti, İslamsız Dünya, Siyasal İslam'ın Geleceği adlı kitapları Türkçeye çevrilmiştir. Şu anda ise Kanada'da Simon Fraser Üniversitesi'nde öğretim görevlisi.

Fuller'in yazmış olduğu kitaplarda AKP, Gülen Cemaati ve Kürt ulusal sorununu üzerine söyledikleri ise dikkat çekici. Örneğin Henry Barkey ile birlikte hazırladığı "Türkiye'nin Kürt Sorunu" adlı raporda "Kürt sorununun çözümü" için şu önerilerde bulunuyor; bugünkü demokratik sistemde geleneksel Türk partilerinin içinde seslerini duyurabilmek, Kürtlerin oylarını verecekleri partiler vasıtasıyla TBMM'ye girebilmek ve İslamcı çözüm. 1997 tarihli bu önerilerin yanı sıra Fuller, Yeni Türkiye Cumhuriyeti kitabında ise şunları söylüyor; "Türkiye sadece kendisi için değil, çağdaş İslam dünyası için de çok önemli olan iki dinamik İslami hareket üretmiştir; bun-

lardan ilki siyasi alanda AK Parti, öteki ise çok daha büyük bir toplumsal hareket olarak Gülen hareketidir" diyor.

Her fırsatta Gülen Cemaatini ve AKP'nin "dış politikaya" yönelik hamlelerini öven Graham Fuller elbette 6. filoyu denize döken Denizler gibi, silah elde dağ başlarında savaşan Kaypakkayalar gibi, ODTÜ'de Robert Komer'in arabasını yakan Sinan Cemgiller gibi Kızılder'e devrimci dayanışmanın ve teslim olmanın pratiğini gösteren Mahir Çayanlar gibi veya 2012 de Kürecik'te kurulan füze kalkanına karşı çıkan Malatya halkı gibi solcular istemediği ortada. Peki ya nasıl bir sol? Tabii ki emperyalizmin saldırlarına ve Ortadoğu'daki planlarına karşı çıkmayan bir sol. Efendinin uşağı, ağanın kahyası bir "sol".

Düne kadar Türkiye ve Ortadoğu'da İslami hareketlerin güçlenmesini savunduğu halde bugün "benim kişisel hissiyatım, Türkiye'de daha çok sol hareket görmek isterdim. Çünkü bence en büyük ihtiyaç bu" diyen Fuller'in bu söylemi basit değerlendirme üzerinden çıkarılmış bir öneriden öte bir buyruktur. Zira emperyalizmin Ortadoğu'ya yönelik planlarında Türkiye'nin üsleneceği rol büyük. Hakeza Suriye'ye saldırı planları yapan egemenler Türkiye'yi de karakol olarak kullanmak istiyor. Buna dünden hazır olan yerli uşaklar ise elbette efendilerinin sözlerine kulak verecektir. Fakat efendilerinin buyruklarını yerine getirirken içerde sorun yaşanmaması gerekiyor. Bu

anlamda ülke dikensiz gül bahçesine çevrilmeli. Yani emperyalizmin Ortadoğu'daki planlarını boşa çıkartacak olan, karşı koyacak olan sol sisteme entegre edilmeli.

Fuller'in açıklamalarında dikkat çeken bir diğer nokta ise Türkiye'deki İslami hareketlerin sisteme entegre olması. Fuller açıklamasında "Müslüman ve İslami hareketler tüm İslam dünyasında çok güçlü. Toplumlara ciddi problemler oluşturuyorlar. Türkiye bu hareketleri politik sisteme entegre ederek bu sorunu başarıyla çözdü. Yeni seçimler gelir, nihayetinde AK Parti kaybeder, sonra tekrar normal bir parti çıkar. Bu en önemli başarı... Gülen Cemaati ve AK Parti arasında bazı farklılıklar doğması şaşırıcı değil. Ben Gülen Cemaati ve AK Parti'nin kendi içlerinde de tek ses olduğundan şüpheliyim. Türkiye'nin çok hızlı değiştiği, askeri etkinin dramatik bir şekilde zayıfladığı bir zamanda karışık iç problemlerle karşılaşılınca elbette birçok yeni açılım ortaya çıkıyor" diyor. Yapılan bu açıklama bir süredir AKP cemaat arasında yürüyen süreç üzerinden AKP'ye yapılmış bir uyarıdır aynı zamanda. Zira ABD ile anti-Amerikancılık, anti-İslamcılık üzerinden bir süredir anlaşmaya çalışan Müslüman Kardeşler, Recep Tayyip Erdoğan'ın Tahrir Meydanı'nda yaptığı konuşmaya "iç işlerimize karışma" diye çıkış yapmıştı. Fuller'in bugün yaptığı açıklama da AKP'ye bir uyarıdır; "sözümüzden çıkma!"

Farklı dillerde Kadın ve Yaşam

İstanbul: Karadeniz İsyandadır Platformu ve Munzur Çevre Derneği, 1 Nisan Günü Karaköy Mimarlar Odası'nda düzenledikleri panelde Karadenizli ve Dersimli kadınları buluşturdu.

Moderatörlüğünü DİHA muhabiri ve KİP aktivisti Evrim Kepek'in yaptığı "Kadın ve Yaşam" başlıklı panelde konuşan yaşam savunucusu kadınlar, mücadelede kadınların ön saflarda yer aldığına dikkat çekerek, mücadelelerin birleştirilmesi çağrısında bulundu.

Öncelikle iki kurum tarafından hazırlanan Karadeniz'den ve Dersim'den mücadele eden kadınların yer aldığı sinevizyon gösterimi yapıldı. Ardından **Hopa'dan, Gerze'den, Senoz'dan, Dersim'den** gelen kadınlar yerlerini aldı.

"Kadınlar biraraya gelince bizi kimse durduramaz"

İlk olarak Karadeniz'den Meliha Aksu söz aldı, "sularımızı kestiler, derelerimizi kurutmak istiyorlar, bunu kabul edemeyiz" diyerek başladığı konuşmasında Senoz'da verilen hidroelektrik santral mücadelesini anlattı. Senoz'da ilk olarak kadınların mücadele için soğa çıktığını ifade eden Aksu, "HES'in memlekete getirisi yok götürüsü çok. Biz mücadele edeceğiz. Sularımızı vermeyeceğiz" dedi.

Aksu'nun ardından Dersimli kadınlar adına ilk sözü yaşamın her

alanında mücadeleden **Güzel Şahin** aldı. Şahin, kadınların mücadele içinde ön planda yer aldıklarına dikkat çekerek Dersim 38'de, 90'lı yıllardaki

köy yakmalar, zorla göç sürecinde ve geldikleri büyük şehirlerde karşılaştıkları baskıları anlattı. Bugün de barajlar yoluyla topraklarından uzaklaştırılmak istediklerini belirten Şahin büyük şehirlerde de gecekondularının başlarına yıkılmak istendiğini söyledi.

Anadolu Grubu'nun termik santral inşa etmek istediği Gerze'den gelen **Şule Armutcuoğlu** ise, Sinop'ta 20 yıldır nükleer santrallere karşı mücadele verdiklerini ve son yıllarda da termik santral ile mücadele ettiklerini ifade ederek "süreklili mücadeleden yanayız. Kadınlar bir araya gelince bizi kimse durduramaz" dedi.

Munzur'dan gelen Saray İyit, Kureş Ana ve Fatma Ana da Zazaca yaptıkları konuşmalarında Dersim'de 38 ve sonrasında yaşadıkları zulme dikkat çektiler. Bugün yapılmak istenenin barajlarla bir kez daha göç ettirmek olduğuna dikkat çeken anaların anlatımlarını merak

ve ilgiyle dinleyen Karadenizli Analar "bizim oralarda katliamlar olmadı ama bizim de derelerimizi almak istiyorlar" dediler.

Hopa Dzarğına (Güneşli) köyünden gelen **Maşikar Aydın**, Little Big/Nett Enerji şirketinin köyde yapmak istediği Hidroelektrik Santrale karşı mücadelelerini anlattı. Aydın, mücadele sonucu şirketin yapmaktan vazgeçtiği HES hakkında "derelerimizin suyu kuruduğu an hiçbir şeyimiz kalmayacak. Ne çayımız, ne işimiz hiçbir şeyimiz olmayacak. Derelerin kuruduğu yerleri de gördük... İstanbul'a mı geleceğiz, burada yaşamayız. Derelerimizi hiç kimsese vermeyeceğiz. Şirket oldu da bir daha gelirse aynı şekilde mücadele ederiz" diye konuştu. Ve Hemşince bir türkü söyledi.

Panel, Trabzonlu müzisyen **İlknur Yakupoğlu**'nun kemençesi eşliğinde söylediği şarkılarla sürdü. Salondakiler Yakuoğlu'nun parçalarına hep bir ağızdan eşlik etti.

Şık'larla birlikte geleceğimizi de karalıyoruz!

Deney anını bekleyen yeşil kurbağa gibi sessiz ama içten bir vırak "bırak", belki son çığlık... Sınav öncesi son sessizlik ve son "dualar"... Genelde anne ve bir yakının tesellisi... Genel diyorum ama aslında özel bir işkence bu. Bir aile düşünün ki; hayatı boyunca bilimden ve ileri görüşten uzak, amma velâkin sınavlara girenlerden daha heyecanlı ve daha panik... Kendi yapamadığı hayatta başaramadığı, ulaşamadığı, zincirlerini kıramadığı şu hayat silsilesinden biraz olsun intikam alır gibi sınava giren kobayına hassas ve sert bir şekilde yaklaşır.

Yıllarca gerçekleştiremediği diğer hayaller, istekler gibi... Hiç denediniz mi, kurduğunuz hayallere ulaşacak bir adım atmaya başardınız mı? Aramızda deneyenlerin ezilmiş parmaklarını görüyorum. Ulaşmak kolay mı? Hiç bedel ödemedi, hiç ter dökmeden ulaşabilir miyiz? Ya da bedel ödesek bile ulaşabilir miyiz? Sınavlar böyle midir?

Hiç çalışmadım. Her satırda hayallerim geldi gözüme, kulağıma ve tadını damağımda hissettim umutlarımı. Gözlerime mil çekiliyor her satırda hırçınca akan derelerin, önüne konan HES'ler gibi hissediyorum. Yıllarca kurduğum umutlar, gözümünden bir yağmur tanesi gibi akmakta.

Her sınava girdiğim okulun bahçesinde ağaçları dinliyorum. Bu sessiz ve karanlık gölgesinde, kaç umut yeşerdi ve soldu. Egzoz dumanlarına rağmen, doğa kokan, ağaç gölgelerinde bazen bir ağaç olmak gerekir. Sağır, dilsiz ama dertli ve dert ortağı konuşsa söylese yok etmeyin umutlarımızı, rüyalarınızı ve zamanınızı **şık**'larda.

Koşun benim **Güneş**'e doğru koşup uzanmam gibi. Her zaman dik onurluca göğe, hayallerinize koşun. Size dayatılan hiçbir **şık**'ta boğulmayın. Gelecek **şık**'larda değil, emekle, özveriyle rüyalarım peşinden hiç korkmadan, pranga ve zincirleri parçalayarak koşun... (**Esenyalı'dan bir ÖG okuru**)

Parolamız:

DİRENİŞ

Şiarımız:

1 MAYIS

Uluslararası proletaryanın birlik, mücadele ve dayanışma günü 1 Mayıs'a yürüyoruz.

İşçi sınıfı ve emekçiler; ezilen ulus ve milliyetler, inancı ve kültürü yok sayılan, asilime edilen ezilenler 1 Mayıs'ta buluşacak. 1 Mayıs, ezilen, sömürülen, aşağılanan yığınların sınıf düşmanlarına meydan okuduğu, özgür bir dünyaya olan inancını haykırdığı gün olacak. Sınıflar arasındaki çatışmada proletaryanın ve ezilen emekçi yığınların gücünü birleştireceği, pekiştireceği, birlik ruhunu güçlendireceği ve gelecek adına daha ileri hedefler için enerji depolayacağı bir güne ev sahipliği yapacak. 1 Mayıs'a 2011'den devreden birçok soruna eklenen yakıcı bir dizi gündemle yaklaşıyoruz.

Türk hâkim sınıfları ve onların sözcüsü AKP hükümeti, geçen bir yıllık zaman diliminde işçi ve emekçilere, ezilen Kürt ulusu ve milliyetlere dönük saldırganlığın çitasını yukarı çekti, ivmesini yükseltti. İşçi ve emekçilerin yaşamını daha da çekilmez kılan zamlarla birlikte hemen her alanda azgın bir sömürünün

kapılarını ardına kadar açtı. Neredeyse özelleştirilecek kuruluş bırakmayan AKP hükümeti, torba yasayla birlikte iş yaşamında yaptığı düzenlemelerle emekçilerin iş güvenliği ve güvencesini ortadan kaldırdı. Sömürüde kendine Çin'i örnek alan Türk egemenlerinin talimatlarına uygun hareket eden AKP, bu amaçla Ulusal İstihdam Stratejisini gündeme getirdi. Bu hedeflerin gerçekleştirilmesi için işçi ve emekçilerin kazanılmış tüm haklarına savaş açılması, var olan mevzilerin dağıtılması gerekiyordu. AKP hükümeti, sarı sendikal anlayışla yetinmeyerek yandaş sendikası Hak-İş

aracılığıyla işçi sınıfının öz örgütlülükleri olan sendikaları denetimi altına almak amacıyla türlü yollar denedi. İş İlişkileri Kanunu ile sendikaların üzerinde adeta Demokles'in kılıcı gibi duran iş kolu barajında öyle değişiklikler yaptı ki sonunda her şey eskisinden daha kötü oldu. Taşeronlaştırma, güvencesiz çalışma ve her gün canımızı daha fazla yakan iş cinayetleri üçgeninde, yaşam kavgası veren işçi ve emekçiler için mücadeleden başka çıkar yol yok.

Dili, kimliği ve kültürü yok sayılan, imha, inkâr ve asimilasyon kaskacında bir yaşama mahkûm edilen Kürt ulusu-

nun, devrimci demokratik mücadelesi geride bıraktığımız yıl boyunca sınıf mücadelesine en fazla rengini veren parametrelerden oldu. Açılım adıyla başlattığı tiyatronun fiyaskoyla sonuçlanması yetmezmiş gibi 12 Haziran seçimlerinde aldığı hezimet, Türk devletinin tüm mas-kelerini atmasını neden oldu. Devlet, Kürt ulusal sorununu Roboski'de bir örneğini gördüğümüz katliam uygulamaları, KCK adı altında binlerce insanı zindanlarla terbiye ederek, Kürt halkının değerlerine saldırarak sindirmek, baskı altına almak istiyor. Bu "zorunlu" yönelim, Kürt ulusunun tüm yalanları boşa düşüren direniş gerçeğinin bir sonucu. Hrant Dink ve Sivas davasında katilleri gözümüzün içine baka baka koruyan, kollayan devlet, geniş bir yelpazede ezilen yığınları açıkça meydan okuyor, kavgaya davet ediyor. Biz işçi ve emekçiler, Kürtler, Ermeniler, Aleviler, ezilen yığınları olarak bu davet kabulümüzdür! Sömürüye, geleceksizliğe, yok sayılmaya, imha, inkâr ve asimilasyona karşı **parolamız direniş, şiarımız 1 Mayıs olacak!**

İSTANBUL

Sarıgazi: 14 Nisan Cumartesi gün saat 16.00'da Demokrasi Caddesi üzerinde ajitasyon çekerek Partizan imzalı 1 Mayıs bildirimimizi dağıttık ve YDG'nin 21 Nisan'da Sarıgazi'de yapacağı "**Tut-sak Öğrencilere Özgürlük**" yürüyüşünün çağrısını yaptık. Yoğun yağmur nedeniyle insanların az olduğu cadde-den çalışmamızı mahalle aralarına kaydır-dık. Buralarda sokak sokak evlere bildirilerimizi ulaştırdık. Toplu dağıtım da yoğun şekilde Partizan, YDK ve YDG imzalı yazılamalar yaptık.

1 Mayıs Mahallesi: 12 Nisan Perşembe günü 1 Mayıs Partizan olarak mahallemizde yoğun bir şekilde 1 Mayıs afişleri yaptık. Bunun yanı sıra **Partizan** imzalı yazılamalar da yapıldı.

Gazi Mahallesi: Mahallemizin çeşitli bölgelerine yaptığımız afişlerle kit-leyi 1 Mayıs'ta Partizan saflarında alan-larda olmaya çağırdık.

Gülsuyu: Afişleme ve 1 Mayıs'a çağ-rı yazılamaları gerçekleştirdik ilk olarak. 1 Mayıs çalışmalarımıza; afiş çalışmaları-nı sürdürüp, önümüzdeki günlerde ise

bildiri dağıtım ve stant çalışması ile devam edeceğiz.

İZMİR

İzmir Partizan olarak 2012 1 Mayıs'ını nasıl örgütleyeceğimiz konuşmak için bir toplantı aldık. **9 Nisan Pazartesi** günü gerçekleştirdiğimiz toplantıda ilk olarak; güncel gelişmeler üzerinden ve Türkiye devrim tarihi açısından 2012 yılı özgünlüğü üzerine tartışmalar yürüttük. Bir sonraki gündemimiz olan kitle faaliyetinde kullanacağımız A/P konularını ve araçlarını belirledik.

Emperyalistlerin Türkiye eliyle Suriye'ye saldırı planlarının teşhiri, Kürt ulusal mücadelesi karşısında acizleşen egemenlerin kirli savaş politikalarına başvurduğunu, şovenizmi pompaladığını ve yapılan tüm bu saldırılara karşı kararlı bir duruş içinde olacağımızı konuştuk. Yine yoldaşlarımızın, Komünist Önder **İbrahim Kaypakkaya** ilgili slogan attıkları gerekçesiyle onlarca yıl hapse mahkum edilmek istendiği ve devletin Kaypakkaya korkusu üzerinden A/P faaliyeti yürütülmesi gerektiğini belirledik.

Tartışmaların ardından yaygın bildiri dağıtım, afiş çalışması ve ev ziyaretleri yapılması gerektiğini konuştuk ve çalışmalarımızın planlamasını yaptık. Son olarak da 1 Mayıs'ta nasıl bir görsellik oluşturmak üzerine konusunda bir tartışma yürüttük.

DERSİM

Proletaryanın kavga günü 1 Mayıs'a polis baskısına rağmen **Dersim Partizan** olarak yoğun bir şekilde afişleme yaparak ve bildiri dağıtımıyla başladık. Dersim **Merkez**, Nazımiye, **Pertek**,

Hozat, **Ovacık** ve Pülümür'de afişlerimiz ve bildirimlerimizle 1 Mayıs çalışmalarımız yoğun bir şekilde sürüyor.

Nazımiye ilçesinde afişleme yapma sırasında, Nazımiye Emniyet Müdürlüğü tarafından yasak yerlere afiş yapma gerekçe gösterilerek, 6 yoldaşımıza para cezası kesmiştir. Dersim Merkez'de de afiş yapma esnasında polis tarafından kamera çekimi yaparak sindirme politikası uygulanmaktadır. Tüm yıldırma çabalarına rağmen çalışmalarımız hız kesmeden coşkuyla devam ediyor.